

MAI LUNA COMEMORĂRILO

NU mai vorbim despre 1 Mai despre *armiden*, care în țara românească era prăznuit, încă din timpuri străvechi, ca sărbătoare a Primăverii. Cine n'a petrecut măcar odată în viața lui de întâi Mai și cine nu cunoaște cântecul:

Adă oalele pe masă —
Cu pelin cofița-i plină;
In norocul tău draguțo
Și'n norocul meu închină.

Pe vremea lui Alexandru Vodă Mavrocordat, boerii eșiau la *kioskuri*, cum era moda pe atunci, la Cotroceni, la Filaret... Numai *Doamna*, mai romanțioasă, se pierdea prin păduricea Sf. Elefterie, din care n'a mai rămas azi decât numai numele, cu care s'a botezat frumoasa biserică, de curând clădită pe locul unde odinioară se afla un codru.

Nu insistăm nici asupra zilei de întâi Mai consacrată ca sărbătoare a muncii, în urma congreselor sindicale ținute în 1885 de către muncitorii americani. Astăzi, ziua de 1 Mai, este recunoscută ca sărbătoare legală.

În afară de această sărbătorire, pe care o avem comună cu alte popoare, luna Mai are o deosebită însemnătate pentru neamul nostru, fiind bogată în evenimente hotărâtoare pentru evoluția României moderne.

REALIZĂRILE LUI CUZA-VODĂ

Marea reformă a improprietării țăranilor și a dezrobirii clăcășilor de pe moșiile boerești, a fost făcută de *Cuza-Vodă* prin „lovitură de stat” din ziua de 2 Mai 1864. De *armiden*, boerii petrecuseră bine, pe la conacurile lor, cu lăutari și vin bun, fără să bănuiască ce-i aștepta a doua zi. De altfel toți marii proprietari, cari făceau parte din *Adunare*, — atât *albii* (conservatorii), cât și *roșii* (liberalii) — se arătasera ca potrivnici legii de improprietărire, deși făcând parte din grupări, cari se dușmăneau, totuși s'au unit atunci când au simțit că este vorba să li se știrbească din privilegii.

Cuza-Vodă, revoluționarul dela 1848, inspirat și susținut de sfetnicul său, marele patriot Mihail Kogălnicenu, a înlocuit — cu dela sine putere — Constituția prin „Statutul”, care a fost apoi aprobat de popor, prin plebiscit. În virtutea acestui statut, Domnitorul avea dreptul să facă el singur legi.

Deputații, cari se puneau deacurmezișul reformelor proiectate, au fost trimiși acasă, iar *Cuza-Vodă* a avut putința să deslege problema fundamentală pentru buna organizare a statului român.

Prăpastia dintre cele două clase se odâncise mai ales în timpul Regulamentului Organic, când rușii, în dorința de a câștiga de partea lor pe boeri, le îngăduiseră până și robirea pe veci a unor neamuri de țigani, cari mai trăiau liberi, pribegind prin România.

Cuza-Vodă a făcut pe țăranii stăpâni pe pământul muncit de dânșii, pe care l-au plătit cu bani, în termen de 30 de ani, devenind cetățeni liberi și ne-

Pentru neamul românesc, luna Mai este una dintre cele mai importante în evenimente istorice

Regele Carol I și M. S. Regele Carol II (1899).

mai fiind legați, ca clăcași, de moșiile boerești. El a redat țării moșiile răpite de călugării Greci, prin reforma numită *secularizarea moșilor mănăstirești*, reformă care a dat loc la un proces interminabil, care mai e și azi pendinte în fața autorităților judecătorești românești, dar în schimb a improprietărit pe adevărații muncitori ai pământului strămoșesc.

O coincidență: în ziua de 2 Mai 1864, *Cuza-Vodă* a improprietărit pe țăranii și tot în ziua de 2 Mai, peste nouă ani, la 1873, și-a dat sfârșitul...

ZECE MAI

Iată o dată, pe care o cunosc toți românii de pretutindeni.

Ea marchează întemeierea dinastiei regale române, prin venirea în țară a domnitorului *Carol de Hohenzollern*. Întemeierea unei noi dinastii a înlăturat certurile interne dintre candidații la tron, zizanii cari făcuseră atâta rău dezvoltării pașnice a poporului românesc. Ziua de 10 Mai, declarată sărbătoare națională, din primele clipe ale descălecării în România a lui *Vodă Carol*, a rămas până în vremurile noastre ziua, în care prăznuim trei importante evenimente: *Întemeierea dinastiei regale române* (1866), *proclamarea independenței de sub jugul turcesc* (1877) și *ridicarea României la rangul de regat* (1880).

RĂPIREA BASARABIEI

În ziua de 28 Mai 1812, a fost o jale nespusă, când jumătate din trupul Moldovei — cu un șirag de cetăți zidite de domni români, pe Malul Nistrului, precum și numeroase mănăstiri din vremea lui Ștefan cel Mare — a trecut în stăpânirea țarilor.

Frații din cele trei județe dela sud, *Cahul*, *Ismail* și *Bolgrad*, au mai avut totuși norocul să se bucure de *Hora Unirii*, la 1859, când *Cuza Vodă* a fost ales

Domn în amândouă principatele, Moldova și în Muntenia.

Alipite la patrie, timp de 22 ani, cele trei județe ne-au fost iarăși răpite de guvernul țarist, în urma tratatului dela Berlin, din 1878, unde reprezentanții noștri inimoși n'au fost primiți în ședința plenară a congresului, deoarece nu reprezentau încă un stat independent.

ALTE IMPORTANTE DATE ISTORICE

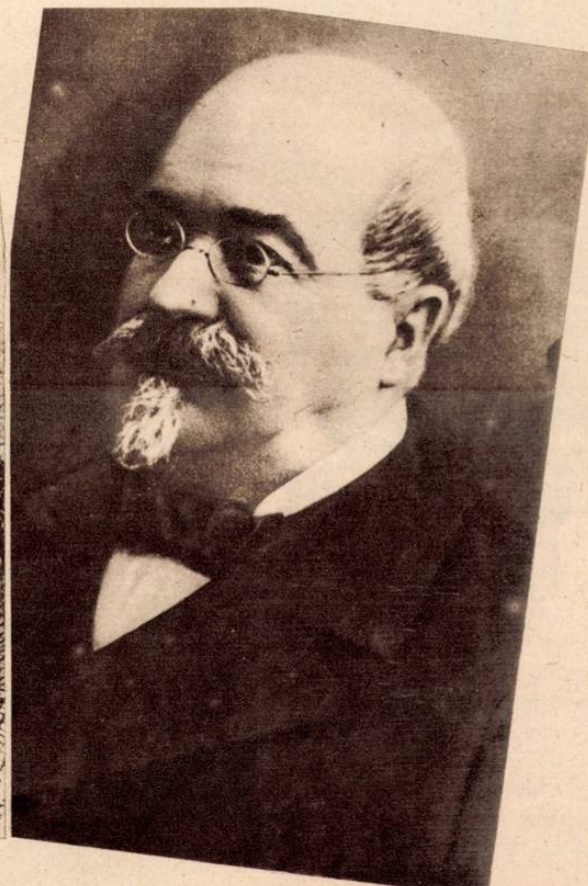
La 4 Mai se comemoarează moartea lui *I. C. Brătianu* (1891) sfetnicul regelui Carol I. La 20 Mai 1821, *Tudor Vladimirescu*, a fost ucis mișelește la Târgoviște.

Iar la 30 Mai 1819, ca o apoteozare a evenimentelor istorice, privind luptele pentru afirmarea românismului, fericirii într-un poemire *Regele Ferdinand și Regina Maria* au intrat triumfători în Alba Iulia, după un crâncen războiu, care a cerut atâtea jertfe, dar care a adus la îndeplinirea idealului, de veacuri, a românilor de pretutindeni.

ALEX. V. MIHAIL

Domnitorul Alexandru Ion Cuza.

Mihail Kogălnicenu.

Deși neutre, Statele Unite se pregătesc pentru cazul când ar fi implicate în conflict, fie în Oceanul Atlantic, fie în Oceanul Pacific

CRONICARII militari ai marilor ziare, dacă nu se înțeleg în amănunte, în ceea ce privește expunerea asupra situației generale, sunt de acord totuși asupra punctului că situația este neclară și că evoluția viitoare este greu de prevăzut.

Ce factori vor determina oare limpezirea situației? Nu încapă discuție că în primul rând factorii economici și cei militari. Amănunțind această latură a chestiunii, se ajunge în mod inevitabil, la întrebarea: ce va face America?

Statele Unite rămân neutre. Personalitățile conducătoare ale marelui republici transoceane sunt unanime în a afirma acest lucru. Rămâne însă de văzut dacă această neutralitate va fi posibilă.

Dacă nu ne înșelăm, chiar președintele Roosevelt a afirmat, nu de mult, unui gazetar străin, care-l interviewa asupra atitudinii U. S. A.-ului. — Guvernul Statelor Unite a hotărât neutralitatea. Aceasta nu angajează însă simpatiile cetățenilor liberi ai republicei. Ori aceste simpatii merg, fără îndoială, spre aliați.

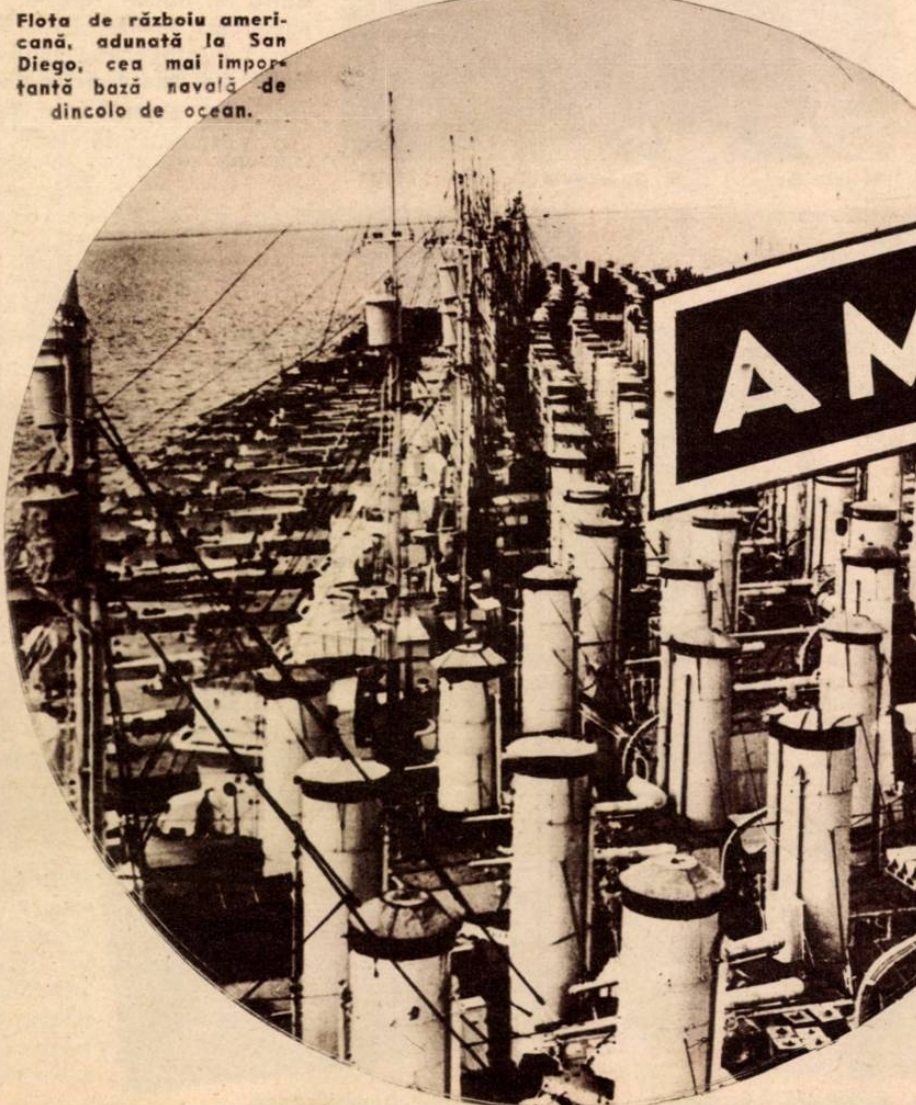
Să cercetăm puțin în lumina ultimelor informații, care este situația Statelor Unite. Dela ultimul război, până la cel actual, condițiile tehnice în care se dau luptele, au evoluat nespuse de mult. America era oarecum intangibilă, prin situația ei geografică, avându-și apărare fronturile de imensitatea Oceanelor Atlantic și Pacific. Progresele aviației au redus însă distanțele, anulându-le aproape cu totul. Trecerea Oceanului Atlantic, la bordul uriașelor hidroavioane, multi-motoare, a depășit de mult

faza experiențelor, iar cu puțin înaintea izbucnirii actualului conflict, se inaugurasă chiar un serviciu poștal regulat, transatlantic, care urma să fie completat cu un serviciu de pasageri.

În ultima lună a mai intervenit un factor important, care, fără îndoială, va determina la momentul oportun atitudinea Statelor Unite. Prin deplasarea centrului ostilităților în Scandinavia, coasta atlantică a Americii a fost considerabil apropiată de teatrul de operațiuni, și iată de ce. Este destul să privim harta, ca să ne dăm seama că pornind din nordul Norvegiei făcând escală în Islanda, Groenlanda, continentul american poate fi atins cu destul de multă ușurință de puternicele hidroavioane, care sunt utilizate astăzi de beligeranți.

Dar ca să anticipăm obiecțiunea ca atât Islanda cât și Groenlanda nu pot constitui baze comode

Flota de război americană, adunată la San Diego, cea mai importantă bază navală de dincolo de ocean.

pentru oricare dintre tabere, amintim că flotele beligerare astăzi de vase purtătoare de avioane, care ar putea să soie de insule plutitoare, suficiente spre a împotrăni, rezervele de carburant și munițiuni ale flotelor aeriene, atac.

Acesta ar fi aspectul militar al problemei.

Pe de altă parte, între Statele Unite și imperiul nipon există almente o tensiune destul de accentuată. De data aceasta este produs din ciocnirea intereselor economice ale celor două state, în Extremul Orient și în special în China.

Japonia este o țară industrială, suprapopulată, care are nevoie de imensul debarcaș pe care-l constituie China și parte, precum și celelalte insule din apropierea relativă a tului asiatic, insule în care există o populație numeroasă, ricioase posibilități de absorbție a produselor industriale. Or, pe piața din Extremul Orient există interese vitale ale Statelor Unite.

A fost suficient ca la un moment dat să se discute evenințării în război a Olandei, ca să se pună imediat chestiunea

Exerciții combinate ale flotei și aviației americane. În primul plan, trei mari vase purtătoare de avioane.

AMERICA, A

te dispun
onstitui un
la nevoie
pornite la

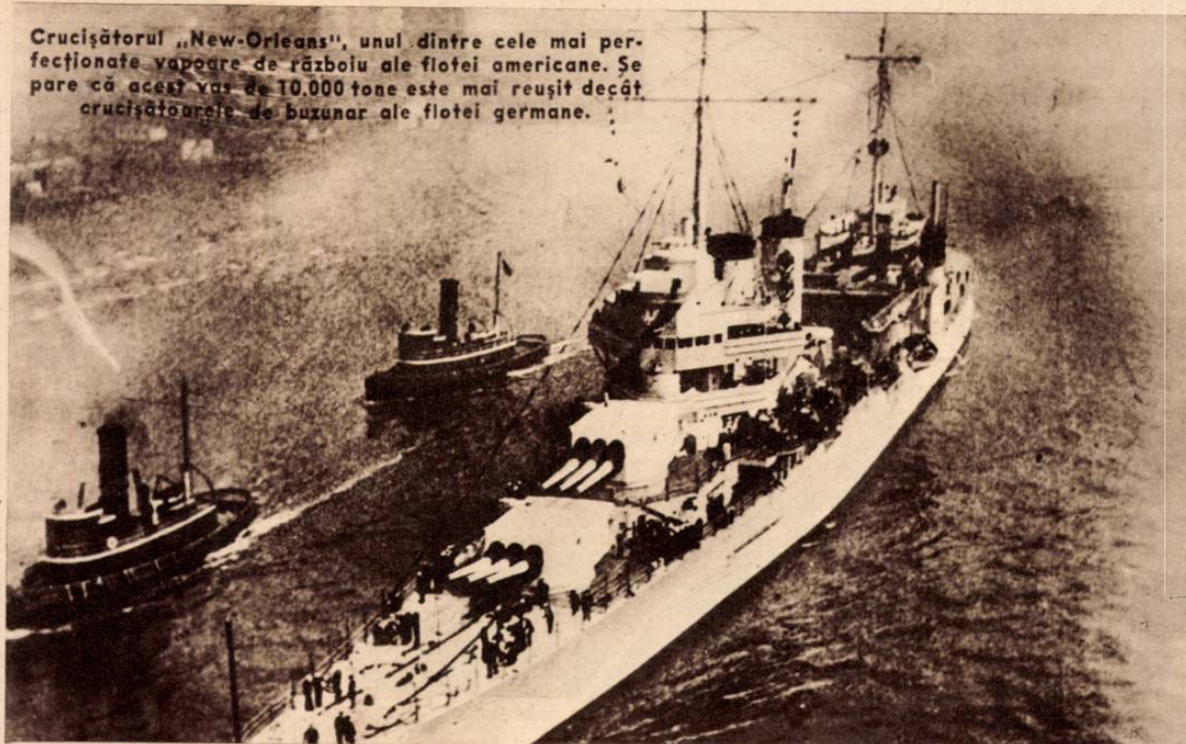
xistă actu-
i, conflictul
două mari

re absolută
i, pe de o
a continen-
și cu se-

e industriei

ntualitatea
iunea co-

Crucișătorul „New-Orleans”, unul dintre cele mai perfec-
tionate vase de război ale flotei americane. Se
pare că acest vas de 10.000 tone este mai reușit decât
crucișătorii de buzunar ale flotei germane.

loniilor acestei țări, adică a Indiilor neerlandeze.
Ziarele au publicat chiar știrea, după care aceste
colonii, în cazul când metropola ar fi fost atrasă în
conflict să treacă sub protectoratul american.
Cauzele care ar determina o asemenea măsură,
sunt limpezi. În timp ce între Olanda și Statele
Unite ar exista, după conflict, o posibilitate de
acord în chestiunile comerciale, privind coloniile,
Japonia ar covârși pur și simplu piețele neerlandeze
din Extremul Orient și ar fi imposibil să mai fie
îndepărtată.
În momentul de față, în Indiile neerlandeze mărfurile
de proveniență niponă sunt supuse unui tarif vamal
excepțional, aceasta pentru a aduce produsele in-
dustriei nipone la parietate de prețuri cu produsele
industriei olandeze. Mâna de lucru
care este extrem de eficientă
în Japonia, face

ca produsele industriale ale acestei țări să poată merge la un
preț de concurență, dând posibilitate chiar producătorilor ni-
poni să utilizeze dumping-ul.

Acestea sunt cauzele pentru care două mari state sunt în
relații destul de încordate.

Aparent, Statele Unite sunt prinse între ciocan și nicovală.
Imensul rezervor uman, pe care-l reprezintă confederația Sta-
telor din nordul Americii, precum și imensele bogății în materii
prime și aur, îi dau însă posibilitatea să facă simultan față
chiar și mai multor eventualități.

În ziarele europene s'a menționat, destul de scurt dealtfel, în
ultima vreme, faptul că guvernul american a solicitat congre-
sului — iar acesta i-a aprobat — considerabila sumă de
277.000.000 dolari, pentru anumite lucrări necesare canalului
Panama.

Istoria acestei importante artere de comunicație este cunoscută.
Ba mai mult, numele a rămas de pomină pentru afacerile nu
tocmai curate, în stil mare, despre o „panama” se vorbește
în orice colț al lumii, fără ca mulți să se gândească la pro-
veniența acestui cuvânt.

Ultimele manevre ale artileriei de coastă americane, au avut
o formidabilă amploare. Iată un instantaneu reprezentând
atacul unei escadrile de bombardament, asupra unei baterii.

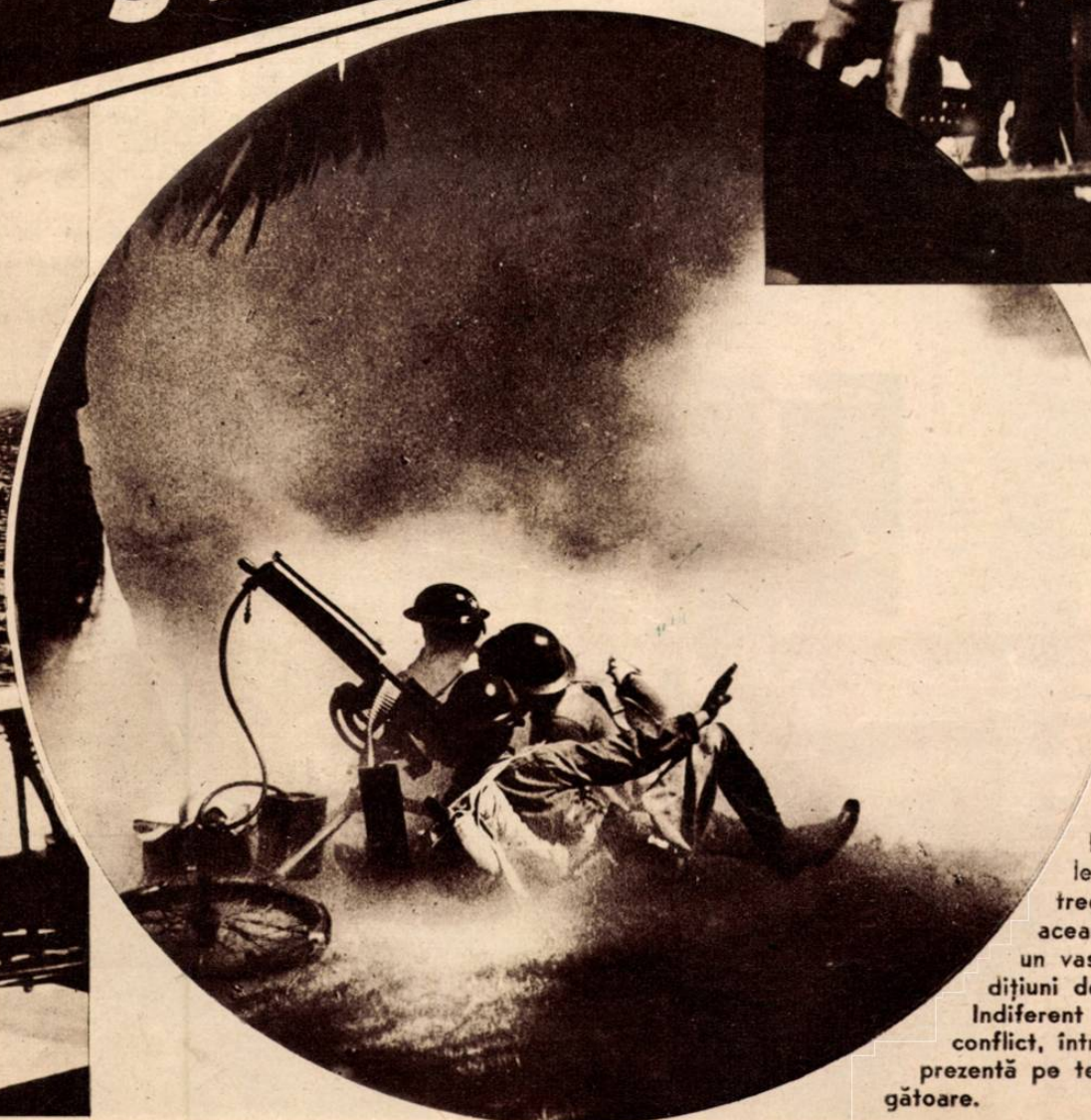
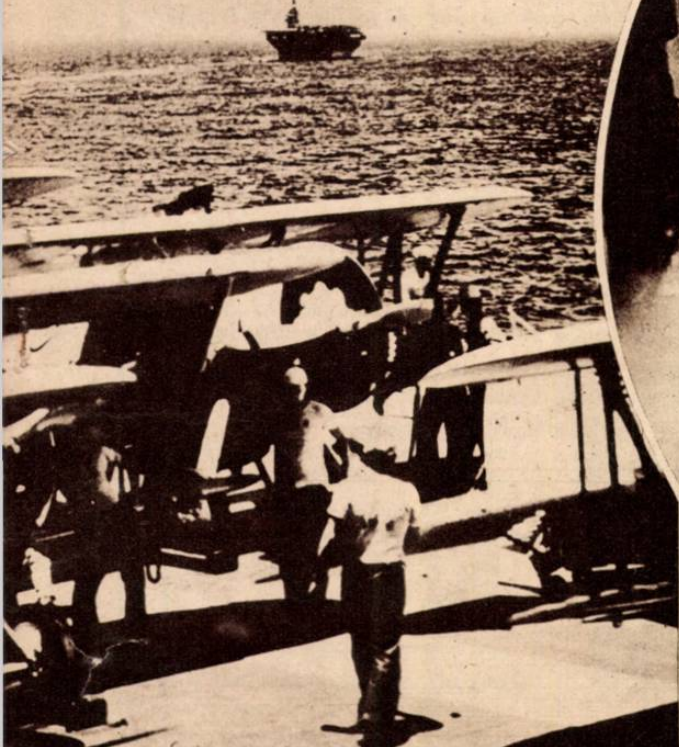
Simultan cu manevrele flotei, se
desfășoară în Statele Unite și ma-
nevrele armatei terestre. Fotogra-
fia noastră reprezintă o patrulă
de mitralieri, camuflată de fum
artificial.

Dar nu este acesta lucrul care
interesează. Faptul important
este că prin acest canal, foarte
bine utilat, în care navigația se
poate face simultan, în dublu
sens, la anumite ecluze, se leagă
oceanele Atlantic și Pacific.

Insemnătatea canalului nu este
strict comercială, ci și militară.
În timp ce fără existența acestui
canal flota Statelor Unite, pentru
a ajunge să spunem de la New-York
la San Francisco, ar trebui să oco-
lească întreg continentul american,
trecând de două ori ecuatorul, astăzi
această trecere se poate face de către
un vas, într'un timp relativ scurt și în
conștiință de securitate indiscutabile.

Indiferent în care din oceane ar izbucni un
conflict, întreaga flotă a Statelor Unite poate fi
prezentă pe terenul de luptă, fără întârzieri distru-
gătoare.
(continuare în pag. 19-a)

ARBITRA SITUAȚIEI

INCERCAREA făcută în repetite rânduri de a se arunca în completă umbră marele for al Ligii Națiunilor a fost desăvârșită acum, de împrejurările pe care le trăim. Faptul era firesc, Liga Națiunilor, ca instituție pacifistă, a trebuit să cedeze pasul războiului care se declanșă în toată vigoarea lui. Când a început să vorbească tunul, pacea reprezentată prin Liga Națiunilor a amuțit.

În primele luni ale operațiilor militare n'a mai vorbit nimeni de Liga Națiunilor. Abia mai târziu, când s'a produs războiul ruso-finlandez, forul dela Geneva a fost convocat. S'a pus atunci din nou eterna problema a sancțiunilor și a stabili agresorul. Chestiunea a fost foarte delicată și de fapt, întotdeauna luptele ce s'au dat împotriva Ligii Națiunilor aveau la bază această chestiune, cuprinsă în articolul 16 al pactului ei fundamental.

Discuțiile care au urmat, se știu, și Liga Națiunilor și-a închis din nou ușile, așteptând alte vremuri.

Cu acest prilej se discută, în presă americană, dacă după războiul Liga Națiunilor va trebui înlocuită prin altă organizație creată cu desăvârșire pe alte baze, sau va fi menținută, dându-i-se altă îndrumare.

Discuția aceasta, începută în Statele Unite, prezenta o importanță deosebită. Tocmai faptul că se discuta acolo aceste eventualități implica oarecum și o participare a Americii, la acest nou for.

Nu este vorba de o deducție firească. S'au făcut chiar unele precizuni. S'a spus că participarea Americii la noua Ligă a Națiunilor ar însemna un amestec al ei în problemele europene, ceea ce ar atrage după sine și unele obligațiuni.

Discuția ajunsă în acest punct a încetat. Ea a fost abandonată și în locul ei au trecut altele, mai noi și mai vii.

PROBLEMA SCANDINAVIEI

Când războiul a început în Scandinavia, s'a petrecut însă un fapt foarte curios, trecut cu vederea, în primele zile.

Puterile aliate au intervenit în Norvegia. Liga Națiunilor n'a mai fost convocată pentru a se pune problema ajutorului ce trebuie dat unui stat atacat și precizarea necesară, — stabilirea agresorului.

S'a crezut oare că acest lucru este inutil, ori s'a diminuat rolul important al Ligii Națiunilor, în împrejurările de astăzi?

În presa străină faptul a fost relevat, în câteva cuvinte, și chestiunea a trecut complet în domeniul problemelor neinteresante. Norvegia n'a apelat la Ligă.

O DISCUȚIE ÎN CAMERA COMUNELOR

Camera Comunelor a acordat totuși chestiunii o mică discuțiune. Sunt unii deputați în Parlamentul englez, cari ridică adesea probleme, uneori neinteresante, alteori supărătoare. Astfel, ședința din 9 Aprilie a Camerii Comunelor, când primul ministru al Angliei a comunicat că trupele germane „după o pregătire amănunțită” au ocupat Danemarca și au invadat Norvegia”, adăugând că cele două puteri democratice, îi vor acorda deplinul lor sprijin, s'a desfășurat o scenă bizară.

S'a ridicat un membru al Parlamentului, d-l Mander, cunoscut și prin alte mici intreruperi și comunicări, și amintind procedura urmată în cazul Finlandei, și-a exprimat convingerea că guvernul britanic va trata toate agresiunile în același fel. Deputații au surâs. Atunci s'a ridicat un alt deputat, d-l W. Davison, care a

întrebat dacă se urmează și acum calea consultării Ligii Națiunilor, cum s'a făcut în cazul Finlandei și dacă n'a trecut cumva timpul pentru adoptările de rezoluții.

Ironia celor doi parlamentari englezi a făcut necesară o intervenție a primului ministru.

D-sa a declarat:

— În ceea ce privește o convocare a Societății Națiunilor, pot să spun că nu ni s'a făcut nici o sugestie în acest fel, și aș dori să adaug, în linii generale, că lucrurile primordiale trebuie să aibă întâietate! (*First things must come first*). Cred că există acțiuni cari ar fi mai eficace decât convocarea unei reuniuni a Societății Națiunilor.

D-l Henderson a intervenit și d-sa, întrebând guvernul dacă are această aprehensiune că noua agresiune ar putea să nu fie luată în considerare de Liga Națiunilor. D-sa a mers chiar mai departe, întrebând guvernul dacă n'are intenția să-și bazeze acțiunea sa pe pact, lucrând în cooperare cu ceilalți membri ai Societății Națiunilor.

Primul ministru s'a văzut silit să intervină din nou, adăugând că nu putea să ia o inițiativă personală, în cadrul Ligii Națiunilor, deoarece, după cum am mai spus, lucrurile primordiale trebuie să aibă întâietatea. (Citatele sunt după „Times” din 10 Aprilie).

EVACUAREA

Cu aceasta, chestiunea a fost închisă. Incidentul a fost socotit ca nefiind la locul lui. Nici necesar, nici oportun.

Concomitent cu acest lucru s'a mai ridicat o mică chestiune, în jurul Ligii Națiunilor, care a necesitat o oarecare discuțiune.

Elveția se pregătește să se apere de o invaziune, de oriunde ar veni ea. Printre măsurile de apărare, care se discută, s'a ridicat fatal și problema arhivelor Ligii Națiunilor. Trebuesc evacuate sau nu? Și dacă trebuesc evacuate, unde?

Chestiunea a rămas încă nerezolvată...

Liga Națiunilor parcurge fără îndoială o epocă foarte grea. E într'adevăr nesperios ca cineva să-și închipue, că în aceste vremuri când se desfășoară războiul cel mai necrutător, să încerce să reacționeze un for care propovăduiește pacea.

Dar nu numai America se gândește la o reorganizare a Ligii Națiunilor, ci și marile puteri europene cari au creat și sprijinit cu autoritatea lor această instituție.

Se presupune că în Europa de mâine, clădită pe baze de pace cât mai solide, se va găsi un loc și o atmosferă mai potrivite pentru așezarea și cimentarea unui nou for care să vegheze la salvagardarea păcii.

Obiecțiunile cari se aduceau în deosebi Ligii, era lipsa de mijloace pentru a sancționa încălcările pactului ei și diversitatea preocupărilor ce i-au fost solicitate.

Liga s'a ocupat de prea multe lucruri mărunte, care în afară de faptul că au deviat-o câte-odată din calea ei, dar i-au diminuat și prestigiul.

C. M.

D-l Neville Chamberlain.

D-l Arthur Henderson.

BĂTALIA CONTINUĂ...

Câteva aspecte din luptele ce se dau în Norvegia

DUPĂ retragerea trupelor aliate din sectorul Trondhejm, un comunicat oficial, britanic a anunțat că aceste trupe au fost transportate în nordul Norvegiei spre a întări forțele care luptă acolo. Deși ar fi greu să se cunoască depe acum efectivele angajate de aliați, trebuie să ținem seama de afirmația primului ministru englez, după care totalul acestor forțe ce-au participat la operațiile cunoscute, nu depășesc puterea unei divizii.

Este însă în afară de orice îndoială că la luptele din Norvegia participă și unele detașamente franceze, în deosebi câteva batalioane de vânători alpini, unități familiarizate cu lupta în munți. Intrucât versiunea oficială engleză afirmă că trupele evacuate din regiunea Trondhejm au fost debarcate în nordul țării, se poate deduce că și corpul expediționar francez a debarcat în împrejurimile portului Narvik, luând parte la luptele ce se dau, pentru stăpânirea faimosului drum al minereului de fier. Aceste lupte se desfășoară într'un ținut muntos, acoperit de mari zăpezi și pare firesc ca durata lor să nu fie scurtă. Comunicatul înaltului comandament german afirmă că trupele germane sunt atacate de forțe mult superioare, ceea ce arată însemnătatea ce-o atribuie aliații stăpânirii Narvikului.

* * *
Presa elvețiană afirmă că situația critică pare să fi luat, după retragerea forțelor britanice o întorsătură favorabilă puterilor aliate, la sud de Trondhejm. Misiunea acțiunilor militare în Norvegia de sud pare să fi fost greșit interpretată, în general. Atunci când englezii au constatat că toate aeroporturile utilizabile sunt în mâinile adversarului și că artileria grea și tancurile nu pot fi debarcate, au trimis pe uscat un corp de câteva mii de oameni, care împreună cu slabele forțe norvegiene, aveau misiunea de a întârzia înaintarea germană, astfel ca să dea posibilitate întăririi liniilor de apărare, situate la nord. Acest mic corp expediționar a fost reîmbarcat acum spre nord, la bordul a numai două vapoare de război și trebuie să admirăm faptul că acestea au putut să se retragă cu relativ puține pierderi. Evident că este mult mai ușor să menți nordul, mai ales atunci când nu sunt necesare decât forțe mici. Dar încercarea de-a apăra nordul ar fi lipsită de speranță, dacă germanii ar putea ataca noile poziții, pornind

dinspre Suedia și căzându-le în flanc. Cum este foarte puțin probabil ca Germania să poată face acest lucru, încercarea aliaților de-a apăra nordul are cele mai bune perspective. Dacă acest lucru reușește, bilanțul războiului nordic pare să nu fie defavorabil aliaților, căci în acest caz ruta dela Narvik rămâne închisă germanilor, cari trebuie să se mulțumească cu transporturile de minereu suedez, prin Lulea. Or, Marea Baltică este înghețată șase luni pe an, în acest punct.

IN NOAPTEA EVACUĂRII

Ziarele suedeze care publică detaliile evacuării Norvegiei, anunță: Colonelul Getz comandantul forțelor norvegiene a primit, în cursul nopții, două scrisori de adio, una din partea comandantului armatei britanice, Carton de Villard și una din partea generalului francez Audet, când armatele aliate se aflau la bordul vaselor. Scrisoarea comandantului englez are următorul cuprins:

„Iubite colonel Getz,

Cu cel mai mare regret vă informez prin aceasta că trebuie să evac-uăm acest ținut. Fiecare dintre noi resimte adânc acest lucru. Lăsăm o parte din material aci și sperăm că-l veți prelua. Suntem convinși că va fi de cel mai mare folos pentru dv. și armata dv. vitează. In ceea ce ne privește pe noi, sperăm să ne putem reîntoarce spre a vă ajuta și să conducem campania la un sfârșit fericit”.

Scrisoarea generalului francez era amabilă și arată că ordinul de-a părăsi Norvegia, pe această cale secretă, emană din cel mai înalt loc. El trebuie să se considere personal ca o victimă a războiului, deoarece nu poate face nimic altceva decât să dea urmare acestui ordin, deși ar fi rămas cu dragă inimă în Norvegia.

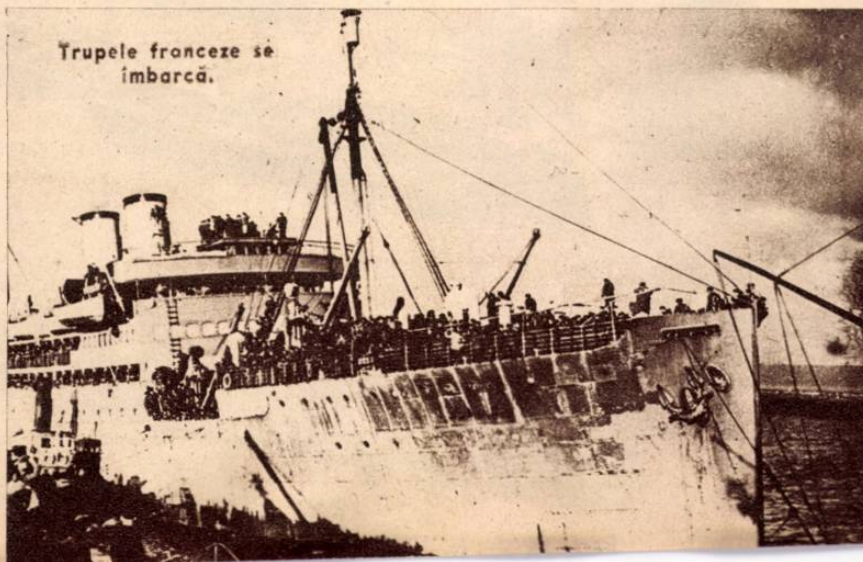
* * *
După retragerea trupelor aliate, a avut loc o răsmeriță în toată regula a populației înfometate din Namsos, care a prădat depozitele de alimente lăsate de aliați. Cunoscutul scriitor militar suedez, colonelul Bratt, socoate că motivele eșuării expediției engleze în Norvegia au drept cauză lipsa comandamentului unic în Anglia, precum și lipsa acestui comandament unic, pentru operațiile diferitelor armate sau a strategiei navale, a strategiei terestre și aeriene. Lipsa aceasta a avut un efect cu atât mai puternic, cu cât exista un adversar la care unitatea de conducere a războiului a fost dusă până la ultima consecință.

CE POVEȘTEȘTE UN ELVEȚIAN

Un cetățean elvețian, care se afla dela începutul conflictului, în Norvegia, face următoarea relatare asupra felului în care au început ostilitățile: Numărul victimelor făcute de acțiunile marinei și aviației britanice, precum și de bateriile de coastă, sunt socotite, în Norvegia, la 15-20.000 oameni. Multe cadavre au fost aduse de valuri la țărm, iar pe chei au fost văzute maldăre întregi de îmbrăcăminte, aduse de ape.

În fața și înăuntrul fiordului s'au desfășurat scene îngrozitoare. Am văzut cu ochii mei cum a explodat un vapor-tanc. Echipajul a sărit în apă. Benzina, care se răspândise însă pe suprafața apei, ardea în vâlvătaie îngrozitoare. Numai câțiva oameni ai echipajului au putut fi salvați. Aveau arsuri înspăimântătoare și erau groaznici de desfigurați.

La începutul ocupării Oslo-ului fusese vorba ca orașul să fie evacuat. Exista teama unui mare atac englez. Agitația era mare și nu putea fi descrisă. Consulul elvețian n'a reușit să o aducă în interiorul consulatului, nici măcar pe dactilografa sa, deoarece mulțimea se repezia asupra automobilelor, pentru a ocupa un loc și a fugi din oraș.

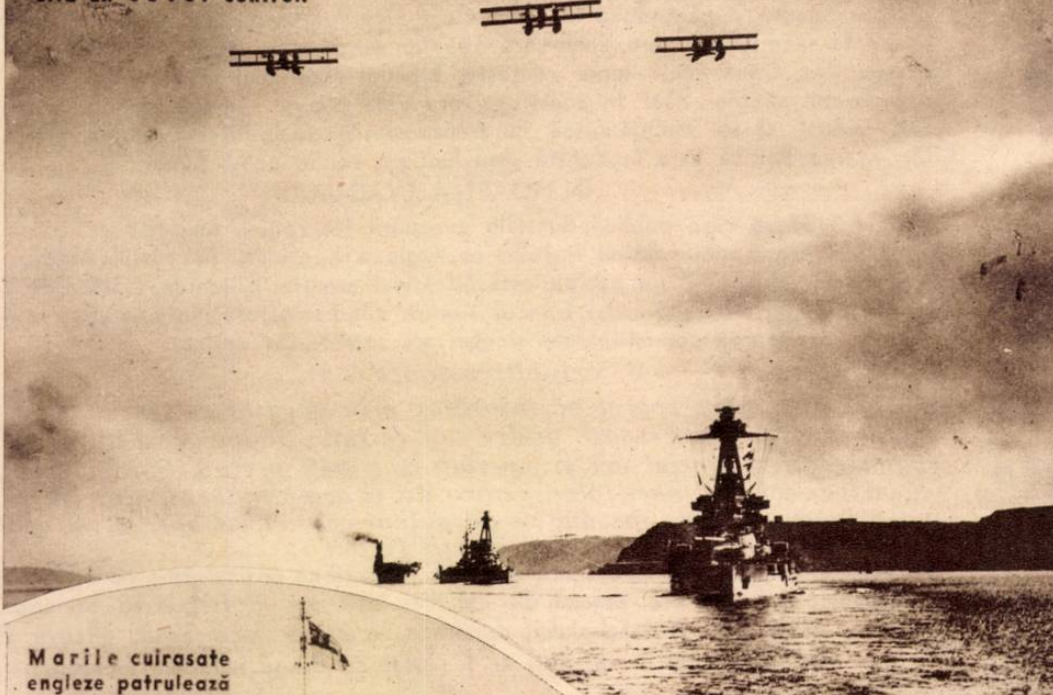
Trupele franceze se
imbarcă.

Situația

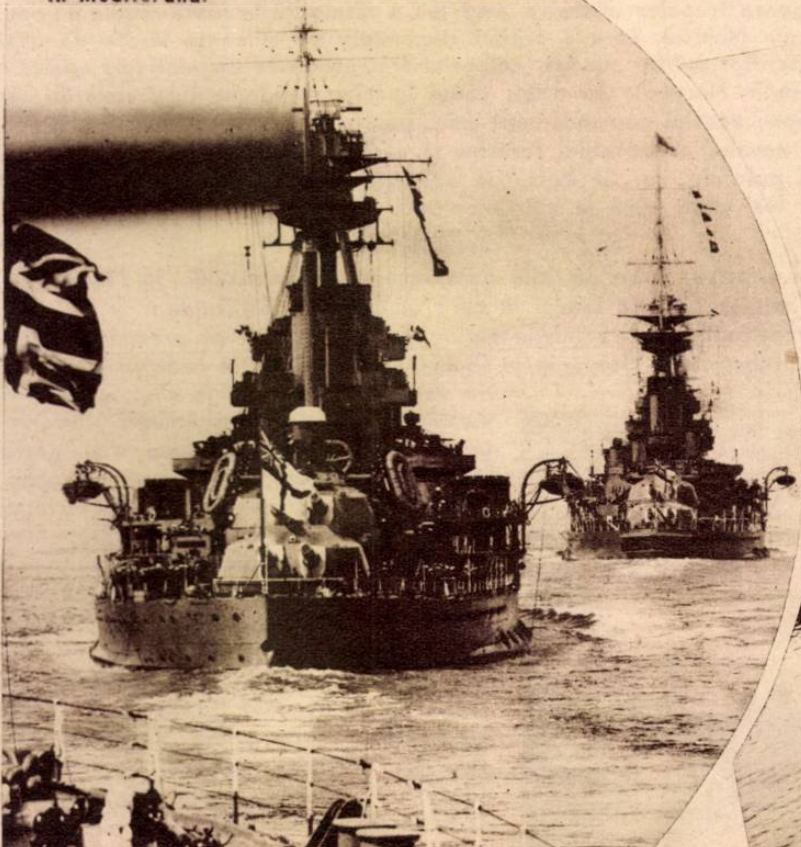
Portul Tripoli, adăpostind importante unități navale italiene.

În Mediterana Occidentală, flota franceză exercită un sever control.

Marile cuirasate engleze patrulează în Mediterana.

ULTIMELE MĂSURI ÎN LUMINA EVENIMENTELOR

SE cunosc amănuntele asupra situației create în Mediterana și care au dus la măsurile de securitate luate. În afară de forțele navale anglo-franceze, care-și au bazele permanente în diversele porturi europene și africane, importante unități ale flotei de războiu au venit să întărească anumite puncte din Mediterana orientală.

O puternică escadră anglo-franceză a ancorat la Alexandria, iar Egiptul a luat unele măsuri de bază, la frontiera dinspre Lybia. Poate aceste măsuri au adus la ordinea de zi, a preocupărilor lumii, problema spațiului mediteranean. Credem deci interesant să reamintim care sunt pozițiile strategice ale aliaților, precum și ale Italiei, în această mare.

Marea Britanie are în mâinile sale puternica poartă a Gibraltarului, precum și aceea a Suezului, două puncte strategice de cea mai mare însemnătate. Dealungul întregii coaste africane de nord, forțele aliate dispun de o serie întreagă de baze aeronavale, extrem de puternice. Aceste baze sunt Biserta, Tunisul, Oranul și Algerul. Dintre toate, Biserta este cea mai bine utilată, putând servi de bază de operațiuni, pentru flota care ar opera în centrul Mediteranei, în timp ce cealaltă parte a flotei ar avea puncte de sprijin pe coasta algeriană și marocană. În răsăritul Mării Mediterane, Marea Britanie dispune de baza dela Fanagusta, în insula Cipru și Jaffa, de pe litoralul Palestinei. Oferind tot puncte de sprijin pentru flota aliată, trebuie să menționăm întregul litoral sirian, care este astăzi bine epărat și poate oferi un sprijin serios flotelor franco-britanice.

Mai amintim bazele aero-navale dela Suez și Alexandria (Egipt) precum și importantul punct strategic al Maltei, dispunând de fortificații formidabile și

de arsenale atât de bine utilate, încât pot rivaliza cu cele mai însemnate din lume.

Nici Italia nu este lipsită de baze aeronavale. În afară de acelea pe care le oferă litoralul italian, în tot lungul său, începând dela frontiera franco-italiană până la Tarent, au mai fost amenajate baze în Sardinia și Sicilia, precum și pe litoralul nordic al Africei, în posesiunile italiene.

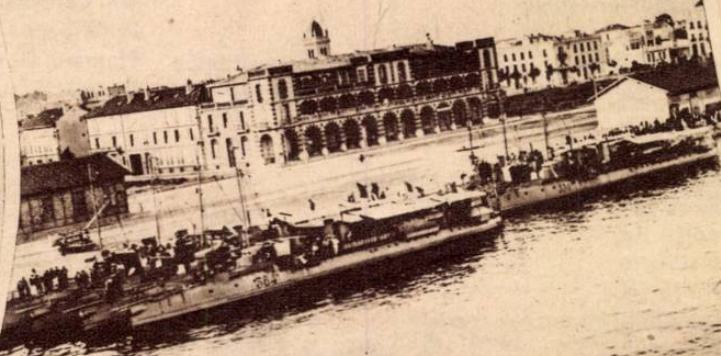
În ultima vreme a fost bine utilată baza aero-navală dela Pantelaria, o mică insulă din fața portului militar francez Biserta. Cât privește Adriatica, pare neîndoios că dela ocuparea Albaniei de către trupele italiene, canalul Otranto ar putea fi închis cu ușurință, ceea ce ar scoate Adriatica din zona atacurilor probabile ale forțelor aliate. Italia a așezat deasemeni trupe al căror număr ar fi greu de precizat, în Dodecanez, unde se află și o importantă parte a forțelor navale italiene.

În cercurile politice dela Londra și Paris se exprimă nădejdea că Italia nu va părași atitudinea ei de nebeligeranță și astfel măsurile de securitate luate de aliați vor putea fi ridicate peste câțeva vreme.

În ce privește traficul prin Mediterana, se dau următoarele amănunte:

Aprovizionările și materiile prime, importate în Anglia pe calea Mediteranei sunt infinit mai mici decât s'ar crede, reprezentând numai 9% din total, în timp ce Italia primește, în comparație, prin Suez și Gibraltar, 70% din quantumul importului, reprezentând cărnuri, grăsimi, textile, huiă, petrol, cauciuc, fier și minereuri secundare, cum ar fi arama și zincul.

Vedere panoramică a portului Biserta, cu câteva unități ale flotei de războiu franceze.

IN MEDITERANA

ceea ce privește îndrumarea vaselor de comerț britanice pe la Capul Bunei Speranțe, distanța de la Londra la Colombo (Oceanul Indian) este de 10.500 mile, și 6700 mile pe la Suez. De la Londra la Frimantle (Australia) 11.000 mile pe la Suez și 11.900 mile pe la Capul Bunei Speranțe. Sporul duratei călătoriei pe la Capul Bunei Speranțe este de 8% pentru porturile Indiei și 10% pentru porturile australiene.

Prețul transportului este mai ridicat, dar nu exagerat de oneros. Singura problemă este aceea de a se afecta liniilor mai multe nave, care să asigure quantumul transportului pentru răstimpuri anumite. Este probabil că flota de comerț britanică are peste 20 milioane de tone, nu se va resimți din această cauză.

Experți navali au atras atenția că stragerea flotei comerciale, care traversează până acum această mare, constituie o simplă paradă, fără ripostă față de orice amenințare care ar putea să se rească între Gibraltar și Suez. În lucrările lor „Mediterrana”, autorii germani Lummel și Sievert au proclamat, fără nici o jenă: „Abateria căii maritime pe la Capul Bunei Speranțe ușurează în mod extraordinar sarcina strategică a Angliei în Mediterana. Anglia nu are decât să întărească în cele două poziții-chee ale acestei mări, pentru a controla astfel tot traficul.

Intetizată în câteva cuvinte, situația în bazinul mediteranean, ar fi următoarea: Italia. — Flota franco-britanică este

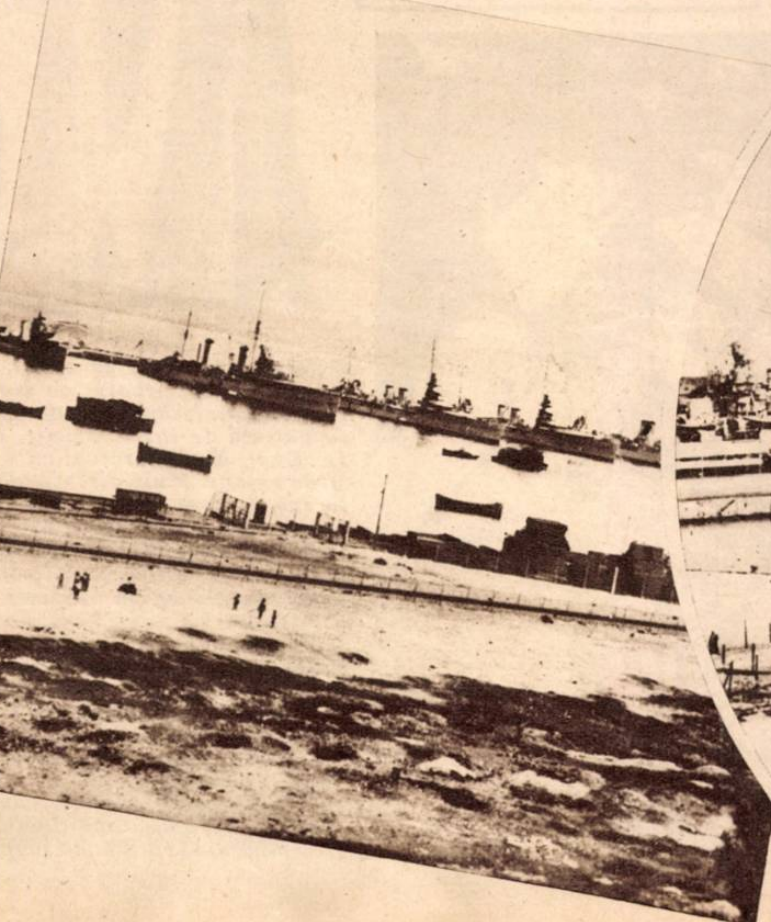
Flota de război italiană ancorată, în portul Neapole.

Vase de război britanice în portul Malta.

concentrată la Alexandria. În insula Malta s'a proclamat starea de asediu. Egiptul. — Importante măsuri de precauție au fost luate: bateriile de coastă și artileria anti-aeriană sunt în alarmă. Permisile și concediile au fost suspendate, atât pentru armata de uscat cât și pentru marină. Sborurile au fost interzise, pentru a se economisi materialul și personalul. Garda aeriană a deșertului a fost pusă în acțiune. Ea e constituită din sentinele izolate, de la extrema frontieră a Egiptului până la delta Nilului. Posturile sunt legate între ele prin telefon și avion. Italia. — Numeroase vase de război sunt ancorate în apele Dodecanezului. Pe insule au fost duse întăriri, în timp ce s'au semnalat și mișcări ale unităților motorizate. Jugoslavia. — Socolii, formație paramilitară, numărând 300.000 membri, sunt în stare de alarmă. Grecia. — Un număr de contingente de rezerviști au fost concentrate. Se află mai ales sub arme, ofițerii trupelor de specialitate.

Portul Aden.

O parte din flota de război britanică, ancorată la Haiffa, pe litoralul palestinian.

Torpile și distrugătoare italiene într-un port sicilian.

Câteva aspecte ale modei dealungul veacurilor.

CÂTEVA ADEVĂRURI DESPRE MODĂ

ANUL acesta se va înscrie în analele modei ca un an al taliei lungi: Cinci zeci și cinci de kilograme este greutatea medie a femeii de statură mijlocie.

Aceia cari decretează dela an la an care vor fi liniile și proporțiile frumuseții ideale, au hotărât de data aceasta reducerea la minimum a tuturor reliefurilor din trecut. Asta nu înseamnă însă că trebuie să ne gândim la o linie cu desăvârșire dreaptă — e dealtfel un lucru pe care nimeni nu l-ar dori ci la siluetă oarecum fluidă. Incercările de a aplatiza stomacul au drept consecință o linie exagerată a spatelui, cum a fost în anii 1870 și 1880, epocă în care, moda arboră turnelul, făcând dintr'un defect, o trăsătură caracteristică a sa.

Iar de cauți să reduci ceva dintr'o talie prea generoasă, scoți în relief bustul și soldurile, cum s'a întâmplat în anii de până la războiu când se purtau corsetele scurte.

Astăzi însă, moda cere o linie unduoasă. Torsul lung e mai mult decât o talie lungă — el este o talie începând de sub bust și continuând până la solduri.

Noua siluetă a fost creiată, spun marile case de modă, pentru glorificarea tinereții și unde găsiți o femeie care să spuie că nu e tânără? Dar dacă moda, în viitoarea-i oscilație, va proclama maturitatea voluptuoasă ca ideal al frumuseții feminine, toate fiicele Evei dela cele mai tinere până la cele mai înaintate în vârstă, vor căuta să se împlinescă puțin pentru a putea arboră rotunjimile cerute.

O statuie modelată acum 50.000 sau 200.000 de ani, a unei femei, troglodite arată atâtea rotunjimi, încât Mae West ar părea un chibrit pe lângă ea.

Frumusețea cavelor nu se uita unde i se așezau surplusurile și nici nu căuta să se conformeze unei siluete a zilei. Singurele sale mijloace de înfrumusețare erau o mână de vopsea roșie și un șirag de scoici

Toaleta în anul 1940.

Corsetul, o piesă de toaletă în disgrație.

Toaleta feminină în 1830

— podoabe lansate de către soțul său care se îndeletnicea cu vânătoarea și care le purtase el însuși o bună bucată de vreme mai înainte de a permite femeii să-l urmeze, în parada modei.

Căci bărbații și nu femeile, au fost aceia cari s'au apucat să corecteze natura și să împodobească trupul omenesc. Vânătorul preistoric pornea să lupte cu fiarele pădurii, sau cu alți bărbați și se gândea probabil la vestimenta tot atât cât se gândeste astăzi gorila din junglă. Invingătorul se întorcea mănjit de sânge. Acesta era un semn de distincție, de vitejie, cu care se putea câștiga mult în ochii femeilor.

Apoi, creatorul de mode preistoric, străbun al croitorului de astăzi, se gândi că aceste semne de distincție s'ar fi putut obține cu mai puține riscuri întrebuițându-se lut roșu în loc de sânge. Mai târziu, el transformă smâgălele acestea în niște desene complicate, cărora li se adăugă succesiv, tatuaje, pene și scoici. Multă vreme, bărbatul fu acela, care asemeni unui păun căuta să-și orbească iubita cu strălucirea podoabelor sale.

Dar, veni un moment în istoria modei când bărbatul făcu supremul sacrificiu și trecu femeii toate podoabele el adoptând o îmbrăcăminte sobră și convențională, pe care a purtat-o mereu de atunci și continuă s'o poarte în zilele noastre.

Dar exagerările de volum ale costumelor din trecut, au isvorât de cele mai multe ori, nu din dorința de a se crea noi rotunjimi ci din nevoia de a ascunde reliefuli inestetice. Fusta învoaltă a apărut în modă atunci când a fost vorba să se mascheze vizibilă inegalitate a soldurilor la o prințesă spaniolă. Și de atunci, efectul acesta a apărut când și când, dictat de o aceeași necesitate.

Gulerul acela înalt pe care-l vedem pretutindeni în epoca Elisabetană a fost arborat cu scopul de a se ascunde disgrațioasa gâlcă ce strica linia unui gât de prințesă. Dar odată lansată, rușă aceasta fu purtată de toate femeile, oricât de frumos le-ar fi fost decolteul. În Evul Mediu, rotunjimile femeii erau privite ca indecente și de ascuns. Mult discutatul corset care pare să fi luat naștere în epoca aceea era un obiect de îmbrăcăminte menit a masca formele. Dar Renașterea readuse în modă bustul însoțit de trăsătura nu tocmai grațioasă a unui pântec proeminent.

În secolul al 18-lea sculptorii modelează nuduri feminine pe care le înfățișează cu un abdomen aproape imperceptibil. Dar pentru a se conforma noii linii, doamnele se strâng în corsete cu rezultatul unei reliefări a bustului. Și atunci dictatorii modei lansară tocurele înalte, artificiiu menit a accentua această proeminență. Minusculele picioroaie modificară echilibrul corpului scoțând în evidență partea superioară a taliei.

După revoluția franceză, revine în modă, odată cu toaletele de inspirație greacă, linia naturală a trupului. Femeile și umeziau rochiile mai înainte de le îmbrăca pentru a fi cât mai colante. În zilele acelea, toaleta unei elegante trebuia să îndeplinească următoarele două condițiuni: să nu cântărească mai mult de 125 grame și să fie atât de subțire încât să poată trece printr'un inel...

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Adunarea Societății „Grija de animale“

Acum câteva zile a avut loc adunarea generală a Societății „Grija de animale“. Ea a fost prezidată de d-l ministru ing. Ion Gigurtu, președintele societății. Au mai luat parte: d-na inginer Gigurtu, vice-președintă, d. senator Nestor, vice-președinte, d. M. Constantinescu, cenzor și d-na rector Constantin Stoicescu, vice-președintă, care au format biroul adunării.

Inundații la Galați

Desghețul și ploile din ultimele săptămâni au provocat revărsarea Dunării la Galați. Imaginea noastră reprezintă o uliță dela periferia marelui port dunărean, sub apă.

Ruperea digului la Galați a inundat numeroase cartiere periferice. E vorba de cartierele din josul orașului. Fotografia noastră pare să reprezinte un canal la Vâlcov.

Există pudră fără Bismut?

Iată o întrebare interesantă la care răspundem cu plăcere. Da, există. Dar de ce fără Bismut? Pentru că s'a dovedit că sărurile de Bismut, folosite în anumite preparate medicinale, sunt dăunătoare dacă sunt întrebuințate la fabricarea pudrei de obraz. Căci Bismutul, fiind astringent, închide porii—porțile de respirație a epidermei — și cauzează asprimea și sbârcirea tenului. Cum am spus, există pudră fără Bismut, dar nu putem garanta decât pentru pudrele „DIAVOLO“ și „Toutes les Fleurs D'Argy“, pe care le recomandăm, garantând că nu conțin în compoziția lor nici o urmă de Bismut, sub nici o formă. Pudrele „D'Argy“ le găsiți în 3 mărimi: mici, mijlocii și mari.

Aceleași materii prime
Aceiaș bună calitate
Pasta de dinți Chlorodont

O CRESCĂTORIE DE CASTORI LA TÂRGU-MUREȘ

**PENTRU
ELEGANȚA D-TALE, DOAMNĂ!**

EXISTĂ o anecdotă școlară.

— De ce a făcut D-zeu, sălbatciunile?
— Ca să aibe mămica blănuri, domnule profesor!
Anecdota s'ar putea extinde și la metalele prețioase, la florile din care se tescuește parfumul, la fluturii cari dau mătasea, la atâtea alte domenii aservite grației și frumuseții feminine. Am citit cândva, într-o carte închinată faunei canadiene, date impresionante despre măcelurile anuale săvârșite în pădurile seculare. Miile de dihanii cu blană căutată, căzute sub gloanțele vânătorilor, sau în lațurile traperilor. Munți de piei și pielicele, cari iau drumul Oceanului, pentru capricioasa garderobă a cochetei. Și asta numai într-o singură țară!
A fost nevoie să se amestece dregătoria, ca să înfrâneze setea de căsăpire nemiloasă, care tindea fatal la stăpîrea anumitor neamuri zoologice. Dar furnizorii nu s'au dat bătuti. Au „transportat regiunea” în proprietăți private, înființând vaste și felurite crescătorii: de vulpi albastre sau argintii, (există și la noi una); de crocodili pentru pantofii și poșetele sexului delicat; de maimuțe hirsute jertfite fără cruțare, ca să împodobească farmecul civilizat al... semenelor lor descendente; de șerpi cari devin mănuși, cordoane, și alte dichisuri excentrice. Animalele răpite codrului lor firesc, supuse unei false și strâmte libertăți, lăsate să se prăsească nu pentru a înlocui golurile cășunate de carabină și curse, ci pentru a păși deadreptul, — fără să

apuce să guste o clipă beția zărilor, misterul locurilor unde huzuresc încă rudele lor slobode, — în cuștile industriei moderne. Vulpea argintie, nici n'a apucat să afle din tainele vieții în bărlogurile strămoșești, codul pădurii, unde drepturile fiecăruia sunt măsurate pe forță, statură, viclenie, și iată-o în chip de *etolă*, ornând galandarul magazinului șic.

Ce știe crocodilul de mlaștinile Nilului, unde frații lui sălbatici așteaptă în postura nemișcată a trunchiului de copac, gazela venită la adăpost, sau piciorul africanului imprudent! A fost găbuit în eleșteul artificial în care-și făcea siesta, ca o simplă rață, de un vlăgân ce știe să-l imobilizeze, cu o admirabilă iscusință. Se plimbă acum la subsuora cuconiței, obiect practic prevăzut cu monogramă și cheietoare. La fel șarpele, maimuța, și, cum mi-a fost dat să

tizată, și care a suferit cu timpul, înrăurirea altor condiții biologice. Bunoară coada, modificată, lungă și subțire, — nu scurtă și lată ca o lopătică, instrument cu multiplu rost, servind și la înnot, și la lipitul galeriilor săpate sub albia râului, și ca... taburet când se ridică, pe picioarele dindărăt, ca să roadă copacii întrebuițați de savantele lighioane la construirea digurilor și „orașelor lacustre”.

Câteva generații, îndepărtate de ambianța lor naturală, private de condițiile principale cari constituie viața în libertate, — circulația în zona lichidă a râurilor, aplicația instructivă spre meșteșug — au fost suficiente, ca să simplifice unele organe caracteristice.

Pentru a înțelege această deosebire, e poate interesant să amintim câteva tră-

Blana acestui castor speriat, merită câteva mii de lei.

sături din apucăturile și geniul industriei al castorilor slobози, cari au intrigat nu numai știința, ci și literatura.

Când doi juni castori și-au celebrat căsătoria, primul lor gest e să-și întemeieze un cămin. Dacă lacul sau pârâul natal, sunt supra populate, ei caută o nouă bătaură dând preferință regiunii înzestrată cu vegetație forestieră. Nu se hotărăsc cu una cu două. Grija lor e să știe cum se va comporta apa față de locuința unde se vor adăposti. Deci înainte de toate, ei rânduiesc scurgerea apelor, întocmind cu trunchiuri de copac și cu pământ un dig, a cărui lungime variază după împrejurări, dar cari poate atinge 200 — 250 metri.

Digul e străbătut de un stăvilar pe care vrednicii meșteri vor ști să-l lărgească sau să-l îngusteze. E un adevărat monument, pe care castorul îl clădește odată pentru totdeauna, spre deosebire de casa pe care o primește mai frecvent. Lat de trei metri la bază și de un metru la vârf, înalt de 2 metri, digul este construit din ramuri solid implantate în albia râului și tencuit cu nămol și prundiș.

Coliba este făcută din același material: crăci, nămol și prundiș, are formă circulară, cu un diametru care variază dela 2-5 metri după numărul locuitorilor. Fiecare colibă, are două intrări ce se deschid spre două tuneluri în plan înclinat, răspunzând spre lac. Meșterii se străduiesc cu

Pe gâtul unui crescător anticipând viitorul său rost, se odihnește un castor.

Reporterul nostru, împreună cu conducătoarea crescătoriei.

Cuștile.

constat chiar aci aproape, într'un oraș transilvănean, — castorul.

* * *

La... Târgu-Mureș, unde am fost de Paști, am făcut cunoștință cu un celebru animal, despre a cărui inteligență și „personalitate”, n'am avut decât o documentare ca să zic așa, teoretică. Știam despre castor, că existența lui în unele părți europene, e de mult compromisă. Puțini au rămas în Franța, pe un braț al Ronului, unde singura colonie aquatică, e cu strășnicie ocrotită. Urmărit și nimicit pretutindeni pentru prețioasa lui blană, — supraviețuește doar în Siberia, Canada și în interiorul Terra-Novei. Eram încă sub vraja lecturii lui Grey Owl, acel indian — piele roșie din Canada, care a închinat o măiastră carte castorilor, ca unul ce s'a familiarizat trăind în intimitate cu aceste inteligente și ingenioase animale de apă.

Și iată, aci în preajmă, pe acești eroi „constructori de diguri”, din paginile captivante, — în bătaura unui locuitor. M'am grăbit să vizitez crescătoria, situată nu departe de centru, într'o uliță în pantă care urcă spre frumosul parc al orașului. Curtea destul de spațioasă e deasupra nivelului străzii. De cum ai urcat cele câteva trepte, privirea cuprinde îndată spectacolul căutat. O serie de cuști joase, — un fel de cotețe, (vre-o zece), înconjurate cu o plasă de sârmă împletită, fără acoperiș. Aci găzduiesc castorii, o specie aclima-

Un mic prizonier.

mare grijă să extragă pământul întrebuințat la betonarea bagdadiei, în locul unde se deschid aceste orificii. Procedează în așa fel, încât să-și asigure în timpul iernii o eșire spre fundul neînghețat al lacului, sau afară pe mal, pentru hrană. Colibele sunt căptușite cu frunze și coajă de copac, iar în preajma iernii micii locuitori strâng acolo provizii, — ramuri, scoarțe, rădăcini. Castorii au un desvoltat spirit de familie, și de societate. Dacă un dig se surpă sub presiunea torentelor, toți cetățenii aleargă la locul amenințat, silindu-se să-l consolideze. Dacă norodul unui lac a devenit prea numeros și dacă în vecinătate se află alt lac, ei vor lega cele două masse de apă săpând un canal, ale cărui dimensiuni pot atinge un metru lărgime și 60—100 metri lungime.

În cazul când pădurea din care au scos vreme de generații hrana și material de construcții, e prea departe acum castorii vor realiza un canal care să le ușureze transportul copacilor tăiați cu dinții lor ascuțiți.

În fiecare cușcă găzduiește o familie de castori. Li s'a dat iluzia cadrului firesc: Un mic bazin unde animalele plonjează și-și fac baie; o bucată de tub de ciment de un metru lungime, menit să înlocuiască de-a-gata tunelul sau canalul, pe care de obicei iscusitele patrupede le sapă când

trăesc în libertate; o creacă de plop ca să aibă ce roade, îngrămădind amăgitor coaja în căsuța minusculă izolată într'un ungher al țărcului, ce le servește drept culcuș.

Acest neam de castor, aduce cu un uriaș șobolan, în special puii. Are părul lung de culoare cafeniu deschis, cu un spic pronunțat auriu, ce acoperă puful maro, ce dă de fapt preț blănei. Ochi mobili, botul rotund depășit de cei doi canini lungi și cărămizii, puternice instrumente de tăiere, încălecați peste buza de jos.

I-am găsit la ora mesei. Ridicați în două picioare, ronțăiau cu pofță morcovii dulci, pe care-i țineau „ca oamenii”, în labele dinainte prevăzute cu degete lungi și mobile. Din când în când — castorul e cel mai curat dobitoc, — clăteau leguma în apa bazinului, ca s'o spele de pământul uscat, lipit de coajă. Puii imitau gestul sub supravegherea părinților, încât aveai impresia că asisti la o lecție de mâncare civilizată, într'un menaj de igienisți.

După ce au ospătat, domnul și doamna castor, urmați apoi de progeneratură, au intrat în apă să se spele. Au ieșit, s'au rânduie în semi cerc, și-au început să se pieptene, netezindu-și frumos părul cu ghiarele, apoi s'au strecurat în căruța obscură să-și facă tabietul.

Indianul Grey Owl, care a cres-

cut o pereche de castori în casa lui situată pe malul unui lac canadian, lăsându-le întreaga libertate, observând și notând gesturile, moravurile, giumbușlucurile, — povestește scene din cele mai surprinzătoare și mai nostime.

Castorul e un animal iscoditor și curios. Odată, în lipsa stăpânului, au vrut să privească deaproape niște obiecte pe care le adulmecaseră doar, și cari se aflau pe masă. Cum să ajungă până la ele? Au recurs la un mijloc practic: au ros, în mod egal picioarele mesei, pe care au adus-o astfel la nivelul privirii lor.

D-na Nyarody, căreia îi aparține crescătoria din Tg.-Mureș, — are astăzi vre-o șaptezeci exemplare — a desfăcut (ier-te-ni-se eufemismul) în trei ani, aproape patru sute de castori. E o femeie robustă, originară din Siberia, unde înainte de a se mărita cu un român pripășit acolo în timpul războiului mondial, — exoloatase împreună cu părinții, o fermă de 2000 (douămii) castori. Indelețnicire gingașă, anevoioasă în condițiile reduse de acum, dar bănoasă. O blană crudă de castor, valorează 2000—2500 lei. S'au mai scumpit.

Privind sglobiile lighioane, nu-ți poți înfrâna un simțământ de milă, față de tragica lor ursită. Chibzuești însă că nu sunt singurele ființe, jertfite pe altarul eleganței feminine. F. BRUNEA-EOX

America, arbitra situației (Urmare din pag. 11-a)

Acela care și-a dat seama de importanța strategică a Canalului de Panama, a fost străbunul actualului președinte al Statelor Unite, Theodore Roosevelt, care pe vremea mandatului său n'a precupețit nimic pentru a lămuri America asupra însemnătății acestui canal.

Dealtfel, în preocupările statului major american, apărarea canalului de Panama stă pe primul plan. Oricare ar fi posibilul adversar al Statelor Unite, nu încapă îndoială că el își va îndrepta atacurile asupra arterei vitale, pe care o constituie Canalul de Panama pentru flota navală americană.

Deși canalul trece prin mijlocul republicii Panama, el este supus regimului militar și juridic al Statelor Unite. Malurile canalului sunt fortificate. Pe o zonă destul de profundă, de o parte și de alta a acestui drum, se exercită o supraveghere dintre cele mai severe asupra oricărui „cueios”.

Recent, comandamentul militar, în zona căruia intră Canalul de Panama, a dat dispoziție ca absolut nimeni să nu aibă dreptul de-a face vre-o fotografie, în timp ce vasul pe care se află călătorul respectiv, străbate canalul. Dealtfel, la bordul oricărui vapor care se angajează pe canal,

spre a-l străbate, într'un sens sau altul, se urcă și o sumedenie de specialiști americani, cari ghidează vasul s'au își motivează într'un fel sau altul prezența la bord.

Desigur că vasele cele mai suspectate sunt cele cu echipaj japonez. De multe ori, sub uniformă unsuroasă a unui simplu focist sau marinar, se ascunde un ofițer de stat major, care abia așteaptă momentul să ia o fotografie ce urmează să fie utilizată de comandamentul său. Hărțile fiecărui turist și marinar sunt cercetate în amănunțime. Indezirabilii sunt debarcați, iar uneori s'a întâmplat să se refuze, pentru moment, trecerea unor vase prin canal, sub pretextul unor reparații urgente, care trebuiau să fie făcute. Între timp se luau măsurile necesare pentru ca orice ochi indiscret să poată fi supravegheat sau să nu aibă ce vedea, în timpul drumului. Statele-Unite țin cumpăna victoriei. Aportul lor din punct de vedere economic, este suficient spre a determina înclinarea acestei cumpene în favoarea celor pe care-i simpatizează. Rămâne de văzut dacă evoluția evenimentelor le vor permite să participe numai în această măsură la greaua încercare prin care trece omenirea, sau dacă, întocmai ca în timpul războiului trecut, fiii tinerei republici vor fi chemați să-și dea și ei tributul de sânge. a. c.

TABLETELE de slăbire **Kissingen**
fără eforturi și renunțări...
UN PRODUS NATURAL AL BĂILOR KISSINGEN
BOXBERGER KISSINGEN

Ingrijirea perfectă
a gurii...

este un sprijin în plus pentru un corp sănătos și rezistent. Incepeți deci chiar astăzi să întrebuințați pasta de dinți NIVEA! Ea curăță dinții, îi face albi-strălucitori, deaceea este preferată și de fumători.

NIVEA
PASTA DE DINTI

NIVEA
PASTA DE DINTI

de 2 ori pe zi

Spumoasă și nespumoasă

MARELE CONCURS AL „REALITĂȚII ILUSTRATE”

PREMII ÎN VALOARE DE

LEI 50.000 LEI

CITIȚI AMĂNUNTE ÎN SUPLIMENTUL

„DE TOATE PENTRU TOȚI”

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

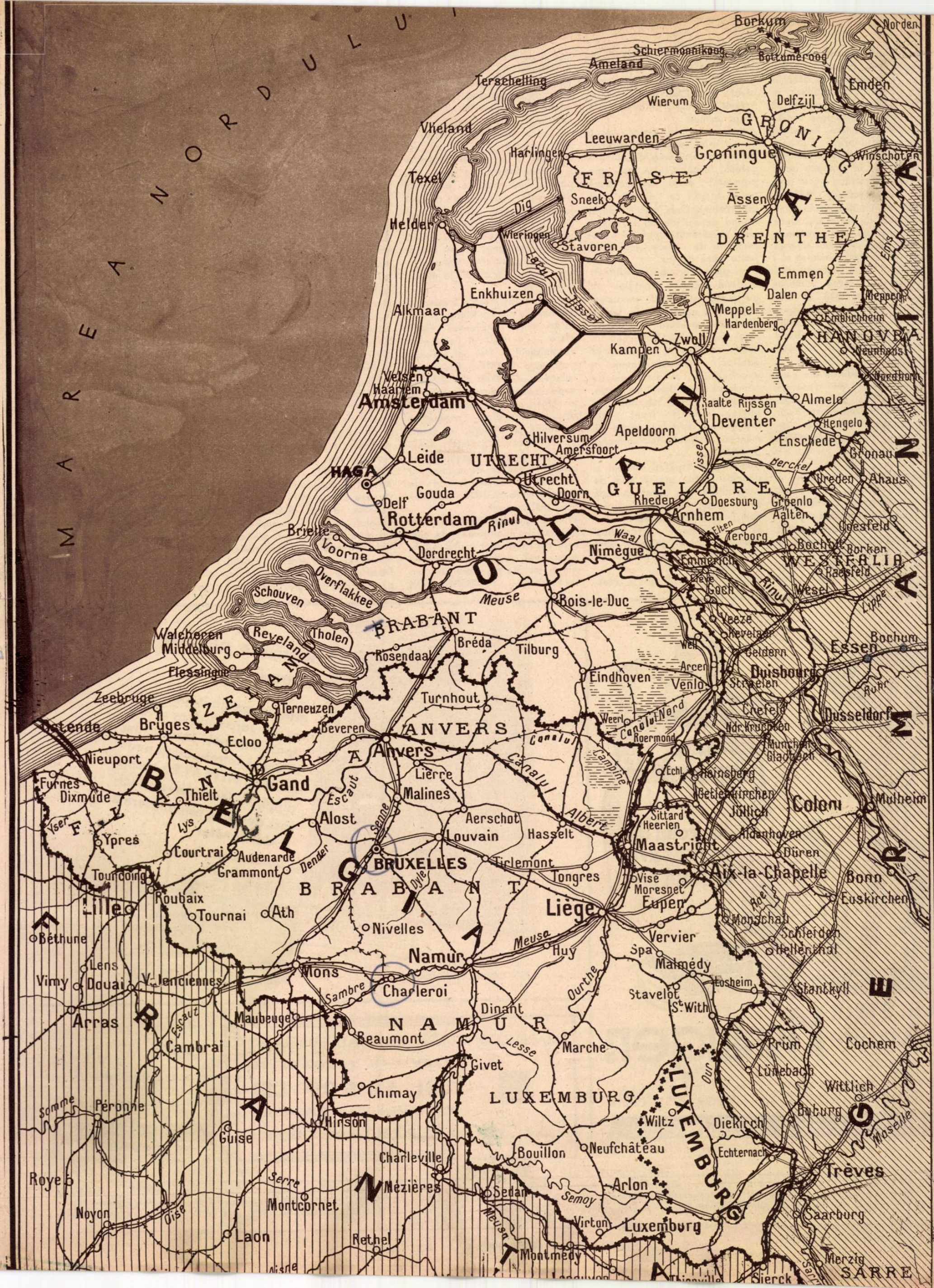
Citiți în fiecare săptămână

„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Zierul”. S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, str. Const. Mille (Sărindar) 5-9, București. Tel. 3.84.30. Cec Postal 4083. Red. responsabil: N. Ionescu. Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 400; 6 luni (26 numere) lei 225; 3 luni (13 numere) lei 120. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

IMPRIMERIILE **Adevărul** S. A., BUCUREȘTI

UN ASPECT AL MARILOR
BĂTĂLI DIN BELGIA

ANUL XIV No. 696

21 MAI 1940

10 LEI

IN ACEST NUMAR:

CEA MAI MARE BĂTĂLIE DIN
ISTORIA LUMII

ULTIMELE ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

CORUL STUDENȚILOR JUGOSLAVI LA BUCUREȘTI

← Membrii Societății Corale „Obilici” care a concertat la București în Parcul Regele Carol I au fost la mormântul Soldatului necunoscut. În fotografia noastră, grupul de studenți pe scara muzeului Militar din Parcul Carol.

ȘEDINȚELE ACADEMIEI ROMÂNE

→ S'a deschis a 74-a sesiune a Academiei Române, sub președinția d-lui Rădulescu Motru. D. Al. Lapadatu, secretar general, își citește darea de seamă.

CURSA AERIANĂ BUCUREȘTI-SOFIA-ATENA

Zilele trecute s'a inaugurat cursa aeriană București - Sofia - Salonic - Atena. La însoțirea din cursă a avionului, au fost prezenți pe aeroport d-nii: Cuțarida, Fotino, președintele soc. Lares, Comandor Popescu, Ing. Cociașu, etc.

INAUGURAREA UNUI NOU DISPENSAR

→ Zilele trecute a fost inaugurat dispensarul „Grozăvești”, în prezența d-lui ministru al sănătății prof. dr. Hortolomei.

„Cea mai mare BĂTĂLIE DIN ISTORIA LUMII”

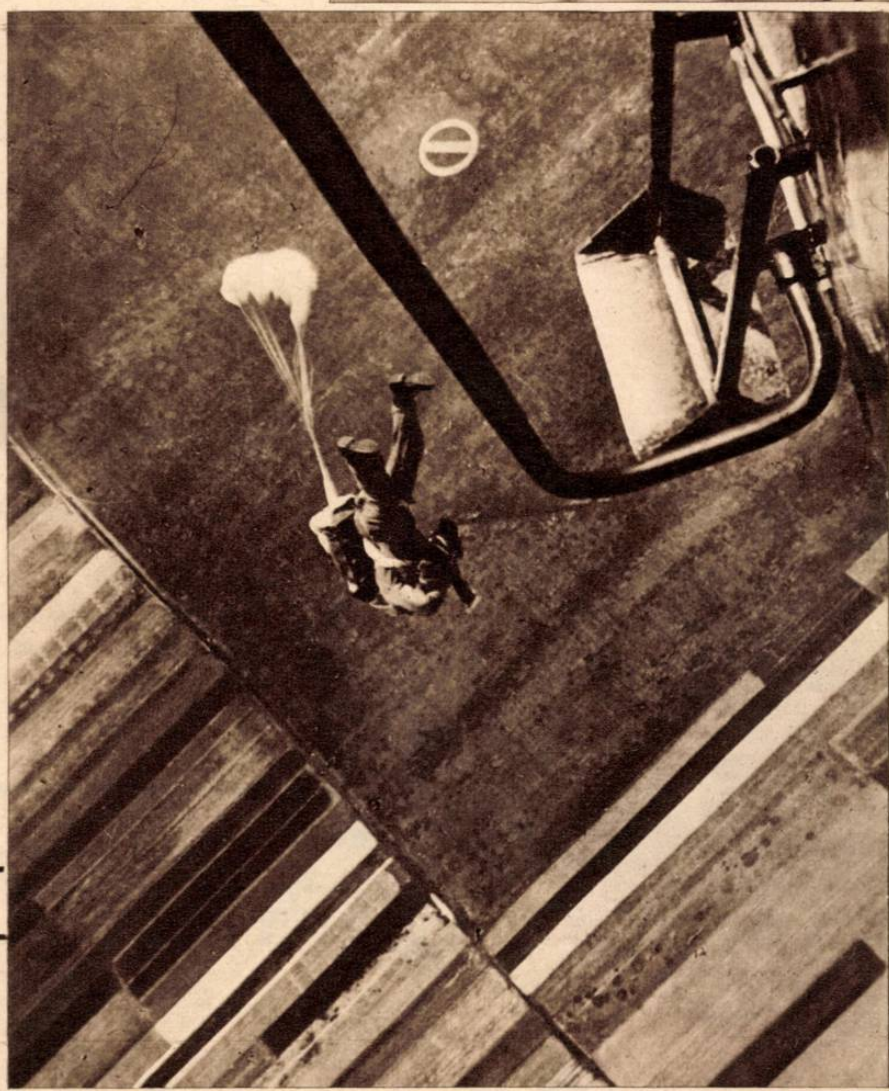
sându-se în via

PE câmpiile bogate ale Flandrei, se întâlnesc încă odată forțele franceze cu soldații țărilor germanice. Ținutul nu prea întins care pornește dela Namur și se oprește pe malurile Marnei a fost dela 1815 până astăzi, de cinci ori teatrul de războiu unde s'a hotărât soarta Franței și a Germaniei. Pe câmpiile Catalaunice se desfășoară acum, „cea mai mare bătălie din Istoria lumii” cum numesc cronicarii militari luptele ce se desfășoară de zece zile pe frontul de Vest.

Bătălia aceasta în care trei mari popoare și două națiuni mai mici au asvârlit toată puterea lor, fără să cruțe sângele generos al tineretului lor nu s'a sfârșit încă. Bătăliile glorioase ale trecutului în care într-o singură zi se obținea victoria hotăritoare, trebuiesc socotite ca făcând parte dintr'un ciclu istoric definitiv închis. Războiul modern căruia i s'a zis cu drept cuvânt „total” nu mai e purtat de două oștiri pe-un câmp de luptă mărginit, ci de națiuni întregi iar bătălia nu mai cunoaște nici o limită, trecând de pe zona operațiilor militare până în adâncul țărilor beligerante.

Doctrinarul acestui războiu total, generalul Ludendorff, într-o carte de-acum faimoasă, a fixat principiile necruțătoare ale noului războiu. Ținta trebuie să fie nu numai înfrângerea armatei inamice, ci exterminarea nației vrăjmașe. S'ar părea că, în bună parte, principiile enunțate de fostul generalisim german, sunt aplicate de pe-acum, judecând după veștile de pe front care vestesc bombardamentele deslănțuite.

Momentul critic : parașuta s'a deschis

RĂZBOIU DE POZIȚIE ȘI RĂZBOIU DE MIȘCARE

Nici războiul de poziții nici cel de mișcare nu sunt forme noi ale războiului. Din toate timpurile, bătăliile s'au desfășurat fie în jurul cetăților întărite fie pe câmpiile vaste care îngăduiau manevrele. Marea deosebire dintre războaiele din trecut și cel din zilele noastre, stă în armele noi folosite atât în războiul de poziții cât și în cel de mișcare. Aviația, care în războiul din 1914—1918 s'a

Efectele unui bombardament aerian.

Ce a mai rămas dintr'un avion doborât de artileria antiaeriană.

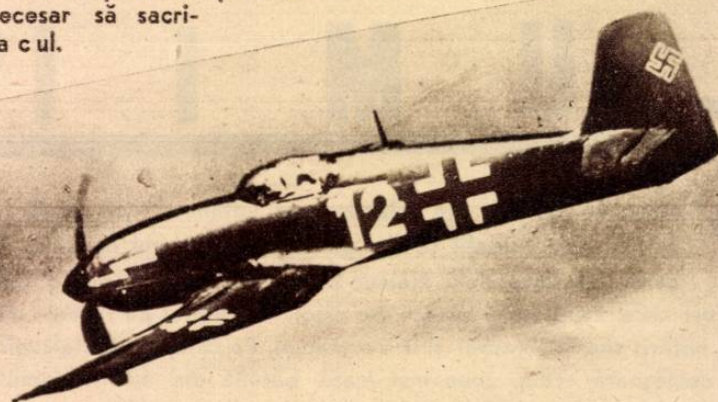

Cu mult mai puțin eficace s'a dovedit „infanteria aeriană” alcătuită din detașamente de parașutiști ce sunt lansate în spatele liniei de luptă. În Olanda această infanterie aeriană a izbutit, cu foarte mari pierderi, să execute în parte misiunile ce i-au fost încredințate, dar operațiile parașutiștilor n'au fost posibile decât cu sprijinul așa numitei „coloana 5-a” formată din rezidenții germani, care a acționat conform unui plan dinainte hotărât. Parașutiștii au fost deasemeni sprijiniți puternic de organizațiile para-militare.

LINIILE FORTIFICATE POT FI STRĂPUNSE ?

Cât privește rezistența celor două linii fortificate — Maginot și Siegfried — trebuie să spunem că au dreptate deopotrivă și cei cari afirmă că ele pot fi străpunse dar și cei cari susțin că sunt inexpugnabile. Dacă atacul aruncă asupra unui punct al liniei fortificate mari forțe pe care e hotărât să le jertfească în mare parte, el are multe șanse de-a reuși să spargă fortificația. Pare însă tot atât de posibil că și cel atacat poate împiedica o spărtură a liniei sale dacă crede necesar să sacrifice forțe mari spre a stăvili atacul. Adevărul este că războiul de azi ca și războaiele din trecut, se fac

Avion de luptă sburând peste nori.

mărginit doar la roluri de recunoașteri și rareori de bombardamente, lipsite dealtminteri, de precizie, a devenit acum o armă hotărătoare. În luptele ce se dau pe frontul de Vest, aviația de bombardament înlocuiește artileria, executând distrugeri însemnate și sprijinind acțiunea infanteriei. E adevărat că misiunea aceasta de-a înlocui artileria cu avioane de bombardament a dat rezultate neîndoișoare, dar noua artilerie aeriană înregistrează pierderi foarte grave care depășesc într-o proporție enormă pierderile obișnuite ale artileriei.

Artilerie grea franceză în acțiune.

tot cu oameni — și oricât de puternic ar fi betonul fortificațiilor, linia adevărată o constituie tot piepturile milioaneilor de soldați hotărâți să lupte până la capăt. Cum a spus primul-ministru francez, în zilele, săptămânile și lunile care vin se va hotărî, pentru veacuri, soarta omenirii.

d.

Post de ascultare al apărării antiaeriene germane, pe frontul de Vest.

Războiul TOTAL

CE SE URMĂREȘTE PRIN NOUA OFENSIVĂ

Iată cum vede generalul Ludendorff, un nou războiu, în broșura sa „Războiul total“, apărută la München în Decembrie 1935 :

E o greșeală să crezi că un războiu nu poate fi început fără o declarație de războiu. La 1894, Japonia a început ostilitățile împotriva Chinei și la 1904 împotriva Rusiei printr'un simplu atac împotriva vaselor chineze și rusești. Și Englezii au pornit războiu împotriva Burilor, la fel. Declarațiile de războiu intempestive ale cancelarului Bethmann-Hollweg, Rusiei și Franței, în 1914, sunt încă proaspete în memoria oricui. Ele au furnizat propagandei inamice argumentele necesare cari au întărit moralul dușmanului, slăbind pe acela al poporului nostru. Popoarele nu prea au înțelegere pentru un războiu de agresiune, ci pentru un războiu de legitimă apărare. Or, într'o declarație de războiu, ele văd foarte ușor o voință de agresiune.

Trebue să se observe ca instrucțiunile de operațiuni să nu depășească propriul lor cadru. Firește că e preferabil să se prevadă operațiunile viitoare, dar în niciun caz planurile nu trebue să prejudicieze mersul operațiilor, așa cum ele sunt impuse de inamic.

Aici iau sfârșit teoriile pentru a lăsa loc practicei de războiu, care nu îngăduie stricta executare a planurilor, ci cere exploatarea slăbiciunilor dușmanului. Dacă o linie germană a fost trasată, e bine, dar nu trebue să te sprijini pe ideea că inamicul va face precis ceea ce s'a prevăzut atunci când s'a alcătuit planul de operațiuni.

Este greu să spui, cum făcea Clausewitz sau alți teoreticieni, dacă ofensiva sau defensivă e mai bună și dacă trebue să lași pe dușman să se uzeze în ofensivă ca pe urmă să-l ataci. Firește că este mai ușor să rezisti pe o poziție favorabilă, decât ar fi pentru cel care atacă să incercuiască aceste poziții. Beligerantul cel mai slab se va servi de defensivă de câte ori adversarul îi va da prilej.

Spiritul de ofensivă este stăpânit de un mândru sentiment de superioritate, acest impon-

Deplasările pe râulețele și canalele Olandei au fost făcute cu ajutorul bărcilor ușoare. Iată o patrulă germană debarcând.

Tanc german camuflat, în apropierea liniei întâia, pe frontul din Flandra.

Pentru cei cari nu știu încă ce-i războiul, iată aspectul unui punct de cale ferată, după un bombardament al avioanelor.

derabil care asigură unui atac bine condus, un incontestabil avantaj, chiar asupra unui inamic superior numeric.

Nu mai există civili

Totalitatea războiului spune că odată ostilitățile deschise, viața privată încetează și că pentru întreaga națiune în înțelesul cel mai larg, războiul și executarea lui, vor constitui unicul scop de existență. Cu alte cuvinte, nu va mai fi cu puțință să se vorbească, în acest caz, sub nicio formă despre o populație civilă. (*Deutsche Wehr* din 2 Ianuarie 1936).

Corp special de antiparașutiști la Londra

Sunday Graphic anunță că un corp de elită special antrenat a fost format în Marea Britanie, pentru a zădarnici o tentativă de aterizare a parașutiștilor germani. De mai multe luni aceste trupe speciale sunt antrenate. Ele veghiază și sunt în neîntre-rupă legătură cu o bază centrală de control.

În toată țara au fost recrutați voluntari pentru a împiedica eventuale aterizări ale inamicului.

Se mai anunță că în afară de supravegherea tuturor punctelor strategice unde ar putea cobori parașutiști germani, guvernul a hotărât să înarmeze în chip deosebit poliția, pentru aceiași eventualitate.

În cursul săptămânilor viitoare se vor lua măsurile necesare pentru a se antrena forțele poliției care va face uz de revolver și de pistolul automat. Corpurile de observație aeriană și apărarea coastelor veghează zi și noapte.

Noua poliție înarmată va funcționa în curând cu organizațiile militare.

Grupuri de patrulare, de cicliști și motocicliști, înarmați cu mitraliere, vor străbate întreaga

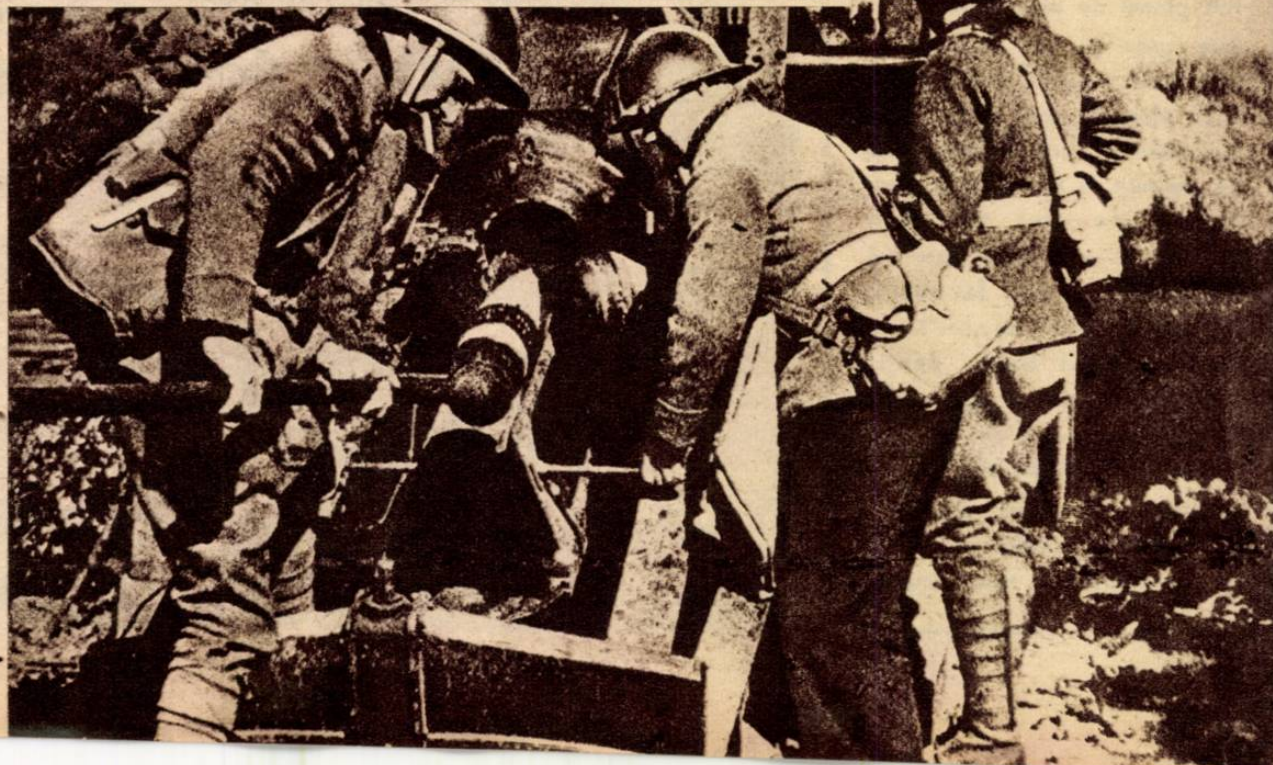

O mitralieră antiaeriană în acțiune pe frontul de vest.

Coloană de infanterie germană, îndreptându-se spre front.

Artileria grea franceză e în acțiune. Tunurile bubuie fără încetare, improșcând moartea în liniile adverse.

Drapelele armatei belgiene, sunt din nou expuse vijeliei gloanțelor. Sunt drapele care au înfruntat urgia războiului și între 1914-1918

1. Marile tancuri de zeci de tone au intrat în acțiune, pe frontul de Vest. Iată două unități franceze avântându-se în luptă.

2. Un convoi belgian în drum spre front.

3. Un avion de bombardament german a aterizat forțat în dosul linilor franceze, fiind lovit de bateriile antiaeriene.

Reportajele de actualitate comportă un risc grav pentru operatori. Instantaneul acesta este elocvent.

Războiul modern se bazează mai mult pe mobilitate și mecanizare decât pe oricare alte elemente. Iată o coloană de automobile blindate germane, îndreptându-se spre frontul franco-anglo-belgian.

Mare-Britanie. Telefoane de campanie, în regiunile izolate, vor permite observatorilor și patru-lerelor să rămână în legătură continuă cu cartierele generale.

În cazul în care s'ar semna aterizarea parașutiștilor, vor putea fi aduse în orice punct al Marii Britanii trupe mobile și unități înarmate cu proiectile.

În ultimele zile, automobilii și-au putut face o idee despre aceste măsuri. Ei au întâlnit baraje de sârmă aranjate pe numeroase șosele pázite de oameni înarmați. Numeroși drumeti au fost somați să arate actele lor de identitate.

Până'n toamnă...

National Zeitung din Basel, află din Paris că cercurile competente recunosc că războiul a ajuns într'un punct periculos, căci adversarii par că vor să ajungă la o hotărâre încă înainte de iarnă. Starea aceasta poate fi bine caracterizată prin formula: „*Obligația de-a învinge, care este mai puternică decât dorința victoriei*“.

Ce se spune în Anglia

National Zeitung află din Londra, că englezii încep să înțeleagă de ce guvernul s'a ferit să arunce în războiul din Norvegia forțe mari. Cei mai mulți sunt de părere că prin această ezitare au zădărnicit planul german care consta probabil în a distra atențiunea aliaților îndreptată dela frontul de vest reducând astfel rezistența lor. Cei mai mulți sunt înclinați să vadă în evenimentele de astăzi avantajul câștigat prin ajutorul a doi aliați noi.

Este de observat că de astă dată nu s'a ridicat niciun glas care să acuze guvernul că ar fi lăsat iar inițiativa germană să se producă în Olanda și Belgia.

Dezavantajele acestei inițiative deși sunt evidente, se spune că

aliații dacă intrau în Belgia și Olanda, ele s'ar fi împotrivit și ar fi cerut chiar ajutorul german.

Parisul e liniștit

În dimineața de 10 Mai, când locuitorii Parisului, fură treziți din somn, de șueratul sirenelor și ale semnalelor apărării anti-aeriene, nu știau încă că a izbucnit războiul în Belgia și Olanda și că la aceeași oră au explodat bombe în alte teritorii ale Franței. Populația a aflat deabia pe la 11 dimineața, prin titlurile mari ale ziarelor că lupta a început pe frontul de Vest, că viața a milioane de oameni și însăși existența bătrânei Europe, au fost puse în joc.

Strada a păstrat o liniște totală, cafenelele sunt pline de oameni și nu există niciun semn de panică sau desănădejde. Cu toată vestea bombardării aeroporturilor franceze, nu poate fi vorba de vreo evacuare. Toată lumea știe că bătălia va fi groaznică și poate, de lungă durată.

Atmosfera la Berlin

Toată lumea știe azi în Germania că de o săptămână a izbucnit cel mai înfricoșător războiu al lumii. Ce însemnează asta, nu se poate bănuși nici azi nici mâine. În ultimii ani s'a scris mult despre grozăviile războiului modern, de gravitatea războiului tehnic, de proporția nebănuită a noilor înarmări. Multe milioane de soldați, poate cei mai buni soldați, de pe pământ, vor fi aruncați unii împotriva altora, înarmați până în dinți, soldați care sunt socotiți și ei drept niște minuni ale tehnicii moderne.

Știrea despre începerea marelui războiu în vest, a fost primită cu toată gravitatea de oficialitatea germană. Se știe că nu este niciun fel de campanie de 18 zile ca în Polonia, sau vreun războiu neînsemnat ca în Norvegia; este războiu dus până la nimicire.

1.

2.

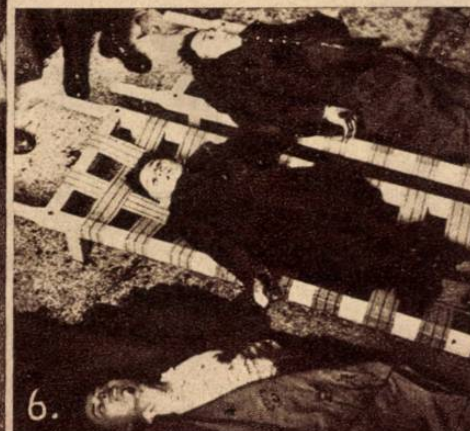

5.

3.

1. Un cuib de pușcă mitralieră, pe frontul din Occident.
2. În timpul luptelor aeriene un avion german s'a prăbușit, sdrobind în cădere, câteva case.
3. O scenă impresionantă: într'o gară londoneză, o mamă ține carabina fiului ei care-și ia rămas bun dela soție.
4. Bicicliști mitraliori în poziție de tragere, în timpul luptelor din ultimele zile.
5. Un cuib de mitralieră, perfect camuflat, într'o pădure de pe frontul de vest.
6. Victime nevinovate ale urgiei războiului, copii și femei au fost uciși în urma violentelor bombardamente aeriene dela Nancy.

6.

CURIOZITĂȚI DIN TOATĂ LUMEA

CULTUL FLORILOR, IN JAPONIA

Japonia are o sumedenie de tradiții legate de sosirea primăverii. Indiferent de evenimentele internaționale, suzuși Mikadoului și-au organizat și în acest an solemnitățile prin care au celebrat înflorirea cireșilor și minunaților trandafiri japonezi. Iată, în ilustrația noastră doi mici niponi plantând flori. Nici măcar în această imagine pașnică nu lipsește chipul militar, obiectul unui alt cult în țara Mikadoului.

CINEMATOGRAFUL IN RĂZBOIU

Trupele beligerante dispun, evident în măsura în care este posibil, de tot confortul, în cantonamentele din dosul frontului. Trupele britanice au chiar cinematografe mobile, unde soldații își destind nervii și caută momente de liniște, în răstimpurile îngăduite de succesiunea luptelor

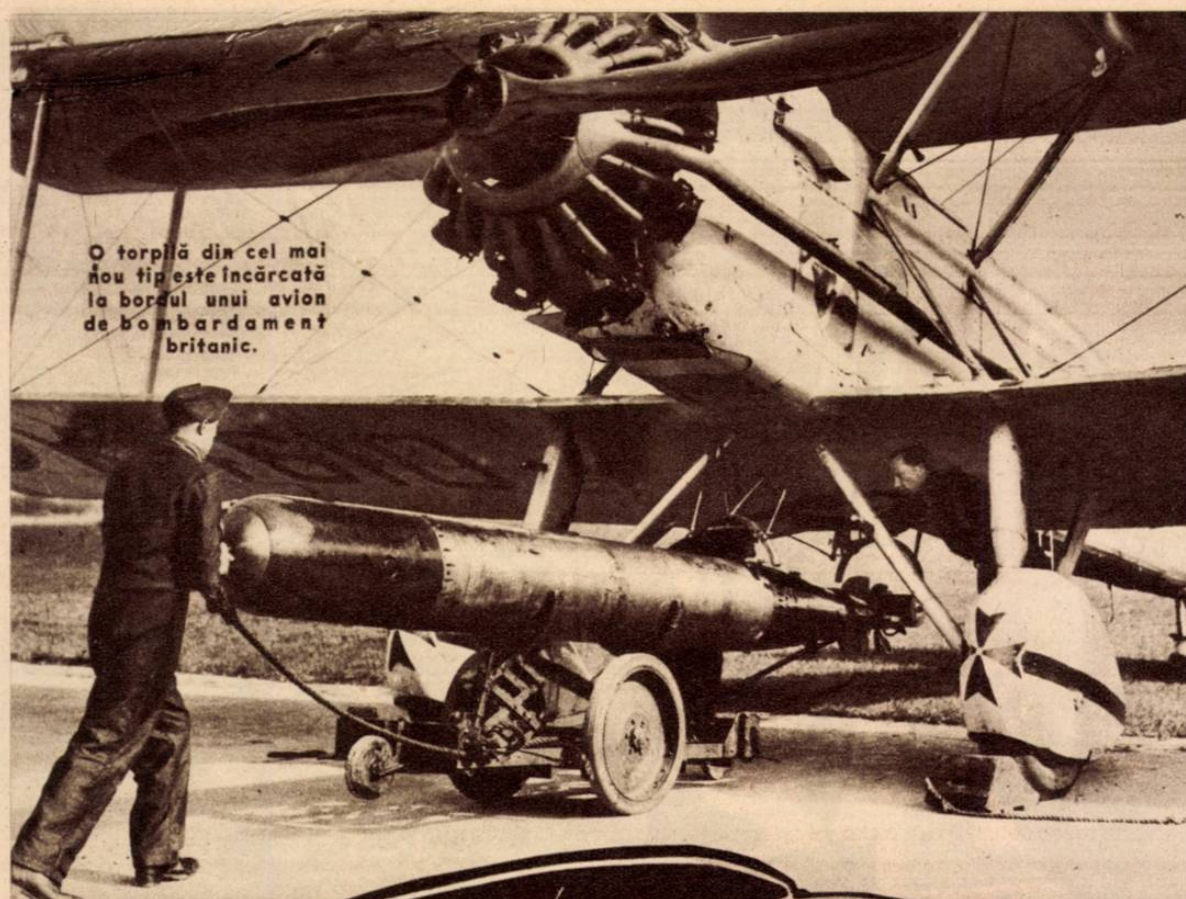
UN CONMESEAN INCOMOD

În varieteul vienez „Ronacher” s'a organizat o consfătuire de presă, în ... cușca leilor. Nu cunoaștem motivele care au determinat acest banchet ultra original, dar cert este că atât ziariștii cât și leul care a participat la banchet, au dat dovadă de foarte multă stăpânire de sine. Atmosfera n'a fost de loc cordială, deoarece conmesenii au fost distanți.

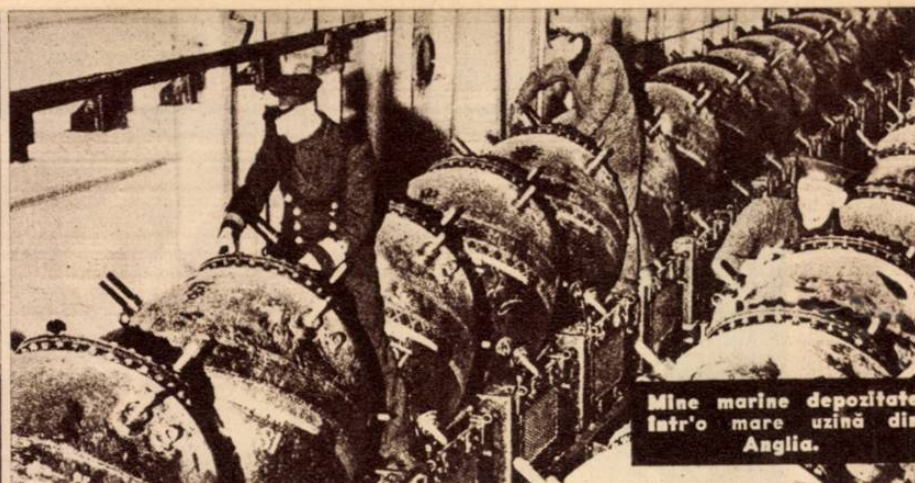
MORMÂNTUL LUI ROMEO MONTECCHIO

De curând a fost descoperit, în castelul Julia din Montecchio Maggiore, un mormânt care datează din anul 1303, și care după obiectele care au fost descoperite în el, pare să fie acel al faimosului Romeo, prototipul îndrăgostitului nenorocit, pe care l-a imortalizat drama lui Shakespeare. Imaginea noastră reprezintă mormântul, așa cum a fost găsit înainte de-a fi deschis.

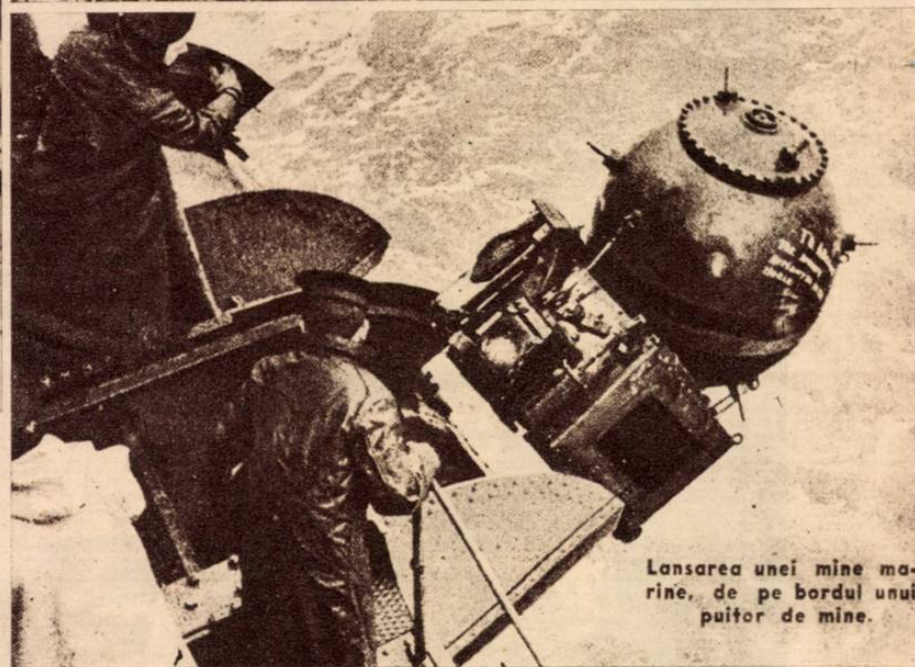

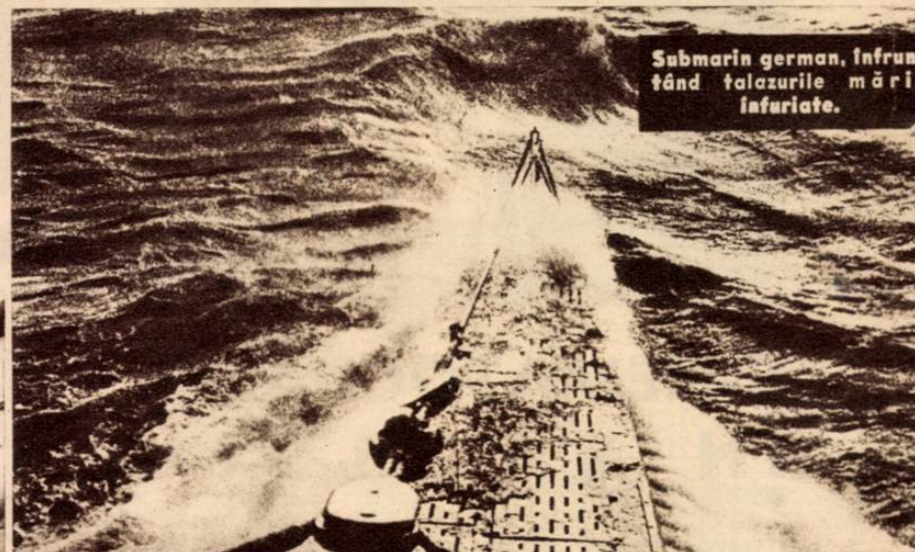
O torpilă din cel mai nou tip este încărcată la bordul unui avion de bombardament britanic.

Mine marine depozitate într-o mare uzină din Anglia.

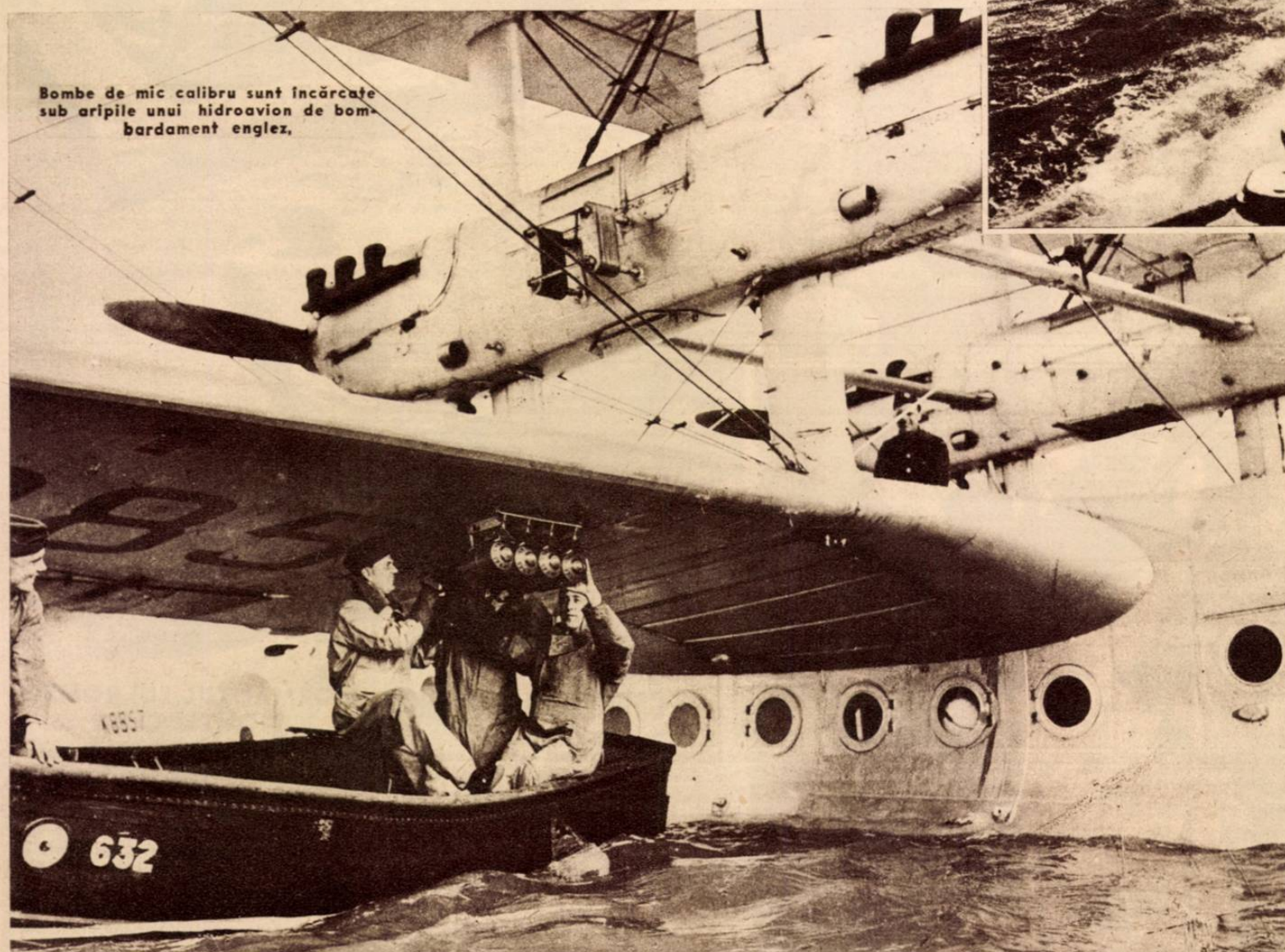

Lansarea unei mine marine, de pe bordul unui puitor de mine.

Submarin german, înfruntând furtunile mării furioase.

RĂZBOIUL aero- submarin IN MAREA NORDULUI

Bombe de mic calibru sunt încărcate sub aripile unui hidroavion de bombardament englez.

CENTRUL cel mai important al actualului conflict este, după cum s'a prevăzut în primele zile, Marea Nordului și țărmurile aflătoare în jurul acestei mări. Asupra cauzelor care au determinat această situație, este nevoie să mai revenim, deoarece le-am explicat în repetate rânduri. Voim să facem însă un scurt bilanț al ultimelor luni de război din aceste meleaguri.

O singură aruncătură de privire asupra hărții marine a Mării Nordului, ne lasă să vedem de îndată, diferența între situația strategică a beligeranților.

Pe de o parte, se află coasta germană, foarte bine apărată de natură, având un front de mai puțin de 200 kilometri, apărat de o serie de insule nisipoase, insulele Frise: Borkum, Norderney, Vangerog, etc., fiecare fiind parte o bază aeriană bine utilată.

Două alte insule constituie baze avansate puternice, și anume Helgoland și Sylt, care completează sistemul defensiv, în spatele căruia flota germană și-a organizat principalele puncte de sprijin, Kuxhaven, Wilhelmshaven, Jade Schillig precum și porturile comerciale care au fost și ele fortificate.

De cealaltă parte se întinde țărmul estic al Angliei, pe o lungime de 1000 kilometri, de la Orkade până la Pas de Calais. De-a lungul acestui litoral există o intensă navigație.

IN PRIMELE ȘAPTE LUNI OPERAȚIILE IN MAREA NORDULUI AU LUAT ASPECTUL UNUI RĂZBOIU AL AVIOANELOR ȘI MINELOR

porturile fiind nespuse de numeroase. Din punct de vedere aeronautic, Anglia prezintă un front maritim vulnerabil, în timp ce Germania are un front maritim protegit de dispozitive naturale.

Apărarea coastelor engleze, atât de vulnerabilă, este în întregime încredințată Royal Air Force-ului. Avioanele de patrulă ale Coastal Command-ului asigură supravegerea neconținută a acestei zone maritime. Pe aerodromurile de pe coastă se află numeroase escadrile de luptă ale Fighter Command-ului, gata să intervie la prima alarmă. Escadrilele acestea sunt formate din cele mai noi avioane de vânătoare, anume „Super-Marine Spit-Fire”, cu câte opt mitraliere fiecare. În fine, în tot lungul coastei se află posturi bine întărite, armate cu piese antiaeriene.

În ziua de 4 Septembrie 1939, adică la numai câteva zile după izbucnirea războiului, două formații britanice de bombardament au pătruns până asupra bazelor dela Shillig și Brunsbüttel. Din cele 21 de avioane nu s'au reîntors decât 16, dar succesul moral a fost extrem de însemnat, deoarece locotenentul aviator Doran a reușit, în pofida focului violent al aviației antiaeriene, să lovească în plin un crucișător german.

Replica germană n'a întârziat și au urmat atacurile asupra insulelor Orkade și Shettland, precum și asupra Home-Fleet-

Mitralier la bordul unui avion de luptă german, în recunoaștere peste teritoriul inamic.

Escadrilă de bombardament Heimkel, în sbor peste Marea Nordului.

de 14 Octombrie, cu care prilej a fost avariat crucișătorul „Southampton”. O altă bombă a explodat în apropierea paserelei contratorpilorului „Mohawk” făcând 25 de victime. Atacurile s'au repetat la 26 Septembrie, 8 Octombrie, 16 Octombrie și 18 Octombrie.

Tuturor acestor atacuri li s'a dat o replică eficace și violentă, de către formațiile de luptă ale aviației britanice, care în toate cazurile au reușit să respingă pe atacatori. În fine, o ultimă tentativă de atac, a fost aceea din 13 Noembrie 1939 asupra insulei Shettland, care n'a fost însă încununată de succes. Din Octombrie a început războiul minelor. În primele săptămâni, zonele minate erau declarate, iar minele erau construite conform cu convențiile internaționale. Treptat însă atacurile flotei britanice deveniau din ce în ce mai violente, astfel încât amiralitatea germană a recurs la mine magnetice, care și-au făcut apariția în Noembrie 1939.

Victimele acestei noi arme de războiu au fost numeroase. S'au scufundat însă, mai ales, nave neutre, ca „Simon Bolivar” și „Spaardam”, olandeze, „Teruku Nimaru” japonez, vase grecești, norvegiene, etc. Ceea ce constituia pericolul acestor arme era faptul că minele magnetice nu puteau fi dragate, deoarece rămăneau pe fundul mării și nu erau atrase la suprafață, decât de masa metalică a vapoarelor, care întâmplător treceau pe acolo. Minele acestea au fost lansate, cu ajutorul parașutelor, de hidroavioanele germane, constituind un pericol dintre cele mai grave pentru flota britanică.

În lupta contra minelor magnetice, flota britanică a întins dealungul coastei, o rețea de baloane captive, la mică înălțime. Rațiunea lor era următoare: hidroavioanele nu puteau lansa minele magnetice, dela mare înălțime, deoarece șocul în contact cu apa, le-ar fi deteriorat. La mică înălțime, existând barajul de baloane, operația devenia extrem de dificilă pentru agresor.

Pe de altă parte, într-o zi, o mină magnetică a căzut pe un teren mlăștinos dela gura Tămisei, fără să

Avioane de luptă potru- lând asupra Londrei.

explodeze. Locotenentul comandor Ouvry, punându-și în pericol viața, s'a apropiat de mină, a reușit să-i scoată detonantul, după care arma a fost dusă în arsenalul armatei, unde a fost cercetată. Din acea clipă, pericolul minelor magnetice era ca și inexistent, deoarece amiralitatea a găsit mijloacele păstrate riguros secrete și astăzi, de a le face inofensive. În fine, între ultimele mijloace de apărare ale coastei, luate de Amiralitatea britanică, s'a creat un cordon de 500 mile marine, care apără întreaga coastă de răsărit a Angliei. E vorba de un baraj de mine, care lasă un canal liber, larg de vreo 14 kilometri, între țărnișă și cordon. Canalul acesta este supravegheat, fără întrerupere, de avioane de luptă Spitfire, gata să intervie la apropierea oricărei unități aviatice, dușmane.

Anul 1939 s'a încheiat cu trei importante lupte aeriene. În ziua de 3 și de 14 Decembrie, 12 aparate Wellington fac un raid asupra insulei Helgoland, unde atacă două crucișătoare și mai multe torpiloare. Vreo 20 de avioane Messerschmidt au contra-atacat, fără să doboare însă pe nici un pilot britanic. Raidul a fost repetat în ziua de 14 Decembrie, când reacțiunea Messerschmidt-urilor a fost mult mai violentă, iar trei bombardiere britanice au fost doborâte.

Lupta a fost continuată în ziua de 18 Decembrie 1939, când 22 de aparate Wellington au luptat cu o

(continuare în pag. 19-a)

"AUTOMOBIL, PUTIN RULAT..."

O expoziție de automobile
rulate.

Cum se „lucrează”
automobilele vechi

Cere puțin și cum-
părătorul ispitit de preț și încreză-
tor în norocul său, acceptă să vadă automobilul.
Mașina e drăguță, un Ford, tip sport ce-i drept, un model cam
vechiu, dar care are un exterior prezentabil, lacul e ca nou; în ceea ce pri-
vește motorul, pare destul de bun.
Un amănunt important și care determină încheierea târgului, constă în faptul
că mașina e puțin rulată.
Târgul s'a încheiat. Banii au fost plătiți și negustorul întâmplător, cât și cumpă-
rătorul ocazional se despart mulțumiți și convinși fiecare că a tras „clapa” celuilalt.

DECEPTIILE

După câteva zile, sentimentul de exaltare al cumpărătorului, coboară dela tem-
peratura ridicată a entuziasmului, la acele grade ce indică apariția îndoielii.
Intr'adevăr ce-o mai fi și asta?

Eri când mașina, a fost brusc frânată pentru a evita o ciocnire, care s'a redus
la o coliziune destul de ușoară, lacul s'a jupuit de pe o bună porțiune a automo-
bilului, lăsând să se vadă rănille însângerate, ale ruginii.

Ciudat fenomen își spune proaspătul automobilist.

Deasupra vopseaua intactă și dedesubt rugină. Neexplicabil.

După un timp oarecare mașina dă semne evidente de osteneală și senilitate.
Găfâe, pufâe, păcăe, la deal și la vale, pocnește și produce tot felul de sunete
cât se poate de ciudate.

Dusă la un atelier de mecanică, de stăpânul ei cuprins de îndoeli, e supusă
unei atente examinări.

În veacul acesta al vitezei, automobilul a încetat de a mai fi un lux și a devenit
o necesitate.

Se vând și se cumpără mașini pe o scară întinsă, iar comerțul cu automobilele
de ocazie a înflorit și el, dezvoltându-se paralel cu nevoia crescândă de vehicule.
Nu se poate afirma că comerțul cu automobile de ocazie nu se practică și în
mod cinstit, dar nu e mai puțin adevărat că negoțul acesta, ca oricare specu-
lațiune asupra unor obiecte uzate, deci cu vicii ascunse, a permis unor abili excroci
realizarea unor câștiguri impozante.

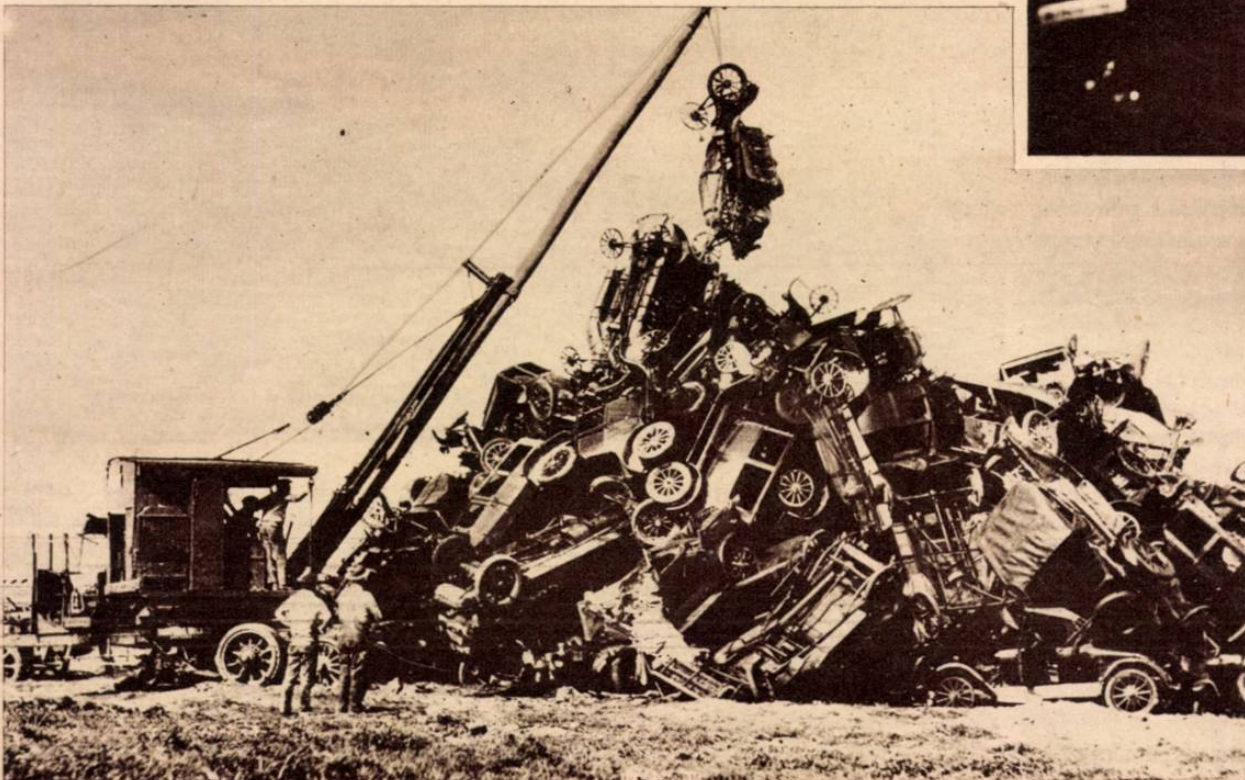
UN DOMN ÎN JENĂ FINANCIARĂ

Nu există automobil oricât de vechiu ar fi el, care să nu poate fi reparat în așa
chip, încât cumpărătorului să-i apară sub chipul ispititor al celui mai rar chilipir.
În timp ce cumpărătorul entuziasmat nu vede decât fața exterioară a obiectului de
tranzacție, vânzătorul își calculează câștigurile, stabilindu-le în proporție cu entu-
ziasmul și naivitatea primului.

Când cineva dorește să cumpere o mașină de ocazie, el se adresează unui negustor
care se ocupă cu acest soi de comerț. Dacă a făcut acest prim pas negustorii
clandestini care dau târcoale depozitelor, de automobile vechi, au aflat ceea ce
îi interesa: câștigul e pe punctul de a cădea în buzunarul lor. Apariția în raza lor
de acțiune a cumpărătorului e imediat semnalată.

Amatorul de automobile de ocazie, se pomenește într-o zi abordat de un domn
necunoscut, dar elegant, care-i propune vânzarea cu preț convenabil a unui auto-
mobil aproape nou.

Vânzătorul ocazional vorbește despre jenă financiară, eventual despre o masivă
pierdere de capital la curse sau la masa verde.

La volan.

De fapt examinarea nu trebuie să fie prea
atentă, pentru a descoperi că motorul e
vechiu și mașina e rulată.

— Imposibil! exclamă fericitul cumpărător.
Priviți tabelul de înregistrare a rulajului.
Mașina n'a parcurs nici jumătate din nu-
mărul de kilometri, pe care-i poate străbate.
Și atunci cumpărătorul află pentru prima
oară, că cu un burghiu simplu se poate
deschide aparatul de kilometraj și se poate
face o operație elementară de aritmetică,
o scădere.

Toată chestiunea stă însă, în a rămâne în
limitele posibilului și adevărului. O scădere
exagerată trezește bănueli și gonește pe
cumpărător.

Chestiune de fapt.

Cimitirul
automobi-
lelor.

DIVERSE TRUCURI

Pneurile formează obiectul unei atente
cercetări din partea cumpărătorilor.

Aceștia, cred că un cauciuc bun, e un semn precis despre starea mașinei.

Vânzătorii incorecți de mașini de ocazie — sunt e drept și comercianți cinstiți — știu acest lucru. Ei au ajuns să poată da unui cauciuc uzat, un aspect onorabil.

În rezumat, e vorba de a da un nou relief pneu-ului.

Câteodată însă, a rămas atât de puțin cauciuc, încât nu se poate grava nimic pe el.

Atunci, se plasează în interiorul pneu-ului o bucată de cauciuc cu relief; se acoperă cu o materie care lipește și relieful apare pe anvelopă.

Dacă motorul face sgomot cu viteza a doua, acest lucru dovedește fără putință de eroare, că transmisia nu funcționează bine. Cumpărătorul va fi deci atent la sgomotele motorului. Degeaba. Căci și unii excroci improvizați în negustori de automobile vechi, știu că sgomotele dispar, dacă se toarnă în cutia de transmisie puțin ulei, și o cantitate mică de rumeguș de plută. Revânzătorii necinstiți cunosc numeroase mijloace de a surprinde buna credință a cumpărătorului.

Pentru ei repararea unor piese sparte este o operație banală. Lucrul se rezumă în a face o sudură, care se ascunde apoi sub un strat de unsoare.

Clientul este adesea impresionat de puterea motorului, atunci când e manevrat în marche-arrière.

El nu știe însă, că niciodată o mașină nu are o putere explosivă mai mare, decât atunci când e manevrată în marche-arrière.

SUNT ȘI CUMPĂRĂTORI NECINSTIȚI

Am vorbit până acum de felul cum se practică excrocheriile cu automobile vechi, și am făcut acest lucru pentru a atrage atenția cumpărătorului naiv, neprevenit și gata să-și acorde creditul primului venit.

Pentru a ne păstra în zona obiectivității, vom spune că nici cumpărătorul nu e întotdeauna corect. Există adică o categorie de cumpărători ipotetici, care realizează câștiguri fără să verse decât un mic aconto, care se înapoiază.

Iată un exemplu.

Un astfel de cumpărător intră într'un magazin de automobile de ocazie, se oprește în fața celui mai prezentabil vehicul, fixează prețul, discută condiții de plată și la urmă târgul e ca și încheiat.

Cu o condiție. Cu una singură. Vânzătorul să îngăduie o cursă de probă. În genere cumpărătorul pretinde să i se dea mașina pentru o zi întreagă. El dă o garanție, își arată carnetul de șofer, și când toate au fost puse la punct, pleacă.

Acest cumpărător larg, care a provocat bucuria negustorului nediscutând prețul va face lucrul următor.

După ce va umple rezervorul cu benzină, el va trimite pe unul sau doi din tovarășii săi, să-i recruteze un grup mic de excursioniști, care ar vrea să facă un week-end, de pildă la Brașov. Luni de dimineață, cumpărătorul se prezintă să înapoieze mașina. E curată, ștersă de praf și rezervorul mai are câțiva litri de benzină. Își încasează garanția și cere negustorului o mașină bună, nu atât de rulată și eventual cu un preț mai ridicat. El cere toate acestea convins că negustorul i-a dat tot ceea ce avea mai bun în depozit. Deci nu riscă nimic. Negustorul când a preluat mașina s'a uitat la kilometraj. Am arătat mai sus că oricât de mult se va uita el, nu va coti decât un număr de kilometri, care prezintă o mică diferență, față de cifra de acum două zile.

Cei doi se despart, în termenii cei mai buni. Negustorul mulțumit că a găsit cu anticipație, un client pentru o mașină mai bună. Și cumpărătorul n'are motive să fie nefericit, după o plimbare la Brașov, într-o tovarășie amuzantă, și care deasupra s'a soldat cu un câștig de câteva mii de lei și cu câteva mese gratuite.

ȘT. EVENIN

MARELE CONCURS POPULAR

Tragerea premiilor oferite de revista noastră la

MARELE CONCURS POPULAR,

VA AVEA LOC

Duminică 26 Mai

orele 11 dimineața,

în palatul instituției noastre, din str. C-tin Mille 7-9
CONCURENȚII SUNT RUGAȚI SĂ ASISTE

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

CONSTITUIREA FRONTULUI RENĂȘTERII NAȚIONALE DIN JUD. DOLJ

În mijlocul asistenței: I. P. S. S. Mitropolitul Nifon al Olteniei, D. Rezydent Regal Dinu Simian, Președintele organizației F. R. N. din jud. Dolj.

Ședința de constituire a Sfatului Județean prezidat de D. Em. Tătărescu.

Frumoasă ca primăvara!

Puteți fi ca primăvara, suplă și plină de tinerețe. Toate acestea nu depind atât de vârsta Dv., cât de îngrijirea pielii Dv. Incepeți deci încă de astăzi cu crema NIVEA. Aceasta vă face pielea sănătoasă și numai o piele sănătoasă este frumoasă. De asemenea pe timpul capricios al primăverii, o piele tonificată cu NIVEA rezistă cu mult mai bine.

CE SE URMĂREȘTE

PRIN NOUA OFENSIVĂ

CUM VĂD CRONICARII MILITARI
OBIECTIVELE LUPTEI CE SE DESFĂȘOARĂ

Sau împreună cu aceasta, o încercare de a relua tema planului Schliffen: atacarea Franței prin Nord, urmată de o încercare de scindare a legăturii franco-britanice și de învăluire a armatelor franceze de Est;

Sau o violentă manevră de fixare pe meleagurile olando-belgiene, pentru a „descongestiona” frontul Alsaciei și Lorenei, cu scopul de a ușura străbaterea liniei Maginot;

Sau o întreprindere de mai mare anvergură, pentru a arunca în foc puțin câte puțin frontierele franceze dela Marea Nordului și până în Mediterana...”

* * *

Se crede la Paris că va intra în acțiune planul Schliffen cu contraofensiva corespunzătoare și cu toate consecințele pe care această contraofensivă le antrenează.

In *L'Intransigeant*, d. Henry Bidou scrie: Picardia, Artois și Flandra formează zona special vizată pentru motive ușor de priceput: regiuni de mine ca Hénin, Lietard și Bethune; mari rețele ferate cari duc spre nord, ca de pildă Albert, Douai, Lille, alte puncte pe marea transversală care deservesc armatele franceze din Flandra

1. Generalul Gamelin, comandantul suprem al armatei franceze.
2. Generalul Michiels, șeful marelui stat major belgian.
3. Mareșalul Goering, comandantul flotei aeriene de războiu.
4. Generalul Milch ministrul aviației germane.
5. Marea ducesă Charlotta de Luxemburg.

CINE urmărește fazele luptei din Occident, trebuie să-și întoarcă privirea spre cele ce s-au petrecut în marea încercare din 1914—1918.

Va constata atunci că istoria se repetă.

La 4 August cancelarul Bethmann-Hollweg anunța că trupele germane au ocupat Luxemburgul. In acelaș timp el declară: „Franța a făgăduit la Bruxelles că va respecta neutralitatea Belgiei, cât timp adversarul o va respecta și el. Noi însă știm că Franța e gata să invadeze Belgia. FRANȚA POATE SĂ AȘTEPTE. NOI NU. Astfel ne-am văzut siliți să trecem peste protestul justificat al guvernului din Luxemburg și a celui belgian”.

Iată ce spune generalul german Max Schwartz, în volumul său „Istoria războiului mondial”. „Unui războiu repede îi stăteau în cale fortificațiile dela frontiera de Est a Franței. A trebuit dar ca germanii să înainteze prin Belgia, pentru a învălui cu flancul lor drept, grosul armatei franceze”.

Acesta a fost planul Schliffen. Tot el este aplicat și astăzi:

La 1914, înainte ca mobilizarea să fi fost terminată, șase brigăzi germane de infanterie întărite cu artilerie și pionieri, cu efectivul din timp de pace, au atacat în noaptea de 4 spre 5 August linia fortificată Liège—Namur. Cinci brigăzi au fost respinse de belgieni. Una singură atinse malul drept al Meusei.

In acel moment, era în ziua de 6 August, — generalii Emmich și Ludendorff, trecură printre forturi și surprinzând garnizoana citadelei care domina orașul Liège, puseră stăpânire pe ea. Drapelul german a falfăit și atunci asupra Liège-ului, dar posturile erau încă în mâinile belgienilor, al căror comandant refuza predarea lor.

Atunci interveni împotriva forturilor, surpriza. Mortiera de 42 cm., cunoscută sub denumirea „Dicke Bertha”.

La 18 August trupele germane trecură Meusa. Cum se vede, până acum, istoria s'a repetat.

Acum 25 de ani: regele Albert al Belgiei și Ducele de Brabant, actualul rege al Belgiei.

Regina Wilhelmina a Olandei și regele Leopold al Belgiei.

I N C O T R O ?

Lucien Romier scrie în „Figaro”:

„Ofensiva germană dintru început lasă să se prevadă:

Fie o tentativă pentru a atinge țărmurile olandeze și belgiene ale Mării Nordului cu o puternică acțiune de flancare a coastei franceze;

O VIZITĂ IN ATELIERELE NOASTRE

Studentii Facultății de Drept din Secția Frontului Național Studențesc de sub conducerea d-lui Profesor Aristide Basilescu, au vizitat atelierelor noastre.

Ei au urmărit cu cel mai viu interes toate fazele imprimării ziarelor și revistelor.

Iată grupul în hall-ul principal având în mijlocul lor pe D-l Prof. Aristide Basilescu (1).

La mica gustare cu care s'a încheiat vizita.

Pe una din marile noastre rotative.

(Dunkerque, Hasenbruck, Sens); centre industriale și presupuse baze; tot așa întreaga regiune din Nord. Estul Parisului, adică linia de operațiuni spre Belgia orientală: Villers-Cotterets, Saon, Saint-Quentin.

IMPOTRIVA CANALULUI MÂNECII

Amiralul A. B. Bauer, a publicat la 1936, în fascicula a 3-a un studiu, asupra unei operațiuni împotriva canalului Mânecii, purtând titlul „Misiunea marinei germane de război, la declanșarea războiului european”. El spune: „Un studiu asupra situației războiului din Apus, este incomplet, dacă lasă în umbră problema canalului Mânecii. Una dintre misiunile flotei ger-

mane este de a face acest drum impracticabil transporturilor; transporturi cari sunt de o importanță vitală pentru Franța și Anglia. Pe aici trec întăririle de orice natură, provenind din Anglia sau din transitul prin porturile engleze ale materialului străin îndreptat în urmă spre teatrul de operații din Vest. Accesul prin canalul Mânecii fiind oprit de flota germană — declară amiralul — traficul franco-englez n'ar dispune decât de porturile Atlanticului. Canalul Mânecii este în chip vădit unul dintre obiectivele a căror urgență reține îndeosebi atențiunea comandamentului armatelor de uscat cât și a celui de apă. Atacul dela Anvers din 1914 este un exemplu isbitor: La 3 Octombrie 1914 fortăreața în care regele Belgiei se adă-

postea cu întreaga-i armată era pe punctul de a capitula. Tot ceea ce puteau nădăjdui belgienii era că brigada de pușcași marini ai amiralului Ronarh atacând flancul trupelor germane în marș asupra Anversului, să permită retragerea armatei belgiene spre Vest prin Gand și Bruges. În afară de aceasta, ajutorul nu putea veni de cât din Anglia prin Ostenda și Zeebrugge. Ministrul Churchill trimise imediat acest ajutor, care consista într'un corp ce număra 8.000 oameni. Cu toată insuficiența acestor forțe ele îngăduiră Belgienilor să reziste până la 10 Octombrie. Germania trebuia să se împotrivescă cu orice preț acestei debarcări și asta a făcut-o chiar cu marina ei”.

O înfățișare tinerească încântătoare

buze moi și fermecătoare prin întrebuințarea singurului rouge persistent sărutului și intemperiiilor

KHASANA

Rouge-ul de față KHASANA coordonează perfect cu cel de buze înviorază și catifelează fața Dv.

Între cele 8 nuanțe superbe, veți găsi și pe cea potrivită individualității Dv

Rouge-ul de buze KHASANA în ambalaj de lux și popular.

KHASANA

NEVRARGYL Dr. BOUSQUET

La FARMACII ȘI DROGUERII

COMBATE
Gripa
CALMEAZĂ
imediat
DURERILE
de
CAP

IN CUTII A 3 TABLETE ȘI 20 A TABLETE.

CITIȚI IN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU”
Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

„REALITATEA FEMEII”

Do you

PURTA?

1. Marea modă a verii 1940 vor fi sandalele. Le vom purta cu talpă de plută, lemn sau cauciuc. In aceste două fotografii, dăm vreo câteva modele care suntem siguri vor place celor care țin să aibe vara, o încălțăminte comodă.

2. Tailleur de otoman gros, alb. Broderia depe umeri și nasturii, sunt aurii. Creație: Jean Desses.

3. La Longchamp a avut loc săptămâna trecută o expoziție de modă, in cadrul curselor de cai. Iată o drăgălașă rochie de stofă subțire bleumarin, cu incrustații albe. Pălărie mică de pai alb și bleumarin.

4. Rochie imprimată bleumarin cu alb. Mantoul purtat deasupra e confecționat din stofă bleumarin, iar ca singură garnitură are reverele duble. Creația casei Doeuillet Doucet din Paris.

(Foto Telefrance, Keystone și Atlantic).

PARISUL IN FAȚA MARILOR BĂTĂLII

CUM PLEACĂ O DIVIZIE PE FRONT

PARISUL a oferit o imagine mai animată de Rusali, decât de obicei, în timp de pace. Tentativei de a pleca la iarbă verde, după o noapte neturburată de nicio alarmă aeriană, nu i-a urmat decât o mică parte dintre locuitori. Seriozitatea tragică a momentului, așteptarea febrilă a știrilor, a reținut cea mai mare parte a cetățenilor, în oraș. Prefectul poliției a interzis ținerea curselor și întâlnirilor sportive, pentru a evita adunări de mase, care ar fi putut oferi ținte facile pentru piloții dușmani. Marile bulevarde și Champs

numai șirul automobilelor, între care există ici și colo un interval. Poți privi în depărtare, atât înainte cât și în urmă. Ambele capete ale șirului se pierd la orizont. Divizia care pleacă în luptă se întinde pe mulți kilometri.

Autocamioane din care privesc unele lângă altele, chipuri tinere, tunuri rapide de 75 mm., trase de tractoare, impozante tunuri de 110 mm. pe banchetele căroră șed artileriști voinici, bucătării de campanie, camioane cu minițiuni, automobile sanitare, rezerve de benzină, ici și colo mitraliere și arme antiaeriene,

și-a schimbat forma chiar și din acest punct de vedere. Au trecut timpurile când regimentele extenuate treceau printr'un sat, iar soldații erau ospățați de locuitori. Se vedeau grupuri agitându-se în jurul fântânilor sau cărând hârdaiele cu apă, pregătite din timp în fața caselor. Femeilor le aruncau, uneori, flori. Astăzi, când se oprește un autocamion, aceasta se întâmplă numai pentru a se răci puțin motorul. Șoferul se îndreaptă spre locul dinainte desemnat, iar coloana nici nu se oprește.

SITUAȚIA EX-KAISERULUI

Elisées, cu terasele lor, erau pline de o mulțime pestriță, dintre care lipsiau, bineînțeles, vizitatorii obicinuți ai fiecărei primăveri, englezii, olandezii și belgienii.

Cu toate acestea, erau pomeniți în fiecare discuție, deoarece în acele clipe ei apărau cu un sacrificiu eroic și jertfe nemăsurate, propria lor patrie precum și frontierele comune ale puterilor Occidentale.

* * *

Pe șoseaua din șesul Flandrei, divizia formează un convoi nesfârșit. Nu se văd soldați, ci

care se înalță spre cer, motocicliști aleargă dealungul întregii coloane, întocmai unor câini de pază, iar în automobile vin ofițerii cari studiază, succesiv, harta și ținutul.

Sgomotul motoarelor se lasă năvalnic asupra ogoarelor și pajiștelor. Privind șirul acesta nesfârșit de mașini, spectatorul își dă seamă de formidabilul instrument al războiului de azi. Asupra coloanei ar putea cădea în orice moment bombe avioanelor dușmane. Divizia ar putea fi mâine în toiul luptei.

Cât de repede îți trec chipurile pe dinaintea ochilor. Războiul

Din entouragele Reginei Wilhelmina se află că invitația prietenoasă, făcută de suverană Ex-Kaiserului Wilhelm de a părăsi Doorn și de a se strămuta într'un loc mai sigur din Olanda, unde i s'ar putea pune la dispoziție suficiente garanții, a primit un răspuns al fostului împărat.

Ex-Kaiserul declară că mulțumește din toată inima pentru marea prietenie, dar nu poate primi invitația, deoarece este prea bătrân spre a se muta. Va aștepta la Doorn să i se împlinească soarta, înțelegând să accepte orice îi este hărăzit.

depinde uneori de o dispoziție specială a rinichiului putând să se întâlnească la mai mulți membri ai aceleiași familii, nervoasă sau artritică. Ea nu reclamă atunci decât câteva precauțiuni: antisepsie și spălături renale prin administrare de Urodonal, adăugat la apa de masă în doză de o lingură la un litru.

Albuminuria adevărată provine fie din maladii infecțioase, din intoxicații, din turburări ale circulației, sau din afecțiuni ale rinichiului, precum: congestie, nefrită. Medicul consultant, va da toate directivele foloșitoare, însă cura de Urodonal va fi planșa de scăpare a albuminuricilor, asigurând descongestiunea rinichiului și ușurând eliminarea ureei, a acidului uric și a tuturor deșeurilor toxice.

Urodonal a fost recomandat de Profesorii Légerot, Lanceraux, Hérard, Huchard, E. Faivre, Pouchet, ca fiind distrugătorul și eliminătorul de elecție al tuturor elementelor nesănătoase cari compromit sănătatea. D-na J. L., din Drancy, ne scrie: „Urodonal este singurul produs care a fost în stare să mă scape de albumină”

PENTRU A RĂMÂNE „TÂNĂRĂ”
ȘI SĂNĂTOASĂ LUAȚI...

URODONAL

antiuric perfect

LA FARMACII ȘI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE ÎNCREDERE

...și deaceia unic
contra pietrei dentare!

Kalodont își datorește eficacitatea adaosului de Oleat sulfuricinic, aprobat științific, încercat în clinici contra pietrei dentare atât de primejdioasă. Îngrijirea zilnică cu Kalodont vă apără de urmările pietrei: slăbirea dinților și căderea lor! Dacă vreți ca dinții să fie nu numai albi, dar și fără piatră, atunci întrebuințați numai Kalodont! Veți avea siguranța că dinții vă rămân frumoși, dar și sănătoși.

Tubul mare extrem de convenabil!

KALODONT

contra
pietrei de
pe dinți

Supletea
este visul fiecărei
femei ...
Acest vis se realizează cu tabletele
de slăbire Kissingen

UN PRODUS NATURAL
AL BĂILOR KISSINGEN

BOXBERGER KISSINGEN

Periferia

Se amuță!

VIE animație în cartierul „Ferentari”... Un „Moși” în miniatură funcționează aici cu mult succes. Socotind după lumea care se îndreaptă spre locul de unde năvălesc pe străzi sunetele asurzitoare ale tromboanelor.

Pe o scenă improvizată pe un camion, trompetiștii au făcut loc „trupei” care se recomandă.

— Pofțiți înăuntru că începe reprezentația! — îndeamnă impresarul. Nu mai sunt de cât câteva locuri, — rostește el cu glas tare, deși știe bine că n'a vândut încă bilete nici de un pol.

„Și reclama se prinde. Din mulțimea de „gură-cască” se desprind unul câte unul spectatorii.

— Numai cu cinci lei intrarea veți vedea ce n'ați mai văzut! urlă prin trompetă impresarul. Apoi a tăcut. Reprezentația lui, pe care nu o pot lămurii din ce e compusă, a început. Dintr'o baracă de pânză și cuverturi pătrund afară, când și când, aplauze. Impresarul surâde. Programul place — își spune el, desigur, în momentul când e întrerupt de-un străjer, elev de liceu.

— Domnule! ați spus că ne arătați „femeia care scrie cu degetele dela picioare” și „omul care înghite sticlă”. Am dat cinci lei și n'am văzut nici una nici alta.

— Taci, îl surprind pe impresar, îndemnând pe școlar. Vrei să-mi alungi clientela? — Uite îți mai dau drumul și acuma fără taxă. E matineul! Numerele senzaționale sunt seara. Vino atunci că prezint și-un match de box!... Te las gratis, dar să mai îmi trimeți băeți dela școală. Am apreciat și îndârjirea cu care elevul își susținea cauza, nevoind să se lase păcălit, și considerația pe care i-o arăta patronul, căutând să-l îmbuneze cu tot telul de promisiuni.

lată-ne acum în fața „căișorilor”, după ce-am făcut eforturi considerabile să străbatem prin mulțimea, îmbrăcată de „Duminică”, venită aici să petreacă ziua Domnului, cu semințe și „gurițe”. „Căișorii” fac parte, fără îndoială din patrimoniul copilăriei. Așa, ca minge, bilele, șotronul. Care dintre noi, privind mâinile fără de viață, dar colorați în tot felul, nu se vede, cu ani în urmă, adus de părinți și urcat pe calul cel mai aprig și mai frumos pictat? În sunetul de marș al trompetelor, „căișorul” începe să se învârtască, în timp ce unele fețe de copii prind a se îngălbeni de amețelă.

— Țin-te bine, Nicule, își avertizează copilul un părinte grijuliu.

— A fost frumos, Gică? — întreabă, când vârtejul a luat sfârșit, o bunică, pe nepotu-i grăsun, care nu vrea să mai descalece.

— Ihihi! Mai vleau odată!...

**POPAS DUMINICAL
LA CIRCUL
ȘI „CĂIȘORII”
DIN „FERENTARI”.
— UN ATLET ÎN FAȚA
„SPIRO-METRULUI”**

Inghițitorul de săbii.

Orchestra clasică.

„AI SĂ IEI PREMIUL DIN AMERICA!”

Am lăsat în urmă „Plăcintăria Elitei”, unde servitoarele și ucenicii se delectează cu gogoși calde, — și călcând peste covorul de coji de semințe am ajuns în fața „spirometrului”.

— Numai cu un leu vă puteți încerca puterea plămânilor! — strigă un bătrân slab, cu cioc și fără dantură. — Bravol! — se adresează tot el, unui băiat de prăvălie cam de vreo cincisprezece ani. Ai plămânii buni. S'a ridicat apa până sus, unde scrie „atlet” și „record”.

Un pipiriu își încearcă și el forța. Apa din eprubetele spirometrului se urcă destul de mult, dar nu ca mai înainte, ci doar până la indicația: *bărbat voinic*. O domnișoară din cartier, cu rochia roșie și geantă de mărgelă suflă și ea în tubul spirometrului. Rezultatul o mulțumește: *femeie normală*. Acum a plătit taxa (sau „TAXA 1 LEU” — ca să reproducă precis firma) un bărbat înalt și puternic, cu mâini enorme și mușchi serioși. Apucă tubul și suflă. Gândeam că și toți din jur — că va sparge sticlele și ne va împoșca pe toți cu apa roșie a eprubetelor. Dar, minune! Lichidul se ridică foarte puțin. Bătrânul șugubăț și fericit că aparatul i-a rămas intact se grăbește să anunțe:

— Femeie gravidă! Lumea se pornește pe-un râs frenetic, potolit însă repede de agitațiile mâinilor musculoase ale voinicului.

— Imposibil, protestează el! E o pungășie!

— Ce te revolți, domnule pentru asta? — protestează blajin, bătrânul! Nu știe că în America se dă un premiu de un milion de dolari pentru un caz ca al dumitale? Voinicul n'a priceput prea bine despre ce este vorba pentru că n'a cerut relații și s'a mulțumit să plece spărgând de zor, între dinți cojile de semințe.

LIVIU FLODA

Spectatorii cei mai entuziaști ai spectacolelor de bălci.

RĂZBOIUL AERO-SUBMARIN ÎN MAREA NORDULUI

(Urmare din pag. 11-a)

escadrilă de bimotoare Messerschmidt 110 care ating, după cum se știe, o viteză de 575 km. pe oră și sunt armate cu două tunuri și patru mitraliere, trăgând toate pe axă. Escadra germană era comandată de căpitanul Schumacher, iar cea britanică de comandorul Kellet. Pierderile au fost grele de o parte și de alta. Englezii au pierdut 12 aparate, iar germanii tot atât. În cercurile militare lupta aceasta a fost numită „Yutlanda aeronautică”.

Între timp, războiul aero-naval lua forme din ce în ce mai violente. În primul trimestru al anului 1940 atacurile aeriene s'au intensificat, englezii cât și germanii atacându-se cu cea mai mare vigoare. De înfruntat s'au înfruntat mai ales avioanele Spitfire, cele mai reușite ale forței aeriene britanice, și avioanele Messerschmidt 110 Heinkel, ale aviației germane. Între timp, amiralitatea britanică a înarmat toate vasele de pescari și de comerț, pentru a putea răspunde eficace eventualelor atacuri ale aviației dușmane.

În primul trimestru al anului 1940 s'au dat mai multe lupte aeriene,

care au întrecut, cu mult, în violență, cele de până atunci. Prima a fost dată chiar în ziua de 1 Ianuarie, la 200 km. în largul Scoției, între trei avioane Hudson și două Heinkel III K. În ziua de 2 Ianuarie s'a dat lupta dela Helgoland între 12 aparate Wellington și 15 Messerschmidt 110, lupta terminându-se cu doborârea unui Messerschmidt și două aparate Wellington.

În ziua de 10 Ianuarie s'a dat lupta dela Borkum, între 9 Blenheim și 12 Messerschmidt 109 și 110, când a fost doborât un Blenheim. A urmat, la 17 Februarie, lupta dintre două Blenheim-uri și 1 Messerschmidt 110, precum și atacul bazei dela Sylt, din 19 Martie dată de 45 de aparate Hampden și Whitley.

Conform principiilor, amiralitatea britanică ca și comandamentul forțelor aeriene au dat numai aceste informațiuni asupra prin-

cipalelor atacuri. Asupra atacurilor din cursul lunii Aprilie nu s'au dat încă date precise.

Luptele acestea nu au fost simple întâlniri între unități dușmane, ci au avut un rost strategic, de cea mai mare importanță. Forțele britanice, alături de cele franceze, luptă spre a strânge cercul de oțel al blocusului, în jurul Germaniei, în timp ce aceasta luptă cu violență, spre a-l sparge.

Duelul aero-naval între Sylt și Scapa Flow are ca miză liberă circulație în Marea Nordului. De puterea acestor baze depinde dacă flotele de comerț și de războiu respective, pot intra și eși în voie, din această mare. Măsura violenței acestei lupte, a fost dată de ultimele evenimente, când teatrul de războiu a fost deplasat în Norvegia. În afară de însemnătatea economică și industrială pe care o are această țară, pentru tabe-

rele în conflict, este suficient să arătăm că de unde atacurile aeriene pornite dela Shetland sau Orkade spre Germania și invers, comportau pentru avioane un raid de aproape 2000 kilometri, astăzi flotele aeriene ale beligeranților se înfruntă numai dela o distanță de 450 km.

Războiul aero-submarin și naval din nord, pune probleme de

înaltă strategie. Se înfruntă arme noi și de soluția acestei gigantice lupte depinde să se știe dacă supremația navală este suficientă spre a determina rezultatul unui războiu. După părerea specialiștilor, căile maritime sunt acelea care prin libertatea lor pot asigura victoria. Problema rămâne să fie deslegată de timp.

PENSIUNEA DE COPII

DR. MED. ROTZINGER
IN PREDEAL

1.100 m. altitudine. Supraveghere medicală permanentă. Hrană bogată în vitamine, 5 mese pe zi. Jocuri și gimnastică în aer liber. Grădina mare de 4.000 m.² în apropiere imediată de pădurea de brazi. Se primesc copii numai dela 1 Iulie respectiv 1 August. Durată minimum 4 săptămâni.

Informațiuni: Predeal, Telefon No. 20.

Pomada Cadum contra tuturor bolilor de piele

Durerile provocate de bolile de piele pot fi înlăturate, întrebându-se din timp Pomada Cadum. Ea oprește numaidecât mâncărimea, potolește și vindecă orice iritație sau inflamație a pielii. Ea este deasemenea suverană contra eczeimei, bubelor, pecinginei, spuzelei, hemoroizilor, blândeii, rănilor, arsurilor, cojilor de pe buze.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

Cititorii preferă Colecția
ROMANELE CAPTIVANTE
care rămâne neîntrecută!

Nou! Nou! Nou!
MANA CU PATRU DEGETE
15 lei — 230 pagini. La chioșcuri

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă
cinematografică din țară

Citiți:

„MAGAZINUL”

Aceleași materii prime Aceiași bună calitate Pasta de dinți Chlorodont

PENTRU FRUMUSEȚEA DV.

întrebuințați zilnic renumitele produse ale firmei Richard Hudnut, cunoscute în lumea întreagă pentru calitatea lor.

PUDRĂ, CREMĂ, FARD, ROUGE

RICHARD HUDNUT

Produse cosmetice

PARIS NEW-YORK

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Portul pietelor este generalizat, la beduini. Dealtfel, bărboșii sunt extrem de mândri de pozoaba lor capilară.

Supra, în fața cortului, beduinii își povestesc fantasticele legende transmise din tată în fiu.

Legătura între diferite triburi este făcută de curierii calari. Un asemenea curier adus o știre importantă.

Beduinul alături de cel mai bun prieten al său, calul.

Fiți DEȘERTULUI

AVENTURA romantică n'a pierit. Ici și colo, în colțurile cele mai puțin bănuite ale pământului nostru se află laolaltă oameni cari trăesc poezia marelui aventuri, în fiecare clipă. În deșertul Transiordaniei, în ținuturile pustii ale Siriei, fiii deșertului, beduinii, își duc astăzi viața în același chip romantic, ca și cu secole în urmă. Respectând tradiții milenare, viața lor nu diferă cu nimic de aceea a strămoșilor. Nomazi incorigibili, tâlhari viteji și soldați neîntrecați, oamenii aceștia străbat pe spinarea cămilelor și a cailor de rasă pură, întinderile nisipoase sau pietroase, ducându-și dela o zi la alta, viața plină de neprevăzut. Este dela sine înțeles că nu poate fi vorba de o viață civilizată. Apa abia le ajunge pentru băut, așa că toaleta matinală este suplinită de machiaj. Câteva capre și o carabină pe ultimul tip constituie, deobicei, singura avere a beduinului. Sub săracăcioasele corturi s'a dezvoltat totuși originala artă a țesutului și a prelucrării metalelor. Dăm în pagina noastră de față, un scurt reportaj fotografic mai elocvent decât zece pagini de text,

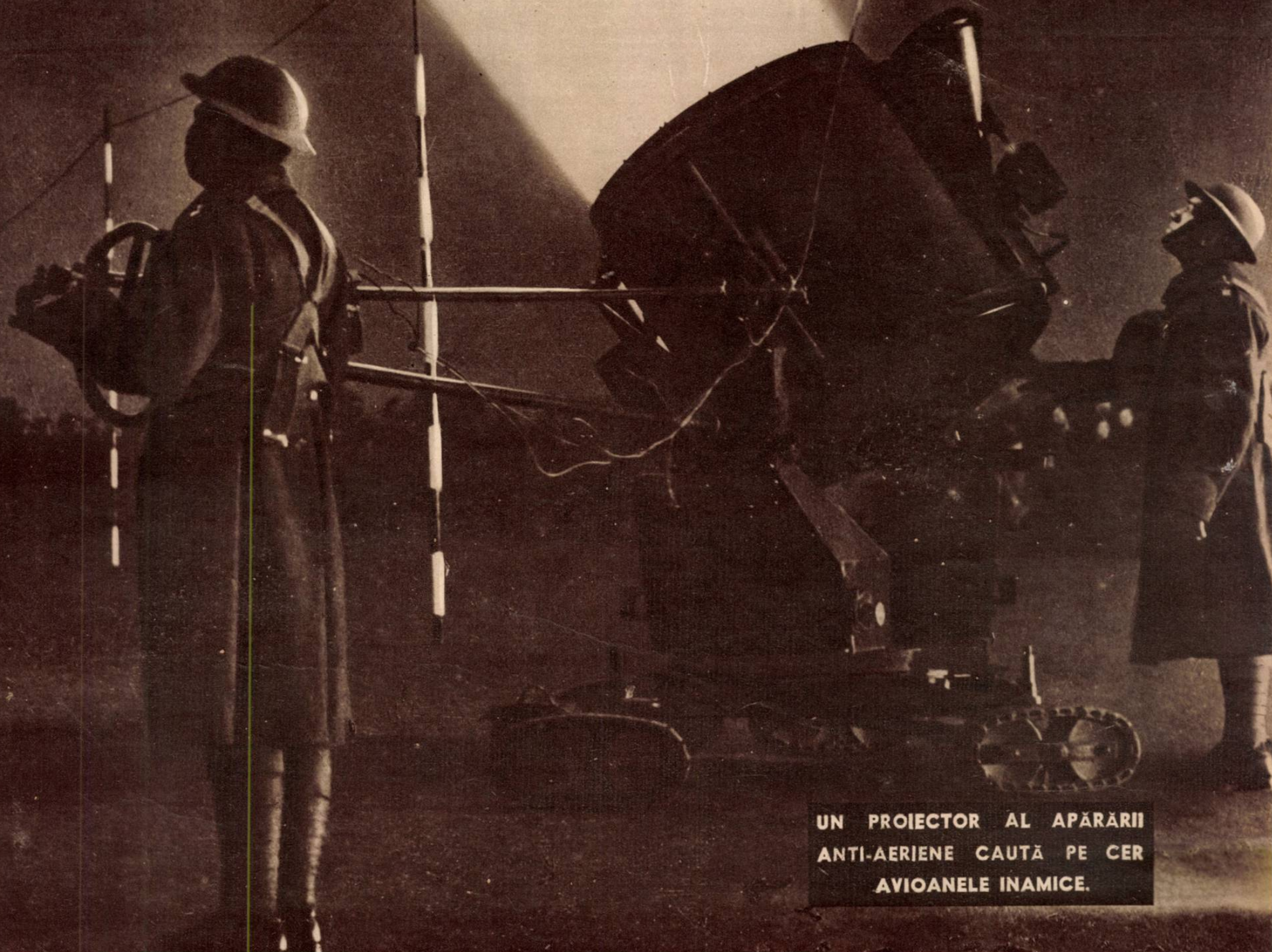
Toaleta matinală se rezumă la fardat. Beduinii sunt măestri în această artă.

De pază, pe creasta dunele nisipoase.

COLECTIA

UN PROIECTOR AL APĂRĂRII
ANTI-AERIENE CAUTĂ PE CER
AVIOANELE INAMICE.

ANUL XIV No. 697

28 MAI 1940

10 LEI

IN ACEST NUMĂR:

RĂZBOIUL IN DIFERITELE LUI FAZE

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

**CAMPIONATELE NAȚIONALE
DE SCRIMĂ**

Zilele trecute s'au desfășurat în Capitală campionatele naționale de scrimă. Iată un aspect din timpul luptelor de campionat.

SPECTATORI GRATUIȚI

Cu ocazia ultimelor gale de box din Capitală, sumedenie de „spectatori” s'au cățărât oriunde au găsit loc spre a asista gratuit la exhibiții.

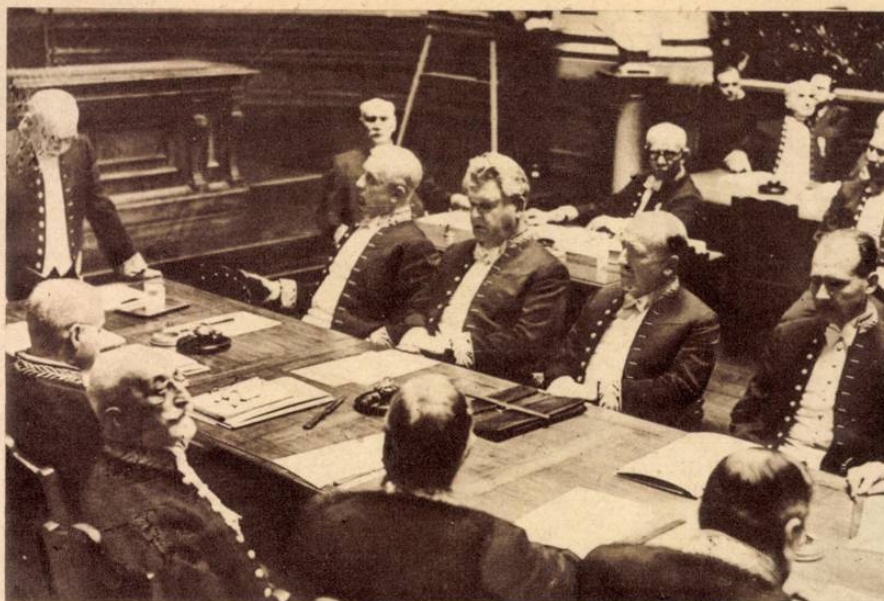

**PROF. DR. PARHON LA
ACADEMIA ROMÂNĂ**

D. Prof. Dr. Parhon a fost ales membru al Academiei Române. Instantaneul nostru a fost luat în timp ce noul academician își rostește discursul de recepție.

**PATRONUL
PREMILITARILOR**

În ziua de Sfinților Constantin și Elena a avut loc în Capitală, la Arenele Romane, sărbătorirea patronului premilitarilor. Instantaneul nostru reprezintă pe premilitari în timpul slujbei religioase.

**BALCANIADA
CICLISTĂ**

Cu ocazia balcaniadei cicliste a sosit în țară și o echipă bulgară, care a fost primită de reprezentanții Federației cicliste dela noi.

**Punerea pietrei fundamentale
a catedralei din Hunedoara**

D. Constantin Bursan, ctitorul catedralei din Hunedoara, zidind piatra fundamentală.

Serviciul religios a fost efectuat pe locul unde se va ridica măreața catedrală.

DUPĂ o corespondență din Londra a ziarului elvețian *Național-Zeitung*, de câteva zile, de când luptele s'au apropiat mai mult de coasta belgiană, se aud distinct bombardamentele forțelor în luptă. Detunăturile de tun și bombele de avioane se aud explodând și ecoul lor se prelungește adesea până în unele regiuni ale coastei engleze. Este pentru prima dată când Anglia trăiește sub repercusiuni atât de apropiate ale unui război dus pe uscat.

Pe distanțe destul de mari, ușile și ferestrele caselor sunt sguđuite de vibrațiunile formidabilei canonade.

Din primele zile au început să apară în porturile englezești fugarii din Belgia și Olanda.

Numărul lor este din ce în ce mai mare. Autoritățile engleze au căutat însă din primul moment, să se pue în gardă de musafiri nepoftiți.

Controlul se face de poliția engleză, împreună cu agenții siguranței olandeze și belgiene. Se pun fugariilor întrebări de așa natură la care n'ar putea răspunde, decât dacă într'adevăr aparțin regiunilor din care spun că vin.

Astfel, ei trebuie să răspundă, în orașul de unde afirmă că s'au născut, la ce școli au învățat, în ce an și ce profesori au avut.

Numărul fugariilor intrați până acum în Anglia trece de 300.000. Incordarea este de nedescris. Nu este o tensiune de panică, ci mai degrabă o tensiune de oameni prinși pe picior de luptă. Pe străzi se văd mulți oameni, chiar vârstnici, purtând pe curea, masca de gaze pe un umăr și pușca pe celălalt.

În jurul edificiilor publice mai importante, se văd patrule foarte compacte și sârme ghimpate.

TESTAMENTUL CONTELUI VON SCHLIEFFEN

Am spus la începutul ostilităților de pe frontul german, că ofensiva germană urmează planul generalului von Schlieffen și am arătat în câteva rânduri în ce constă acest plan.

Pe timpul republicii din Weimar, se discutau în Germania efectele campaniei din 1914 și greșelile ei. Generalul Groener, un discipol al generalului von Schlieffen a scos atunci o carte intitulată: „Testamentul contelui von Schlieffen“.

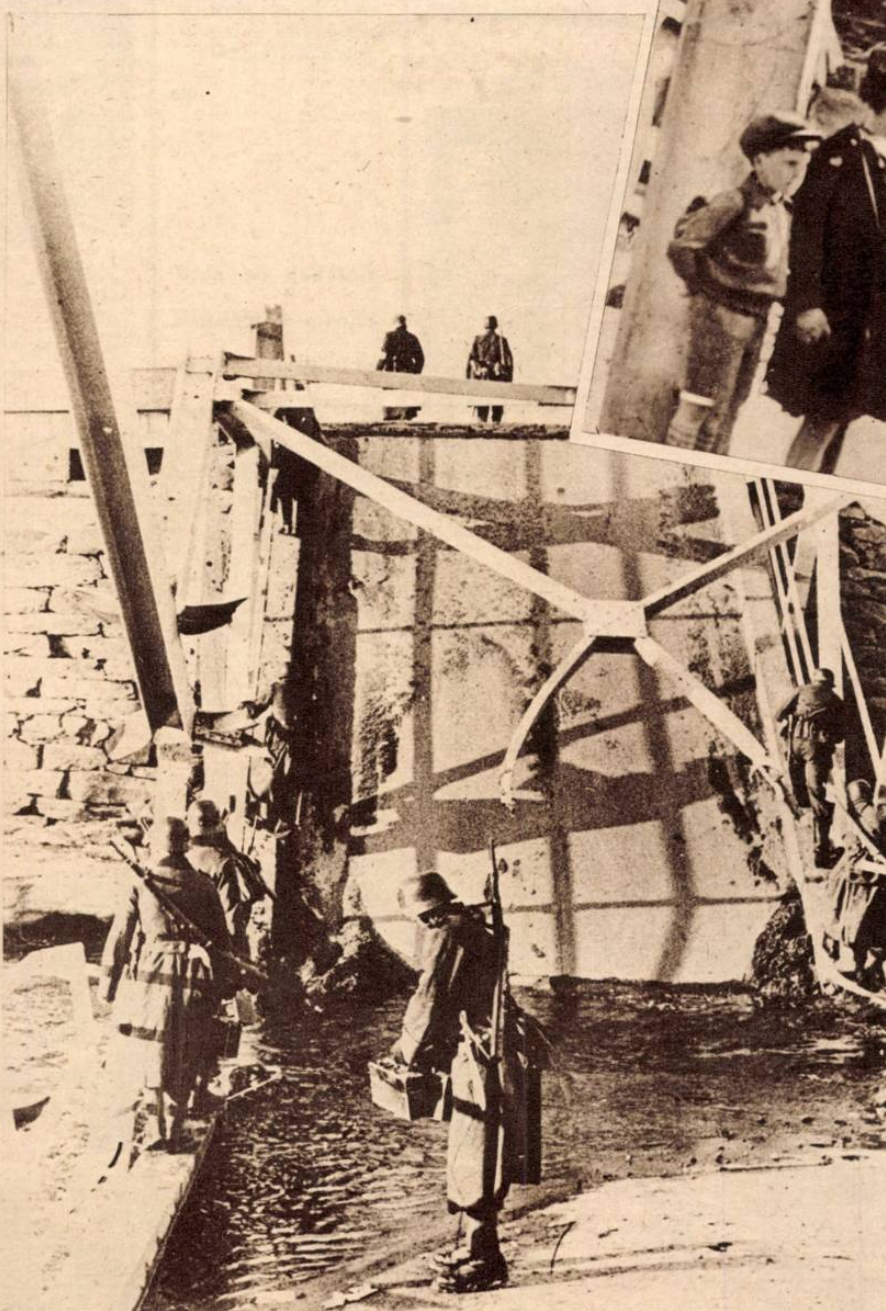
La pagina 217-218 el scrie:

„Pericolul întreprinderii, din punct de vedere politic nu consta numai din faptul străbaterii Belgiei ci în faptul că, fără o hotărîre rapidă, războiul era condamnat să dureze mai mult. Este deci nepotrivit să se pretindă că invadînd Belgia Schlieffen dădea dovada unei lipse de simț politic. Planul său, purta în germeni posibilități rare în ochii unui om de stat cum era Bismarck, însuflețit de

RĂZBOIUL ÎN DIFERITE ASPECTE

Înaintarea germană întâmpină dificultăți, din cauza lucrărilor de artă, dinamitate de unitățile franco-belgiene.

EROII AERULUI

Războiul actual este dus mai ales de aviatori. Înlocuind unii cavalerii viteji din vremurile trecute, ei se avântă pe aripile păsărilor lor de oțel, în întâmpinarea morții, pentru gloria și izbânda patriei lor. Comunicatele ambelor tabere anunță zi de zi prăbușirea acestor viteji. Iată cea mai rămasă dintr'un avion prăbușit.

TRAGEDIA COPIILOR

Nenorocirea abătută asupra țărilor cutropite de război lovește mai greu decât în persoanele mature, în copii, sărmăne victime nevinovate și neînțelegătoare ale marelui tragedii în care se sbuciumă astăzi lumea. Instantaneul pe care-l publicăm mai sus, luat într'un mic oraș belgian, este mai elocvent decât orice vorbire.

Unitate motorizată germană, în prima linie

grija de a ajunge la încheierea rapidă a păcii. Invingători, noi ne-am fi justificat cu ușurință procedeul.

Invinși, am fost stigmatizați. Planul Schlieffen tindea la scopuri pur strategice, îngăduind să se ajungă la o soluționare rapidă a războiului.

Trebuie să se dirijeze a priori în direcția Anversului forțe suficiente, căci acest oraș constituie o amenințare pentru spatele armatei ger-

in ca... unui marș în direcția porturilor, este într-adevăr, cu neputință, ca inamicul să mobilizeze forțele sale destul de repede pentru a ne lua înaintea, în intrândul forma între Namur și Anvers.

Dacă așa ceva s'ar produce, învăluirea ar deveni, prin chiar acest fapt, imposibilă. Pentru Schlieffen, Franța este o mare fortăreață de neînfrânt. Sectorul cuprind între Belfort și Verdun este aproape imposibil de luat. Sectorul Mézières — Maubeuge — Lille — Dunkerque nu este fortificat decât cu intermitențe, aproape neocupate. Pe aici trebuie să încercăm să pătrundem în fortăreață. Când vom fi reușit, ne vom afla în fața unui al doilea meterez, sau cel puțin în fața unui fragment de meterez sprijinit pe Verdun.

E poziția Aisne — Reims — La Fère. Dar această poziție trebuie întoarsă pe la Nord. Esențialul este că linia fortificațiilor franceze prezintă între Dunkerque și Lille, ca și între Lille și Maubeuge, vaste spații libere.

În spatele acestor breșe se află obiectivul central al operațiunilor noastre. Măsurile destinate realizării acestor operațiuni, trebuiesc să fie prevăzute la repartizarea inițială a forțelor.

PREGĂTIRILE CONTINUĂ

În presa franceză au apărut următoarele comunicări:

Ministerul Aerului comunică:

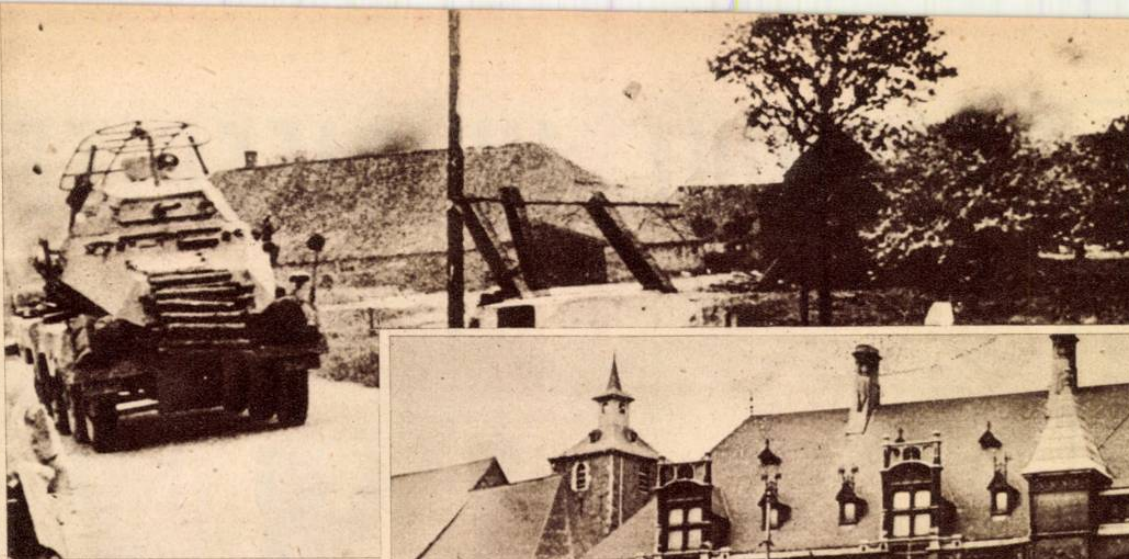
În baza circumstanțelor actuale, Ministerul Aerului, de acord cu Ministerul Muncii, ordonă tuturor industriilor care lucrează direct sau indirect pentru aeronautică, să fixeze la 12 ore durata zilei de lucru și să lucreze Duminicile și sărbătorile. Aceste instrucțiuni rămân valabile până la noi dispozițiuni.

* * *

„Zuericher Zeitung“ află din Viena că marea uzină de avioane, care există la Wiener-Neustadt și a fost pusă în funcțiune la anexarea Austriei, lucrează în permanență ziua și noaptea și sunt folosiți 15.000 lucrători.

MECANIZAREA ARMATELOR

După prima încăerare uriașă între armatele beligerante, a

Un sat belgian în flăcări. Un automobil blindat german îl trece în viteză.

Unitate motorizată germană, în piața principală din Liège.

Artileria grea franceză, înaintând spre poziții.

Un tanc greu trecând un râu de mică adâncime, fără a întâmpina cea mai mică dificultate.

Coloană de autocamioane germane, în drum spre front.

început să iasă la iveală toate inovațiile care sau adus armamentului în ultimii ani. Artileria grea nu mai este folosită atât de mult ca în ultimul războiu. Pe frontul de vest a apărut noul tip de avion de bombardament, în picaj, care aruncă explozibile în abundență și de un efect mai distrugător decât artileria grea. Ghiuleaua de tun este pusă într-o cămașă de oțel, ca să împiedice explozia în aer, pe când bomba pe care o aruncă crionul, n'are nevoie de această apărare și efectul explozibil este mult mai puternic.

Tancurile puse în linie de bătaie, atacă având acoperirea acestor avioane de bombardament. Se întâmplă foarte des ca aceste tancuri, întâlnind un obstacol mai serios să rămână în loc. Atunci ocupanții tancului, prin radio, indicând locul și poziția unde se găsesc, chem în ajutor avioanele care vin și le deschid calea prin bombardament.

După socoteala făcută, numai motorizarea uneia din cele două armate combatante, în primele zece zile de luptă, între Anvers și Sedan, a consumat 3.600.000 litri petrol iar aviația 12 până la 15 milioane litri de benzină.

LOVITURA DE ȘOC

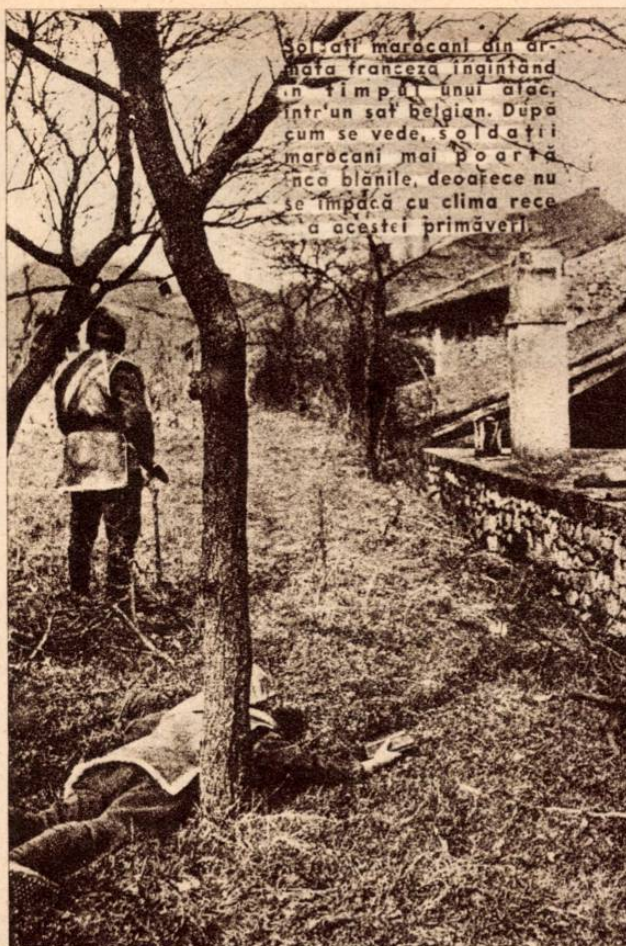
Revista Militaerwissenschaftliche Rundschau, care apare sub controlul statului major german, a publicat la 10 Aprilie 1936 următoarele: Într-o noapte, ușile hangarelor se vor deschide, vuetul motoarelor va umple aerul, iar escadrițele se vor înălța spre cer. Prima lovitură de surprindere va îngădui, mai înainte de toate să se ia în stăpânire regiuni importante prin industriile și prin bogățiile lor miniere, și în al doilea rând să se paralizaze activitatea dușmanului, a guvernului și a statului său major, distrugându-se căile de comunicație și turburându-se traficul... Primul val de avioane și detașamente de șoc va fi urmat de diviziuni de infanterie motorizată: ele vor ocupa prima zonă pentru a da posibilitate să fie mobile unitățile de șoc.

(Colonelul Buderian, șef de stat major al trupelor blindate).

PROVIZIILE PARAȘUTIȘTILOR

În laboratoriile pentru născociri de arme s'a studiat în anii trecuți mijlocul de a se concentra la maximum alimentele necesare trupei. Aceste preparate substanțiale folosesc mai cu seamă, trupelor de parașutiști, adică acelor cari fiind trimiși în primele linii au nevoie să ia cu dânsii hrana.

Aceste rații conțin o cantitate suficientă de conserve, de carne și legume, cari pot fi ușor încălzite. Așa se concentrează carnea și aproape orice alt aliment slujindu-se în această preparare de unele vechi rețete indiene. Unele din aceste preparate i-au folosit și lui Nansen în călătoria sa prin regiunile arctice. Se concentrează în aceste tablete șocolată, lămâie, etc. Trupele de parașutiști precum și celelalte din prima linie se mai folosesc și de tablete împotriva oboselii în cari se amestecă vitamina C.

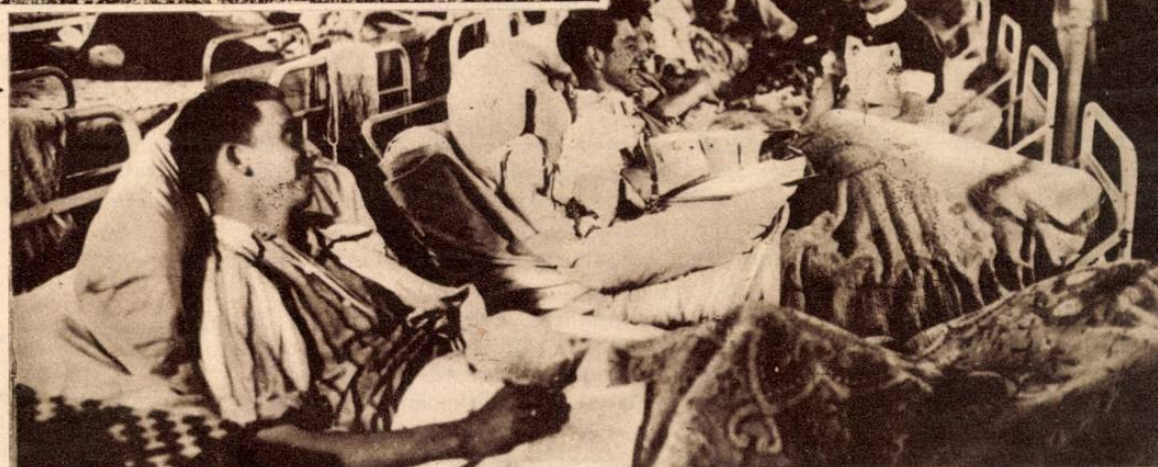
Soldatii marocani din armata franceza ingintand in timpul unui atac, intr'un sat belgian. După cum se vede, soldatii marocani mai poartă încă blănițe, deoarece nu se încălzește cu clima rece a acestei primăveri.

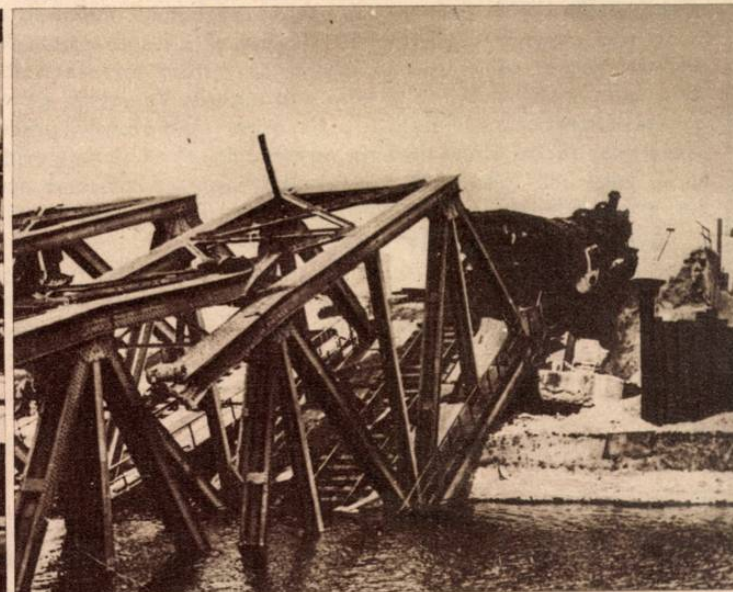
Cuib de mitraliere al soldaților francezi, pe frontul de Vest.

MISIUNILE SANITARE ÎN DOSUL FRONTALUI

Ca în toate războaiele oameni de inimă au organizat și de această dată misiuni sanitare, spre a veni în ajutorul soldaților cari cad pe front, la datorie. În dosul fronturilor s'au organizat mari spitale de campanie, în care sunt îngrijiți, conform celor mai moderne prescripții medicale și chirurgicale, răniții. Iată aspectul unui spital al misiunii americane, „Harfield Spires”.

Un tun antitanc german pus în poziție, în fața Arlon-ului, în așteptarea unui atac al unităților blindate franco-engleze.

DISTRUGERI STRATEGICE

În retragerea lor, trupele franco-belgiene, spre a pune stavilă înaintării germane, au aruncat în aer podurile. Fotografia noastră a fost luată după trecerea ultimei locomotive peste un pod minat de trupele belgiene. Locomotiva n'a mai avut timp să se depărteze, astfel c'a fost aruncată de violența exploziei.

După intrarea lor în Liège, trupele germane au lansat manifeste, pe care populația le citește cu cea mai mare atenție.

IN MĂINILE LOR SE AFLĂ SOARTA BĂTĂLIEI...

EXISTĂ o veche deosebire de opinii, între marii strategii, asupra cauzelor care duc la obținerea victoriei.

Toți însă sunt de acord că în afară de numărul soldaților, în afară de puterea materialului tehnic, și chiar în afară de moralul trupei, care laolaltă constituie valoarea combativă a unei armate, mai există o condițiune esențială, fără de care victoria n'ar putea fi obținută. E vorba de creierul războiului, adică de conducerea operațiilor. Istoria n'a înregistrat bătălii câștigate de comandanți nepricepuți, deși până în cei mai rigizi dintre strategii recunosc că într-o bună parte intră și norocul în balanța hotărâtoare. Numele generalilor care au comandat marile armate din războiul trecut, sunt îndejuns de cunoscute mulțimilor, care au urmărit vreme de patru ani nu numai încăerarea sângeroasă a trupelor, dar și jocul strategic al marilor șefi. Foch, Joffre, Petain, Ludendorff, Hindenburg, von Kluck, sunt nume pe care Istoria le-a reținut pentru totdeauna. Războiul care s'a deslănțuit un sfert de veac după izbucnirea primului războiu mondial a adus, cum era firesc, la ordinea de zi a preocupărilor marelui public, alte nume, pe care de pe acum Istoria se pregătește să le cuprindă în paginile ei cele mai însemnate. Vom înfățișa, pe scurt, cititorilor noștri, câteva date sumare asupra bărbatilor cărora le este încredințată astăzi soarta războiului.

GENERALUL WEYGAND

Generalul Weygand, care a luat locul generalului Gamelin, la conducerea supremă a forțelor aliate, a deținut până acum câteva zile înaltul post de comandant al trupelor franceze din Orientul apropiat. S'a vorbit atât de mult de „armata lui Weygand”, atribuindu-se atâtea feluri, dintre care unele fanteziste, acestei armate, încât foarte multă lume începuse să socotească pe generalul Weygand drept șef al unei rezerve eventuale, gata să intervină pe un teatru de războiu al Orientului.

Generalul Weygand reprezintă una din paginile cele mai strălucite de glorie militară a armatei franceze, iar de numele său se leagă numai amintirea unor mari victorii. Generalul Maxime Weygand a deținut în războiul trecut postul de șef de stat major al generalisimului Foch, marele său profesor și prieten.

După ce-a colaborat cu ilustrul său șef la pregătirea și executarea marelui ofensive din 1918, care a pus capăt războiului mondial, generalul Weygand și-a creat faima de mare strateg și de soldat hotărât. De aceea, doi ani mai târziu, când trupele rusești au înfrânt armata poloneză, iar cavaleria generalului Budiony se afla sub zidurile Varșoviei, generalul Weygand, chemat în grabă, a restabilit situația, organizând ofensiva poloneză victorioasă. Ceva mai târziu, Când în Siria au izbucnit rebeliuni care primejdiau liniștea țării, generalul Weygand a intervenit rapid, pacificând acest ținut. Numit șef al marelui stat major, Weygand păstrează acest post înalt până ce atingând limita de vârstă a fost pensionat.

Din declarațiile făcute de de primul ministru francez se poate vedea că în ceasul grav prin care trece astăzi Franța, toate speranțele se îndreaptă spre marele soldat, de al cărui nume sunt legate numai victorii.

GENERALUL KEITEL

Ceea ce caracterizează pe șefii tinerei armate germane este faptul că

nici unul din ei n'a comandat în războiul trecut vreo mare armată, luptând doar ca ofițeri subalterni, în fruntea unităților lor.

Generalul Wilhelm Keitel, șeful marelui stat major al armatei Reichului nu deține aceeași funcție pe care o are generalul Weygand, în tabăra adversă. Într'adevăr, dela 4 Februarie 1938, când generalii Blomberg și Fritsch au părăsit cadrele active ale armatei, comanda supremă a fost luată de Führerul Căpitanului, astfel că generalul Keitel nu are decât rolul unui consilier militar al comandantului suprem.

În războiul mondial, căpitanul Wilhelm Keitel a comandat o baterie, iar în 1920 a fost numit profesor la școala de cavalerie, unde funcționează până în August 1922, când este mutat în regimentul 6 artilerie. După stagii în garnizoanele Hanovra, München, Potsdam și Bremen, generalul Keitel este chemat la conducerea unui serviciu din ministerul de războiu, de unde este adus apoi ca șef al statului major al armatei. El este astăzi în vârstă de 58 de ani.

GENERALUL VON BRAUCHITSCH

Înainte de-a deveni comandant al armatei terestre germane, post deținut înaintea lui de generalul Fritsch, generalul von Brauchitsch a comandat armatele din Prusia orientală. Ca ofițer în războiul trecut, von Brauchitsch a luat parte la numeroase lupte, dovedind însușirile sale militare excepționale. Împreună cu ajutorul său, generalul Hander, a întocmit planul de campanie împotriva Poloniei, iar astăzi comandă trupele care operează în nordul Franței.

FELDMAREȘALUL HERMANN GÖRING

Nu mai încapă nici o îndoială asupra rolului hotărâtor pe care l-a avut aviația germană în luptele din Polonia, Norvegia, Olanda, Belgia și Franța. După cum se știe, forțele aeriene ale Reichului se află sub directă conducerea a feldmareșalului Göring, având ca ajutor pe generalul Milch, iar statul major al acestei armate are în frunte pe generalul de brigadă Jerschoneck. Se poate afirma că aviația germană de astăzi este o creație a feldmareșalului Göring, fost pilot de războiu în faimoasa escadrilă comandată de căpitanul von Richthofen.

Formațiile de infanterie aeriană, așa ziii parașutiști, sunt deasemeni o creațiune a feldmareșalului Göring, care a încredințat acestor detașamente misiuni dintre cele mai grele și riscate. Pare cert că succesele importante obținute până astăzi de aviația Reichului se datoresc, în cea mai mare parte, spiritului de organizare al lui Hermann Göring.

(Cont. în pag. 19-a)

Generalul von Brauchitsch
comandantul suprem al armatelor germane.

Generalul Weygand
Comandantul suprem al tuturor forțelor aliate.

Mareșalul Goering

Generalul Vuilemin

Generalul von Keitel, șeful
statului major german.

Generalul Gort,
comandantul trupelor
engleze din Franța.

Cenzura veghează

În pauza de pace dintre 1918 și 1939 — acest armistițiu tulbure care n'a mai putut fi prelungit — arhivele secrete ale diverselor țări s'au întredeschis lăsând să pătrundă puțină lumină asupra misterelor războiului trecut. S'a aflat astfel cât de mari au fost foloasele pe care le-au tras beligeranții din indiscrețiile de tot felul ce ajungeau până la serviciile lor de informații și contra-informații.

acum lumea grăbită a ofițerilor și funcționarilor cari au sarcina gîngășă a controlului informațiilor.

D. L. O. Frossard, ministrul Informațiilor, omul care conduce serviciile cenzurii, e un socialist crescut în respectul adînc al libertății presei. Colaboratorii săi sunt d-nii Jean Giraudoux, scriitorul de faimă mondială, Julien Cain, administratorul Bibliotecii Naționale și Deschizeaux, președintele comitetului tehnic al informațiilor. Numeroși ofițeri — cei mai mulți foști combatanți ai războiului trecut — conduc serviciile, ajutați fiind de câțiva ziaști mobilizați.

Căpitanul Paleyrac, de pildă, e șeful secției de cenzură a cotidia-

nelor, iar căpitanul Pouzet al secției publicațiilor periodice. Marele avocat Henry Torrès, mutilat al războiului trecut, conduce secția de cenzură a filmelor. Anastasia, cum i se spune în glumă Cenzurii, nu folosește foarfecile cu care o înfățișează de obicei caricaturistii, ci doar creioanele colorate. Technica cenzurii e simplă. După ce paginile sunt cetite de cenzorii respectivi, aceștia propun serviciilor de revizie, articolele sau informațiile a căror apariție ar fi păgubitoare. Ofițerii serviciului de revizie hotărăsc de-a dreptul sau după ce au cerut sfatul unei autorități superioare.

Sala cenzorilor.

De aceea, au rămas foarte puțini gazetari cari să se mai îndoiască de utilitatea cenzurii militare în toate domeniile de activitate. S'a zis, cu drept cuvînt, că cenzura este o măsură excepțională și prin această afirmație se recunoaște însăși utilitatea ei, fiindcă nimeni nu s'a gîndit s'o introducă decît în vremuri excepționale.

Marea Britanie atît de credincioasă tradițiilor sale seculare de libertate, atît de respectuoasă față de gîndul exprimat, atît de ostilă oricărei constrîngerii a drepturilor cetățenești, n'a șovăit să recurgă la măsurile cele mai aspre pentru a stăvili informația păgubitoare interesului național.

Cenzura britanică se exercită nu numai asupra articolelor din ziare ci și asupra știrilor transmise de agențiile de informații, iar fotografiile de războiu nu scapă nici ele de acest control minuțios. Șeful departamentului informațiilor este d. Duff Cooper, fostul prim-lord al Amiralității, care dirijează în această calitate și serviciile cenzurii. Este semnificativă înțelegerea pe care au arătat-o marile ziare londoneze față de misiunea delicată a cenzurii. Protestele care se mai făceau auzite împotriva ei, la începutul războiului, au tăcut. Englezii au înțeles că printre sacrificiile ce le-au fost cerute pentru acest războiu, e și jertfa temporară a libertății scrisului.

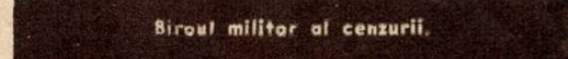
În Franța s'a întâmplat la fel. Ceesurile grave prin care trece națiunea au impus francezilor restrîngerea libertății presei, pentru cucăirea căreia s'au dat atâtea lupte generoase în trecut.

Ministerul Informațiilor sub a cărui supraveghere se află și cenzura e instalat la Hotel Continental, rechiziționat în acest scop încă dela începutul războiului. Iureșul lumii elegante care însuflețea înaintea de războiu, holurile magnifice ale acestui „palace” parisian a făcut loc unui furnicar mai puțin elegant. Prin saloanele luxoase, sub lampadarele de cristal, printre oglinzile strălucitoare, — cadrul unei vieți confortabile ce pare apusă pentru multă vreme, — mișună

Colonelul de Massignac, șeful cenzurii militare.

Biroul ministrului Informațiilor și dl. Frossard, titularul acestui departament.

Biroul militar al cenzurii.

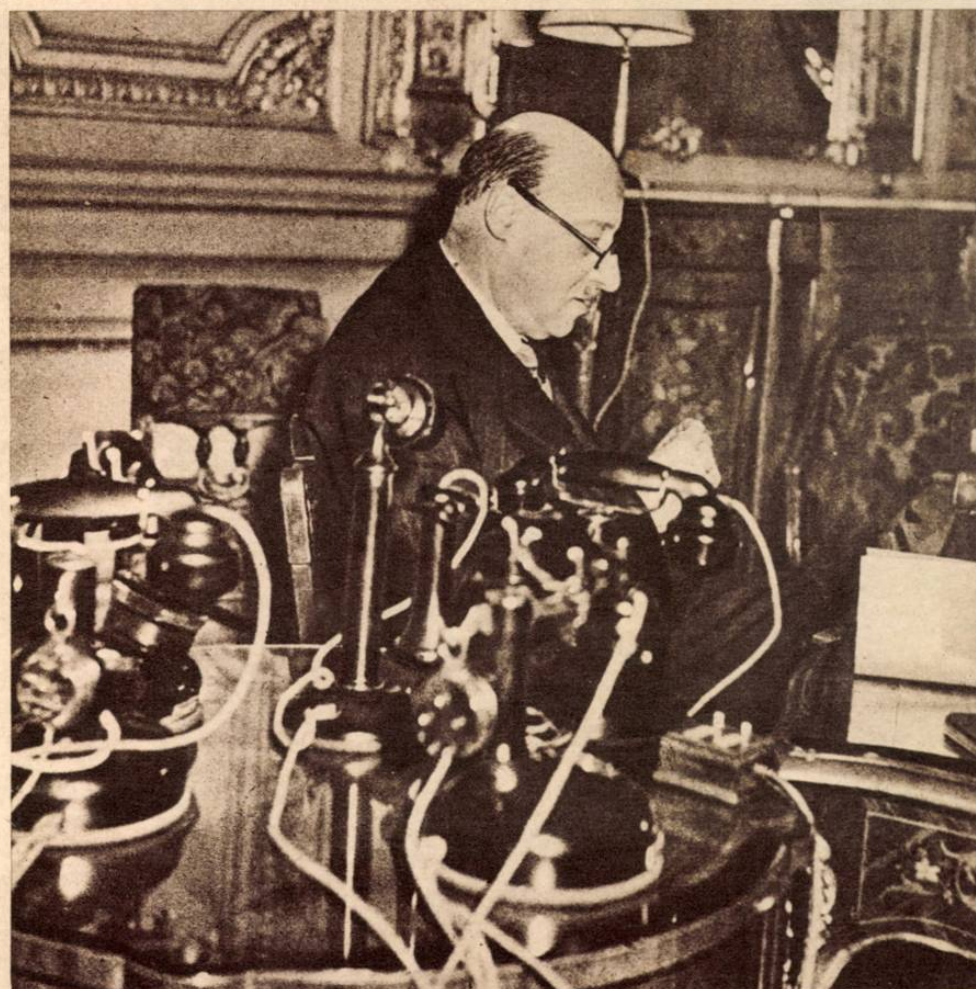
D-nul Henry Prété și d-ra Huguette, ziaști de carieră, sunt angajați la cenzură.

Comitetul tehnic al propagandei este prezidat de dl. Deschizeaux.

Niste caete de școală folosesc drept memorandum cenzorilor.

Fortele MOTORIZATE SI AERIENE ANGAJATE IN Război

GENERALUL german von Reichenau, care comandă un grup de armate în nordul Franței, a declarat că deși victoriile obținute până acum împotriva forțelor

aliante sunt foarte importante, ar fi prematur să se vorbească de nimicirea acestor forțe. El a adăugat că în luptele ce-au avut loc, trupele germane nu au luat contact decât cu unitățile de acoperire aliante, iar nici decum cu grosul acestor armate.

Ansamblul operațiilor de până acum, a precizat generalul von Reichenau, nu constituie decât faza preliminară a marilor bătălii viitoare.

Un lucru pare însă neîndoios: victoriile germane, înregistrate în aceste două săptămâni de război, se datoresc, în cea mai mare parte, unei surprize, nu atât în ce privește marile mișcări strategice, care erau prevăzute de comandamentul francez, dar surpriză evidentă în ce privește mijloacele tactice, cu totul noi și materialul imens, folosit de comandamentul german.

Nu s'ar putea afirma că oamenii dela conducerea războiului, cărora le este încredințată soarta armatelor aliante, nu știau de pregătirile masive ale Reichului, în ce privește tancurile și aviația. O asemenea ipoteză trebuie exclusă din capul locului. Asupra forțelor motorizate germane existau cu mult înainte de începerea ostilităților date și cifre elocvente, furnizate mai cu seamă de revistele germane de specialitate.

Cunoscuta revistă militară germană „Deutsche Wehr”, publică studii și statistici asupra pregătirilor armatei germane, din

care se vedea, în mod limpede, stadiul înaintat al acestor pregătiri. Din aceste date se aflase că armata motorizată a Reichului dispune de peste 120.000 de camioane automobile, de

Bombardiere germane în zbor.

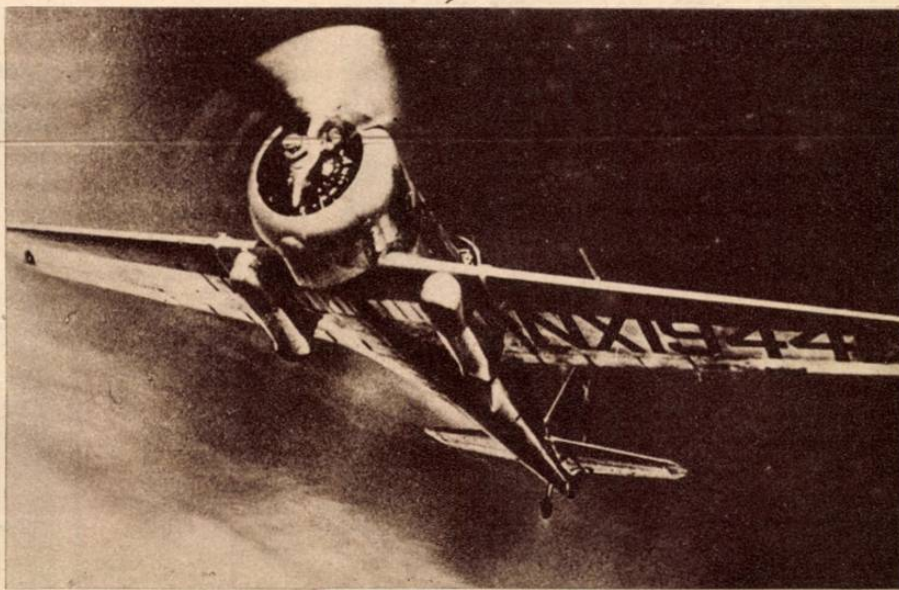
aproape 50.000 automobile și tot atâtea zeci de mii de motocicletă. Cât privește numărul carelor de asalt propriu zise, „Deutsche Wehr” arată că armata germană va putea dispune de peste 10.000 de mașini, de tipuri diferite, începând cu tancul ușor de 2-4 tone, și sfârșind cu marile cuirasate de uscat de 70-80 și 90 de tone. Se știa deasemeni că forțele blindate ale armatei germane vor putea alcătui aproape 20 de divizii. Din motive ușor de ghicit, conducătorii Reichului n'au făcut nici odată o taină din aceste vaste pregătiri și însuși dl. Hitler le-a anunțat lumii în numeroasele sale discursuri din ultimii ani.

Se poate afirma același lucru despre forțele aeriene germane, a căror dezvoltare deasemeni nu a fost necunoscută cercurilor răspunzătoare dela Paris și Londra. Mareșalul Göring, căruia i se datorește puterea noii arme aeriene a Reichului,

nu ascundea nici odată marile speranțe pe care Germania le pune în aviația ei. Invitând pe generalul Vuillemin, comandantul forțelor aeriene franceze, la Berlin în 1938, mareșalul Göring i-a prezentat personal, numeroase tipuri de avioane de bombardament, plimbându-l și prin uzinele care fabricau în serie, aceste avioane. Se afirmă de altfel, că în bună parte, înțelegerea dela München ar putea fi justificată de superioritatea evidentă a aviației germane, în acea vreme.

Fostul ambasador britanic la Berlin, dl. Neville Henderson, a comunicat în rapoartele adresate guvernului său, că Mareșalul Göring nu i-a ascuns, în convorbirile avute, puterea aviației Reichului.

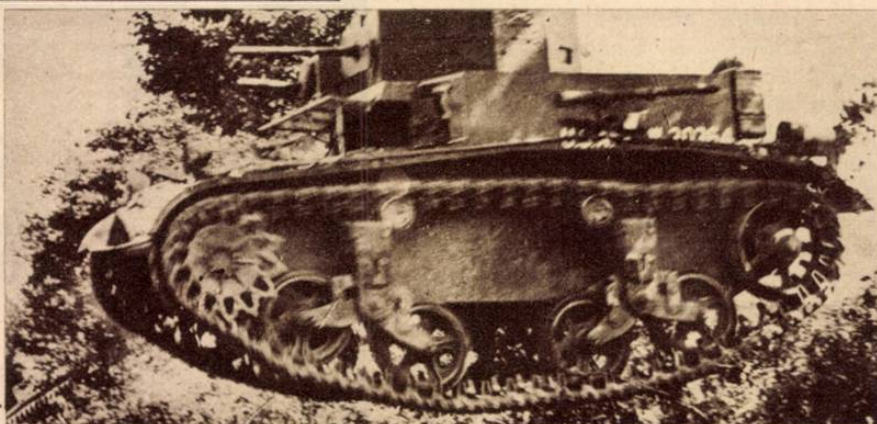
O altă cauză a creșterii puterii germane de atac împotriva forțelor aliante, este fără îndoială aceea, că Reichul își pregătise forțele militare pentru un război pe două

Cei mai perfecționat avion de luptă american.

Tancuri germane coborând o pantă.

Tanc francez sărind un obstacol.

fronturi, așa cum îl indica situația politică până în 1938. Diviziile blindate germane urmau să fie repartizate pe un front de 1000 kilometri în răsărit și de vreo 400 kilometri în apus. Cum frontul prevăzut în răsărit nu există, aceste forțe au fost aproape în întregime lor îndreptate spre frontul din Occident.

Există puține date asupra forțelor mecanizate franco-engleze, deși se știe că Franța și Anglia au făcut mari eforturi în această direcție. În 1935, generalul Șaliepsky, comandantul șef al forțelor blindate sovietice, spunea că „armata franceză a făcut un uriaș efort, spre a fabrica un număr cât mai mare de tancuri”.

Experții americani socotesc că armata franceză dispune de 20 divizii de infanterie motorizată. Unitățile britanice sunt deasemeni numeroase și puternice, cu toate că numărul lor n'ar putea fi evaluat, deoarece constituirea acestor unități, s'a făcut într'un timp relativ scurt sub îndrumul fostului ministru de război Hore Belisha.

Aviația franceză a făcut, din 1938 încolo, mari eforturi, iar în ultimele opt luni numărul avioanelor de bombardament și de vânătoare franceze a crescut cu vreo 4000 de aparate, la care se adaugă cumpărăturile destul de masive din Statele Unite.

Forțele aeriene britanice s'au dezvoltat într'o măsură mai largă și într'un ritm mai rapid, deoarece în afară de uzinele metropolitane s'au creat uzine de avioane în Canada și în Australia. Bătălia începută în zorii zilei de 10 Mai a adus până astăzi armatei germane succese neîndoielnice, dar după cum a spus generalul von Reichenau, ele nu pot fi socotite drept hotărâtoare pentru soarta războiului, care abia a început.

PICTORI DE TIPURI ȘI OBICEIURI

TOULOUSE LAUTREC

A fost un artist care s'a format singur, care s'a născut din mediul iubit de el, un aristocrat eșit din viața străzii căruia a știut să-i dea o deosebită distincție. A înțeles să fie un martor al timpului său, dar un martor vizionar câștigat de acel fantastic social creiat de Villon, spre care puțin s'au aventurat.

Strada și tot ce-i legat direct de ea s'a impus atenției lui Lautrec și pictorul și-a potrivit personalitatea viziunii după peisagiul social care-l înconjură. Nu trebuie mai mult spre a clădi o operă mai emoționantă decât însuși viața.

Toți cei care au cunoscut pe Lautrec au remarcat extraordinara lui dragoste de viață care însușea ca un fel de leitmotiv conversațiile artistului. „Viața e frumoasă, viața e frumoasă” repeta mereu omul acesta care era un estropiat al ei și care a trebuit să-și sfârșească zilele la 37 de ani, cu mintea întunecată de nebunie.

Toulouse Lautrec a fost pictorul unei lumi care își începe ziua la miezul nopții, o lume primitivă și șireată în același timp, vițioasă și profund umană, care a căpătat în pânzele și desenele sale o semnificație necunoscută până atunci. E lumea cabaretelor și a cafenelelor, unde se amestecă existențe excepționale cu existențe din cele mai șterse, înfrățite de aceeași ruină morală și scăldate de aceeași feerie sumbră. Acestei lumi, Lautrec i-a dat un suflet.

Intre el și modelele sale înțelegerea era stabilită, dar a rămas groaznic de tainică, fiindcă totul e mister în acest popor pe care Lautrec l-a scos din umbră ca nimeni altul. E poporul de fete tinere, de dansatoare, de actrițe și de acrobate care umpleau localurile din Montmartre între anii 1885 și 1900.

Lautrec a ales și a găsit ce a voit să exprime, fără a se preocupa de părerea nimănui, dar frivolitatea din pânzele lui e ferită de orice vulgaritate. Temele și le-a variat prin simpla onestitate a viziunii sale, prin curajul analizei lui.

Nici-o prejudecată de clasă, de educație, de inteligență nu l-a abătut din drumul lui. Ca toți adevărații revoluționari e îndrăzneț în concepție și cu grijă să nu provoace nici un scandal inutil.

E greu să ne închipuim că femeile zugrăvite dealungul operei lui au fost frumoase și atrăgătoare. Desigur că a fost deajuns pentru pictor numai faptul că sunt femei. Dragostea lui pentru modele era prea sinceră spre a o desvălui. Preocuparea-i de căpetenie a fost de a reda cast tot ceea ce forma un subiect pentru arta lui. Orice senzualitate e înlăturată din voința artistului. Această rezervă este unul din elementele cele mai active ale creației literare și artistice. Artă nu este o copie a naturii, ci forma cea mai asimilabilă

a supranaturalului necesar omului spre a înțelege și iubi lucrurile cele mai simple.

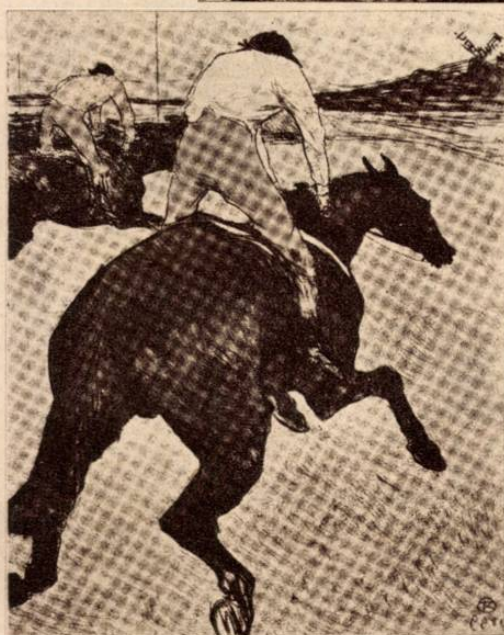
DAUMIER

N'avea decât șapte ani când părinții lui au părăsit Marsilia spre a se stabili la Paris. Tatăl său era lucrător sticlă, admirator al lui Jean-Jacques Rousseau și în orele libere, poet. Familia o duce greu și la Paris ca ca și 'n orașul de origină. Copilul e plasat ucenic la

Toulouse Lautrec : vals la Moulin Rouge.

← Toulouse Lautrec : Jockeyul.

un grefier, apoi la un librar, dar nu se dovedește bun pentru nici-o meserie. Intră înfine în atelierul unui pictor unde unul dintre camarazi îl învață meșteșugul litografiei. Daumier se crede salvat — va putea să-și câștige pâinea desenând pe piatră, și nu

părăsește creionul decât când ajunge aproape orb și cu un atât de mare renume în caricatură, încât multă vreme a fost aproape imposibil ca lumea să creadă că Daumier a fost deopotrivă un mare pictor și un mare sculptor.

Opera lui litografică numără peste 4000 de piese, publicate mai cu seamă

Daumier : Procesul criminal.
—
Daumier : Robert Macaire. →

în revistele „Caricatura” și „Le charivari”. Prin ele, Daumier a lovit fără cruțare în oamenii politici, în obiceiuri, în mentalitatea epocii. Și privitor la aceste litografii s'a putut spune despre Daumier că a fost Molière și Michel Angelo. Iar Michelet a profetizat: „prin dumneata poporul va putea vorbi poporului”. Și este adevărat că în felul lui, Daumier a influențat educația politică a masselor, dacă nu mai mult, apoi în aceeași măsură ca atâția oratori și scriitori.

Mai mult decât un martor, el a fost un revoltat și un animator. A desenat pentru pâine, dar și pentru bucuria neasemuită de a se devota unei cauze.

Caricaturile lui sunt crude, însă omul nici n'a urât și nici n'a urmărit să se răzbune: era bun și modest. Victimele sale n'au fost pentru el creaturi umane, semeni ai săi, ci nimic altceva decât nemăsurate fantoze, marionete tiranice și grotești. Chiar în satirile cele mai crude, Daumier a strecurat mila lui pentru aceste creaturi, pe care le-a desbrăcat de aparențe. Om dintr'o bucată, caracter simplu, el nu putea admite că semenii lui să se reducă ei însuși la a juca în viață rol de păpușă. Că i-a înfierat cu o violență care depășește judecata istoricului, atent la o justă cântărire a meritelor și greșelilor, nu mai încapă nicio îndoială. Dar oare nu el avea dreptate, nu el scotea în lumină nota justă, eternă?

De aceea opera lui Daumier nu-și va pierde niciodată interesul — va rămâne mereu vie, mereu actuală. Obiceiurile se schimbă, moda variază, dar oamenii sunt aceiași.

Nu întâmplător am alăturat pe acești doi mari artiști — fiecare a afirmat în pânzele și desenele lui, însă cu mijloace diferite permanența omului și a sentimentelor lui.

Despre amândoi scrie pagini de amplă analiză, plasând întotdeauna observațiile în cadru general, distinsul critic francez Jacques Lassaingne, în prefața unora din cele mai complete albume cu reproduceri apărute vreodată și datorite eforturilor neobosite ale casei franceze Hypérion.

TACHE SOROCEANU

KHASANA

Obțineți prin întrebuintarea rouge ului de față și de buze **KHASANA**, cari au darul de a imprima trageți mea tinerească și frumusețea atât de mult dorită.

De remarcat persistența rouge-ului la sărut și intemperii.

Nuanța potrivită fiecărui gen de frumusețe stă la dispoziția Dv.

Doriți o nuanță naturală, discretă? **KHASANA SUPERB** e ideală.

Pentru o nuanță mai vie, întrebuintați **KHASANA CORAL** sau **CARMIN**. În ambalaje de lux și populare.

KHASANA

A APĂRUT

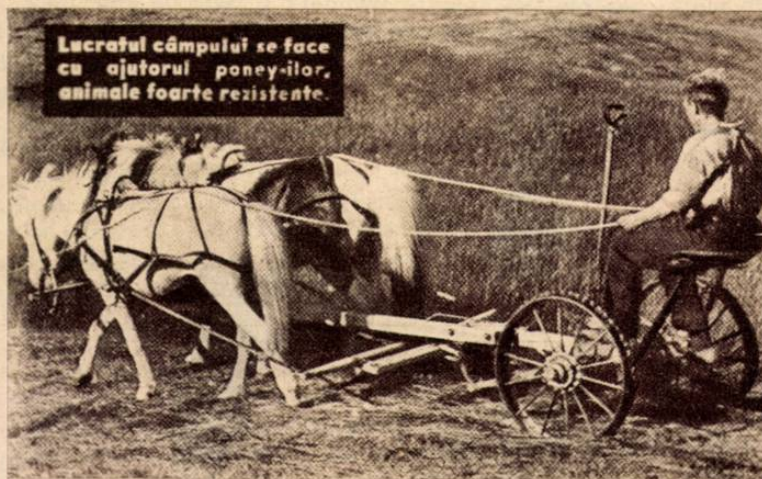
MAGAZINUL

Islanda

TARA GHETURILOR SI A FOCULUI

IN FRĂMÂNTAREA CARE A CUPRINS IN ULTIMA VREME INTREAGA EUROPA, ISLANDA A APĂRUT PENTRU O CLIPĂ PE PLANUL ACTUALITĂȚII. VIITORUL POATE FACE CA ATENȚIA INTREGII LUMI SĂ FIE INDREPTATĂ ASUPRA ACESTEI INSULE

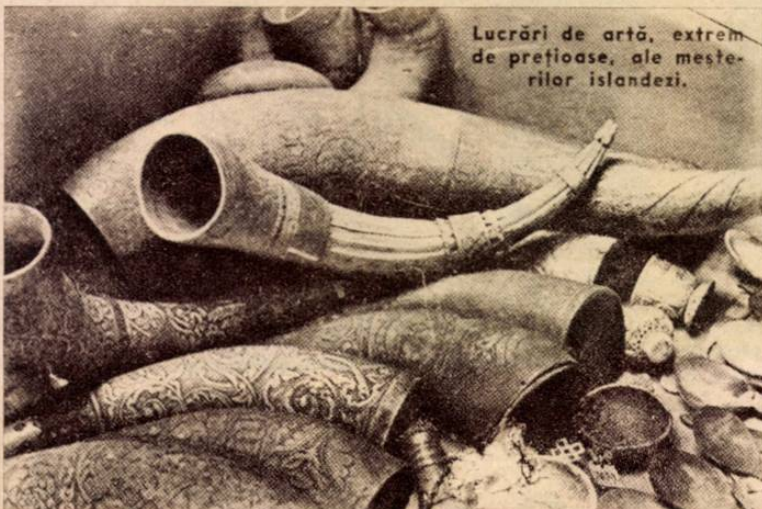
NOȚIUNILE despre Islanda se reduc, în cele mai multe cazuri, la cunoașterea puținelor date, care sunt menționate în cărțile de geografie. Și este foarte probabil, dacă tehnica războiului n'ar fi făcut în ultima vreme progrese atât de uimitoare, ca această insulă ce se află în uniune personală cu regatul Danemarcei să fi rămas mai departe acoperită de valurile de neguri ale nordului îndepărtat. Vreme de secole, un element important în evoluția politică și militară a Europei, a constituit-o izolarea Angliei. Or, această izolare care nu subînțelegea decât un simplu braț de mare, nu prea larg, a fost totuși hotărâtoare pentru evoluția politicii interne și externe a imperiului britanic. Se înțelege de la sine cu cât s'au simțit mai mult izolați și în afară de frământările sângeroase ale bătrânei Europe, locuitorii fericitei Islande.

Lucrățul câmpului se face cu ajutorul poney-ilor, animale foarte rezistente.

Turmele de oi constituie o bogăție a țării.

Lucrări de artă, extrem de prețioase, ale meșterilor islandezi.

Apa izvoarelor fierbinți a fost captată și este folosită în toate gospodăriile islandeze.

„În legende nordice se vorbește adesea despre o insulă aflată la capătul pământului, dincolo de care nu mai există nimic altceva decât ghiață și întunecime. Este fără îndoială vorba de Islanda, numită în legende la care ne referim „Thule”. Dar aceleași legende ne povestesc că în această insulă locuiau oameni voinici, curagioși și inteligenți, conduși de regi înțelepți și viteji, dispunând de bogății destul de însemnate pentru acele vremuri.

Au urmat apoi secole, în care Islanda n'a mai fost pomenită. Abia în ultimul mileniu, cronicile încep din nou să pomenească de această insulă de ghiață și foc. Dealtfel, numele însăși al insulei nu înseamnă altceva decât țara gheturilor.

Capitala insulei este Reikiavik. E un mic oraș, extrem de curat, foarte confortabil. Locuitorii întregii insule nu-s mai mulți la număr de 95.000.

În ceea ce privește originea locuitorilor Islandei, legenda ne învață multe. În primele timpuri a fost probabil un refugiu pentru navigatorii îndrăzneți, care se avântau până în apele nordului. Ulterior, insula a devenit o fortăreață a piratilor norvegieni, a celor Vikingi care nu se temeau de nimic. Probabil că Vikingii au început să sosească în Islanda în a doua jumătate a secolului al IX-lea.

Temerarii navigatori nu s'au instalat însă pe insulă în mod permanent, decât în 874, când sub conducerea unui Viking anume Ingolf au sosit aici cu femei și copii, cu toți servitorii și toate averile, debarcând în Sneeland, adică țara zăpezilor, un alt nume pe care l-a purtat pe vremuri Islanda. Ulterior, dându-și seama că numele este nepotrivit l-au preschimbând în Islanda.

Un islandez anume Soemund Sigfusson a pus bazele grandioasei poeme epice „Edda”, prin anul 1000. Este o compilare a tuturor legendelor care s'au transmis vreme de secole din tată în fiu, și cărora li se adăuga, în mod treptat, isprăvile noi ale Vikingilor.

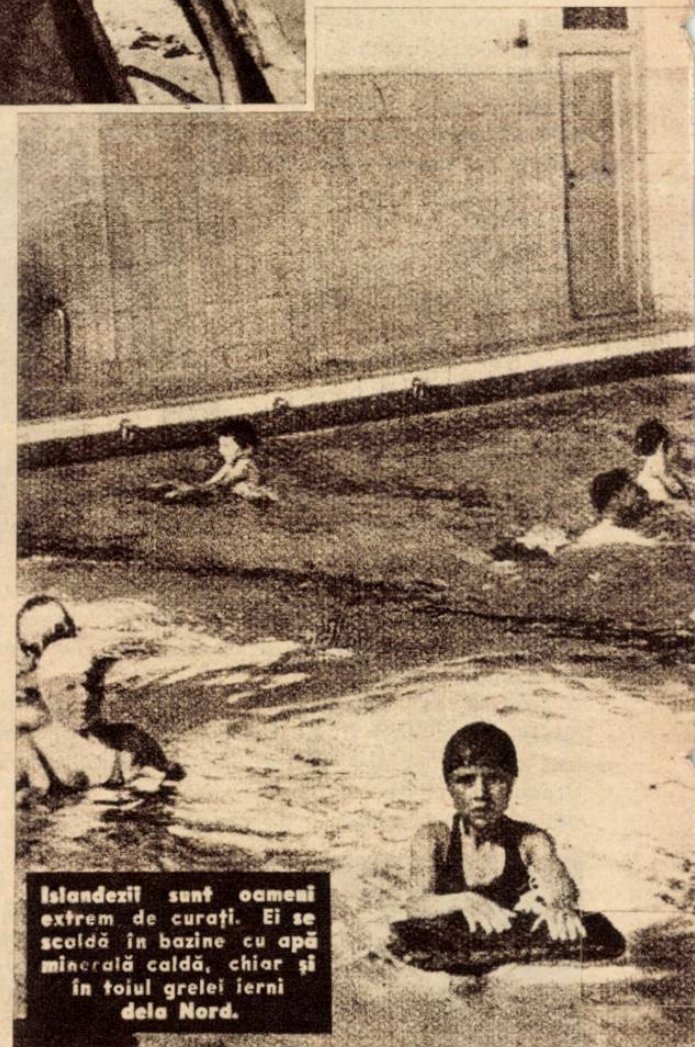
Eddele pot fi comparate cu Iliada. Un secol mai târziu, un alt islandez, Snorr Sturlesson amintește istoria lui Herodot. În fine, alte date asupra istoriei Islandei sunt furnizate de poemele scalzilor, dintre secolul al XI-lea și al XVI-lea. Se știe că scalzii erau trubadurii țărilor nordice.

O herghelie de poney islandezi.

În ceea ce privește moravurile doios că la început oamenii în orice caz extrem de aspru. într-o țară cu o climă atât de care abia se forma.

Este interesant de scos în relief puturile ei, Islanda a luptat și desăvârșită independență. Tâșleat coeziunea națiunii a dat să domine insula. Ulterior în făcând loc danezilor. Danezii, o și-au dat seama că nu pot trăi și în consecință i-au acordat o autonomie. Legătura între Islanda este făcută de regele ambelor revoluționare n'au avut nici o

Islandezii sunt oameni extrem de curați. Ei se scoldă în bazine cu apă minerală caldă, chiar și în toată gheața iernii dela Nord.

În cursul secolului trecut, stat și să se proclame re în mai puțin de 12 ore. În 1530, reforma a prins în evoluția culturii, prin a Un aspect curios al vieții la număr, totuși nu există limbi străine și au o bază Numărul puțin al locuitorilor de cele mai multe ori la

islandeze, este neîn-
rau dacă nu sălbateci,
un fenomen explicabil,
aspră și într-o societate

factul că dela înce-
și-a menținut cea mai
ziu, o revoluție care a
posibilitate norvegienilor
ă aceștia s'au retras,
imeni cu mult bun simț,
ta Islanda ca o colonie,
ea mai desăvârșită au-
și regatul Danemarcei
ări. Dealtfel, turburările
ată succes în Islanda.

Puterea curativă a apelor geiserilor
este bine cunoscută. În timpul verii,
numeroși sunt acei cari vin spre a se
tămădui, făcând baie în aceste ape.

ducerea părinților. Cum distracții și posibilitatea de deplasare, mai ales în timpul iernii îndelungate, nu prea există, singura preocupare a islandezului este să citească și să facă muzică. Aspectul insulei este din cele mai curioase. Islanda este o insulă vulcanică. Ea constituie, într-o măsură oarecare, scutul care oprește năvala ghețurilor ca să n'ajungă până pe coastele engleze și chiar franceze. Numai acestui fapt se datorește fenomenul că Parisul, care se află la aceeași distanță de pol. cu Terra Nuova, are o climă infinit mai dulce.

Vulcanii din Islanda sunt în continuă erupție. Dealtfel, este știut că aci există faimoasele izvoare fierbinți, geisere, cari improască apa la înălțimi cari ating 90 metri, din răstimp în răstimp, întocmai ca o erupție vulcanică. Spiritul practic al islandezilor a găsit o întrebuințare acestor izvoare. Apa fierbinte este captată și adusă pe țevi până în cele câteva orașele care dispun astfel de o încălzire centrală, aproape gratuită. Tot aceste izvoare creează posibilitatea existenței unor sere întinse, permanent și egal încălzite, unde se cultivă toate legumele necesare nutriției populației.

Locuitorii se ocupă, în cea mai mare parte, cu fermajul. O curiozitate din Islanda este că boii și vacile sunt în marea lor majoritate, fără coarne. Explicația n'a fost încă găsită de savanți. O altă bogăție o constituie căișorii islandezi, așa numiții poney islandezi, animale extrem de rezistente și blânde, care sunt de mare folos populației. Acestea ar fi câteva date, în ceea ce privește locuitorii și insula Islanda. Am spus la începutul articolului nostru, că evoluția rapidă a tehnicii războiului, va face poate ca într'un viitor apropiat, atenția întregii lumi să fie concentrată asupra acestei țări. O telegramă de acum câteva săptămâni, anunță că trupe britanice au debarcat în Islanda, ocupând insula. Poate pentru mulți faptul acesta a fost inexplicabil. Totuși el are o rațiune strategică de cea mai mare însemnătate, nu numai pentru Anglia și țările nordice, ci și pentru America.

În traficul aerian dintre Europa și America de nord, Islanda va avea să joace un rol însemnat. În timpul lunilor în care drumul direct pe deasupra Atlanticului ar constitui un pericol pentru călători, Islanda ar putea fi o etapă în legătura aeriană dintre cele două continente. Dar din același motiv, Islanda are și o însemnătate strategică extrem de mare. În primul rând, ea ar putea constitui o bază de atac pentru aviația sau marina

Craterul unei geiser în
răstimpul dintre erupții.

un oarecare Georg Juggersen a încercat să dea o lovitură de
e. Ridicolul de care s'a acoperit a făcut ca lovitura să eșueze,

teren în Islanda. Dealtfel, biserica a avut o mare însemnătate
este meleaguri.

intelectuale din Islanda este acela că școlile sunt foarte puține
analfabeți, iar oamenii, chiar și cei mai simpli, cunosc două-trei
culturală extrem de serioasă.

or face ca aceștia să nu-și poată trimite copiii în școlile situate,
distanțe considerabile, și atunci aceștia își fac studiile sub con-

Iubitori de viață în aer liber,
islandezii profită de scurta vară
spre a-și petrece fiecare clipă
în mijlocul naturii.

Femeile islandeze nu au nevoie să fiarbă apa
pentru spălatul rufelor. Natura le-o servește
gratuit.

unei țări oarecare împotriva peninsulei scandinave, ca și împotriva
nordului Angliei. În afară de aceasta, marile avioane transatlan-
tice, transformate în bombardiere și având baza în această insulă,
ar pune în pericol securitatea coastei atlantice, a Canadei și
Statelor Unite.

Pentru moment, Islanda este îndepărtată depe eșichierul noului
războiu european. Poate că nici nu va fi amestecată în vreun
conflict, astfel încât pașnicii locuitori să-și poată vedea mai departe
de treburi. Este totuși demn de remarcat, că în aceeași zi când
regatul Danemarcei și-a luat orientarea politică pe care a soco-
tit-o de cuvîntă, Islanda, geloasă de independența ei, a înțeles
să-și proclame sus și tare desăvârșita autonomie, declarându-se în
afara obligațiilor luate de statul de care era până acum strâns
legată.

Pentru o omenire sbuciumată, pașnica Islandă poate oferi un
exemplu de echilibru, de muncă și de sinceră democrație, în care
fiecare cetățean își cunoaște rostul și într-o egalitate luminată își
împlinește misiunea pe care o are.

PROGRESELE MEDICINII ROMÂNEȘTI SUNT STRÂNS LEGATE DE ACTI- VITATEA DESFAȘURATA INTRE ZIDURILE SPITALULUI COLȚEA

SPITALUL Colțea, cel mai vechi din București, va fi dărâmat spre a face loc monumentalului edificiu al Primăriei Municipiului. Iar vestitele sale clinici vor fi mutate. A povesti despre activitatea savanților români, desfășurată între zidurile bătrânului așezământ spitalicesc, ar însemna să facem istoricul științei medicale în România, — ceea ce, desigur, ar necesita volume.

PE VREMEA CÂND NU SE ȘTIA CE-I VATA

Poate mai sunt încă în viață medici, cari au absolvit școala lui *Davila* unde se pătrundea cu un certificat de patru clase liceale.

Prof. Dr. Severeanu, care s'a stins nu de mult, a fost primul care a făcut „mare chirurgie” la noi în țară, avându-și saloanele la spitalul Colțea, unde este instalată acum clinica chirurgicală și urologică, de sub direcția d-lui *prof. Dr. N. Hortolomei*, actualul ministru al Sănătății.

Bătrânul *Severeanu* își stabilise reputația încă pe vremea războiului din 1877, când „amputase”, piciorul cangrenat al unui pașă turcesc, salvându-i astfel viața. Pe acele timpuri, nu se cunoștea nici vata, nici acidul fenic și nici alte antiseptice.

„OPERAȚIA A REUȘIT... IAR BOLNAVUL A SUCOMBAT!”

Era o vreme, când chirurgii operau în redingotă neagră și cravată albă, impecabilă. Iar bolnavii mureau cu duiumul. Așa *Pasteur*, prin genialele sale lucrări, a dovedit rolul microbilor. Iar *Lister*, celebru chirurg englez, mort la 1912, este considerat ca părintele pansamentelor antiseptice. El este primul, care a declarat război înverșunat dușmanilor nevăzuți, cari pricinuiau infecția plăgilor și compromiteau intervenția omului de știință.

Lister a înțeles să desinfecteze, cu soluție de acid fenic 5%, toate instrumentele și celelalte obiecte, cari urmau să vie în contact cu plaga. De asemeni se spălau, tot cu soluție concentrată, de acid fenic; mâinile operatorului și se făceau pulverizații prin camera de operație.

1. D. prof. Dr. N. Hortolomei, ministrul sănătății, vizitând într'un salon al Spitalului Colțea, pe bolnavii săi, operați de curând.

2. D. Dr. Gh. Olănescu, medic secundar, operând.

3. O soră de caritate din spital și o delegată a „Străzii Tării”, care face practică, îngrijind un bolnav.

4. La spitalul Colțea au fost operați, de curând, mai mulți frați - Călugări, elevi ai seminarului monahal dela Cernica. Cu fețele lor candidă și senine, încadrate de plete, au aparența de a fi niște fete frumoase sau mai degrabă niște îngeri.

5. Un grup de studenți pe culoarele spitalului, așteaptă începerea cursului.

Foto „Cercul Militar”

O parte din fațada spitalului Colțea și a bisericii clădite de Spătarul Mihail Cantacuzino.

Cam în asemenea condiții se opera prin spitalele din București, pe la 1890—1900. Am văzut pe vestitul ginecolog de pe vremuri, d-rul *Kiriac*, care nici n'avea sală de operație, făcând intervențiile cele mai îndrăznețe în dosul unui paravan de pânză, așezat chiar în salonul bolnavelor. Totuși a salvat multe vieți omenești! El întrebuința — ca de altfel și alți chirurghi de pe acea vreme — soluții concentrate de acid fenic, sublimat corosiv, creolină, etc.

O METODĂ NOUĂ

Totuși *antisepsia*, — adică întrebuințarea substanțelor antiseptice în timpul operațiilor și la pansamentele, cari izolau plaga, — n'a avut nici ea viață lungă.

Chirurgii au observat că antisepticele, deși omoară microbii și înlătură puroiul, totuși dăunează — în același timp — organismului omenesc, provocând intoxicații, mai ales în cazul unei întrebuințări mai îndelungate. În aceasta privință, inovația s'a făcut, tot la spitalul Colțea, de către *prof. Dr. Toma Ionescu*. Fostul colaborator al anatomistului *Poirier* și al mai multor mari chirurghi din Apus, a întrebuințat — pentru prima dată în țară — metoda *aseptică*.

Tot el a făcut primele *rachianestezii*, adică injecții în șira spinării, înlăturând cloroformul, cu care se adormeau bolnavii.

CE ESTE ASEPSIA ?

Pentru o gospodină, un cuțit este perfect curat dacă metalul lucește. Pentru un chirurg însă, lama cea mai scilpitoare poate fi plină de bacterii, cari să primejduiască viața bolnavului.

„Asepsie” înseamnă înlăturarea cu totul a acestor microbi fatali de pe instrumente, de pe materialul de pansament, etc., astfel ca să nu mai fie nevoie să întrebuințăm substanțe de combatere a infecției. Așa numită *sterilizare* care exclude antisepticele, se face prin flacără directă, prin fierbere în apă clocotită, sau prin încălzire, în aer uscat, la temperatură înaltă.

O CLINICĂ CHIRURGICALĂ MODERNĂ

Am avut prilejul să cunosc mai de aproape funcționarea clinicii chirurgicale și urologice, de la spitalul Colții, de sub direcția d-lui *prof. Dr. N. Hortolomei*, ministrul sănătății.

Azi, o asemenea clinică este o adevărată uzină, unde lucrează numeroși chimiști, bacteriologi, radiologi, medici și studenți în medicină, surori de caritate bine instruite, atâți colaboratori prețioși ai chirurgului modern. Un maestru, de acum cincizeci de ani, ar rămâne surprins dacă s'ar rătăci printre studenții și medicii mascați, cari asiste la o intervenție chirurgicală din zilele noastre.

Nici o parte a corpului omenesc n'a rămas neexplorată: plămâni, creier, inimă... Pe vremea veche deschiderea unei simple articulații putea deveni fatală, deși se turna ulei clocotit, iar altădată rana era arsă cu fiare ciudate, înroșite pe cărbuni încinși, pe când bolnavul răcnea cu disperare. Astăzi, în timpul operației celei mai grele, individul cu abdomenul laparatomizat, sau pe când i se scoate un rinichi, conversează liniștit cu medicii, sau povestește chiar anecdote.

Bolnavii nu mai sunt adormiți cu cloform sau cu eter, anestezice cari

(Continuarea în pag. 19-a)

Statuia Spătarului Mihail așezată în grădina spitalului.

Cei cari știu tot...

S'A vorbit mult în ultimul timp de o așa zisă coloană a 5-a. Aceste coloane nu se opresc aci, mai există și o coloană a 6-a. Coloana 6-a este a colporitorilor de știri senzaționale. Știrile pe care le inventează și le lansează ei nu isvorăsc din nici un sămbure de realitate. Ele sunt produsul unei fantezii care se numește fantezia fricii. În această fantezie se poate vedea cât de multă teamă mai zace în sufletul omului. Frica este inventivă, ea este apanajul oamenilor primitivi și aceștia sunt lesne cultivabili pentru toate fanteziile. Intotdeauna, în timpul marilor răboaie, frica a umplut omenirea cu atâta fantezie, încât nu se mai găsea loc pentru realități. Frica desvoltă în proporții infinite grozăvia și neverosimilul.

* * *

Acum câțiva ani făceam parte din redacția unui mare ziar, unde apăreau adesea și lucruri care uimeau lumea, cu precizuniile care se dădeau. Intr'una din zile, m'am pomenit cu vizita unui nebun. Foarte calm el s'a apropiat de mine și m'a întrebat, insinuant:

Unde se poate găsi mașina cu care cineva poate auzi tot ce vorbesc doi oameni cari stau singuri închiși într'o odaie?

M'am uitat la el și am avut o ezitare. Nu-mi venea să cred că-i nebun. Găsim că este mai sănătos la minte decât noi toți.

Fabricanții de svonuri, de lovituri senzaționale, în goana lor după inventivitate nu țin seama niciodată de verosimil. Nebunul însă își dădea seama că nu poți să ști ce vorbesc doi oameni ascunși într'o odaie, decât numai având un aparat special, care n'a fost inventat până astăzi.

Aci se confecționează „ultimele știri”.

Taclaua.

Un preot, într'o predică ținută acum câteva zile, la o catedrală din Zürich a vorbit despre răspânditorii de panică. El a povestit câteva întâmplări caracteristice ale războiului din 1914.

Intr'una din zile i s'a adus vestea că într'un spital din Rhenania au fost aduși 80 de soldați cari aveau ochii scoși cu ace. Ingrozit de această știre a trimis un curier special al Crucii Roșii, în Rhenania, pentru a controla știrea. El s'a înapoiat în scurtă vreme, povestind că totul a fost o invenție.

Preotul a ținut să controleze această știre, ca să poată liniști pe credincioșii săi, povestindu-le în predica următoare, că totul n'a fost decât o invenție.

Dar această invenție nu este cea mai caracteristică din câte au circulat în timpul marelui războiu din 1914. Toată literatura

Discursul.

care a înflorit apoi aducea la lumina zilei grozăviile inventate, în chipul cel mai ingenios. Nu numai știrile proaste care demoralizează lumea, sunt periculoase. S'a dovedit, în ultimul timp, cu prilejul marelui războiu ce se desfășoară, că sunt deopotrivă de periculoase și știrile bune, care nu se confirmă. Efectul de demoralizare este aproape identic. Poate chiar mai dureros. Deaceia, în multe state beligerante se duce o luptă dărză împotriva știrilor care anunță biruințe ce nu se mai confirmă. La 1916, când noi am intrat în război și Zeppelinurile au început să treacă deasupra Capitalei, s'a răspândit într'o dimineață svonul că un Zeppelin a fost doborât la fortul Cătelul. Toate periferiile Capitalei au început să se reverse în această direcție. Zile întregi era un pelerinaj de neoprit spre fortul Cătelul și toate desmințirile ce s'au dat n'au ajutat la nimic, până lumea nu s'a convins că la fortul Cătelul n'a fost doborât niciun Zeppelin.

Coloana 6-a a răspânditorilor de știri care nu se confirmă este acum mai bine pregătită ca în 1914. Ea are în spinarea ei aparatul de radio. Zile și nopți întregi răspânditorul de știri aleargă dela un post la altul, și nu-l mai mulțumește nicio știre. În pauze se mai repede la cafele și comunică tot ce-a auzit, strategii, lovituri diplomatice, bătălii formidabile, însoțite de toate detaliile necesare.

Cum îl întreabă cineva de unde știe, el răspunde foarte calm:

- Dela radio!
- Ai auzit chiar tu?
- Nu. Mi-a spus-o Constantinescu, care auzit-o dela nevasta lui Ionescu.
- Dar Ionescu are radio?
- Nu, vară-sa.

Lumea trebuie să caute să se păzească de asemenea oameni. Să nu uităm dictonul latin, care spune:

Si fractur illabatur orbis, impavidum ferient ruinae.
(Când se năruie o lume, ea poate să îngroape sub dărâmăturile ei și pe omul neînfricoșat).

C. M.

NEVRARGYL Dr. BOUSQUET

COMBATE
Gripa
CALMEAZA
imediat
DURERILE
de
CAP

IN CUTII A 3 TABLETE ȘI A 20 TABLETE.

PENSIUNEA DE COPII

DR. MED. ROTZINGER
IN PREDEAL

1.100 m. altitudine. Supraveghere medicală permanentă. Hrană bogată în vitamine, 5 mese pe zi. Jocuri și gimnastică în aer liber. Grădină mare de 4.000 m.² în apropiere imediată de pădurea de brazi. Se primesc copii numai dela 1 Iulie respectiv 1 August. Durată minimum 4 săptămâni.

Informațiuni: Predeal, Telefon No. 20.

SOVATA

Lacuri sărate termale 50.000 m. p. Plajă modernă, băi de puțină complex nou. Băi de nămol, Impachetări, Inhalajii. Băi de șezut. Stabiliment de fizioterapie. Sezonul dela 1 Iunie la 30 Sept.

Vagoane directe cl. I și II de la 1 Iunie la 30 Sept. Reducere 50% C. F. R.

Pl. București	20.30.	Sos. Sovata	10.22.
„ Arad	13.14	„ Sovata	22.25.
„ Sovata	18.56.	„ București	8.55.
	13.18.	„ Arad	0.59.

Autobuze C.F.R. confortabile cu reducere de 50% la trenuri până la Sighișoara.
Pl. autobus Sighișoara 7.15. Sos. Sovata 10.09.
Pl. autobus Sighișoara 19.45. Sos. Sovata 22.39.

(Plecarea din București 12.30 rapid).
Pl. autobus Sovata 13.00. Sos. Sighișoara 15.54. (Sos. București 0.20).
Pl. aut. Sovata 20.00. Sos. Sighișoara 22.44. (Leg. spre Arad, Oradea și București).
Autobusele C.F.R. circulă de la I.VII — 15.IX.

Canalul de Suez

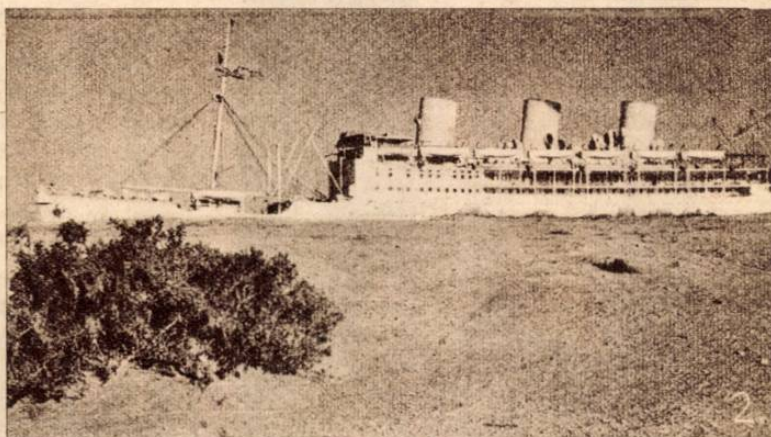
CHEEA DRUMULUI CĂTRE INDII

În momentul când Ferdinand de Lesseps a anunțat omenirii planul său gigantic, de a crea o legătură artificială, între Marea Mediterană și Marea Roșie, el a fost considerat ca un fantast, iar ideea lui ca nerealizabilă. În fond însă n'a existat nici pe acea vreme vreun om care să nu-și dea seama de covârșitoarea însemnătate economică și strategică, pe care putea s'o aibă acest canal, în istoria lumii moderne.

Este de neînțeles că Anglia nu a participat din prima clipă la finanțarea construirii canalului. Situația preponderentă în consiliul de administrație al Societății Canalului de Suez a fost dobândită mai târziu, după ce construcția era gata, într'un moment când Kediul Egiptului, fiind strâmtorat de bani a vândut pachetul său de acțiuni guvernului englez, prezidat pe acea vreme de contele de Beaconsfield.

Guvernele engleze care s'au succedat au înțeles însemnătatea fantastică pe care o are această cale navală pentru legăturile dintre metropolă și coloniile din Extremul Orient, astfel că în afara faptului de a fi adus treptat însemnate îmbunătățiri Canalului, ele au și dispus fortificarea întăririlor ca și malurilor lui.

Nici pentru Ferdinand de Lesseps nu a fost ușor să obție din partea Kediului îngăduința de-a construi canalul. Și cu toate acestea, ei erau prieteni vechi. Mehmed Ali a refuzat sistematic nu numai să participe, dar chiar să dea autorizația de construcție. Fiul său, Mohamed Said, un bun prieten al lui Ferdinand de Lesseps îi dădu acestuia îngăduința, în 1854, atunci când a devenit el, la rândul său Kediul. Guvernele engleze depe acea vreme, ca de altfel și guvernul rus, au intervenit la Con-

Un soldat din garda
călare a Canalului
de Suez.

stantinopol, spre a împiedica pe orice cale construcția canalului. Egiptul era pe acea vreme sub suveranitate turcă, astfel că sunt lesne de înțeles dificultățile care au fost întâmpinate. S'au produs atentate, dificultățile terenului în timpul construcției au necesitat cheltuieli enorme, astfel că întreprinderea era să fie lăsată baltă, în mai multe rânduri. Numai dârzenia lui Lesseps a făcut posibil ca acest proiect fantastic să poată fi realizat.

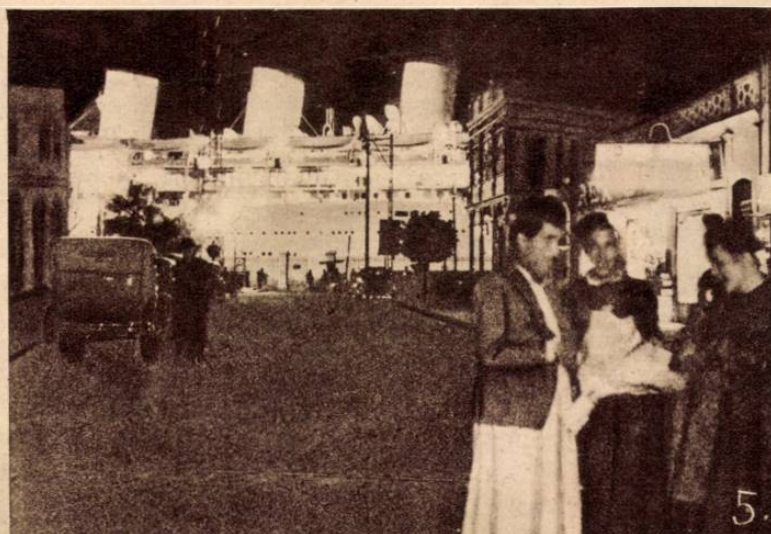
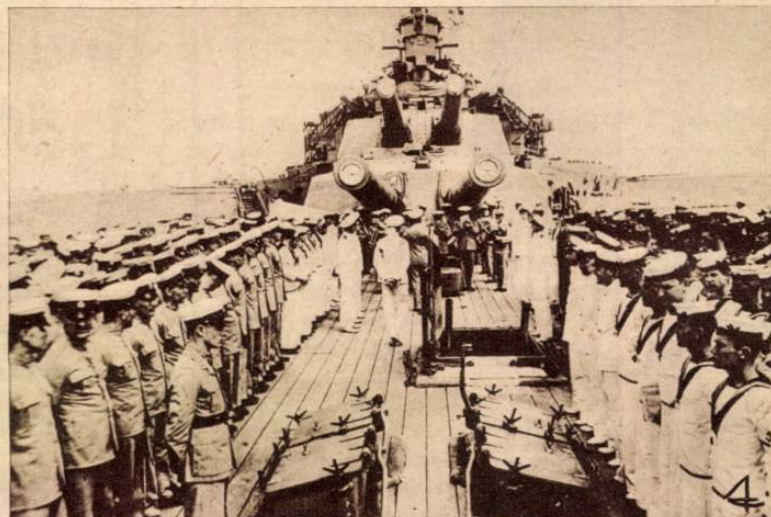
Canalul a fost inaugurat în anul 1869. 67 de vapoare au străbătut, în ziua inaugurării, canalul, la bordul primului vas aflându-se împărăteasa Eugenia a Franței și Lesseps.

Guvernul britanic dându-și seama că a pierdut pentru moment partida, a acceptat situația. Mai târziu însă cu un an, în timpul războiului dintre Franța și Germania din 1870 englezii s'au insinuat la curtea Kediului Ismail, cumpărând un pachet de 4 milioane lire sterline, de acțiuni.

Din punct de vedere economic este inutil să insistăm asupra rentabilității Canalului de Suez. Toate vapoarele în drum spre Extremul Orient, trebuie să treacă pe această cale spre a scurta ruta, care în mod obișnuit ducea pe la Capul Bunei Speranțe.

În deceniile trecute, când viteza vapoarelor nu era atât de mare ca astăzi, când marile avioane nu făceau încă legătura cu sute de kilometri pe oră între diferitele puncte ale globului, o economie de câteva zile de navigație reprezenta extraordinar de mult, din punct de vedere comercial. Mărfurile expediate din Europa spre Extremul Orient, sau importate din Extremul Orient, și care treceau prin Canalul de Suez, erau în mod logic mai ieftine, căci în afară de faptul că ajungeau în mai puțină vreme, ele nu erau supuse atâtor cheltuieli de transport.

Societatea Canalului de Suez s'a îmbogățit în urma traficului din ce în ce mai intens. Toate statele europene, având posesiuni în Africa Orientală, sunt constrânse să-și trimită navele pe această

1. Ofițeri englezi și egipteni, în timpul manevrelor din jurul Canalului.
2. Un mare pachet, traversând Canalul de Suez.
3. Se încarcă un vapor, la Port Said.
4. Vas de război britanic, însărcinat cu paza Canalului.
5. Un instantaneu din viața Port Saidului.

Distrugător traversând
Canalul de Suez spre
Marea Mediterană.

Tabelul traficului pe
Canal.

Capul Bunei Speranțe, ar fi cu totul neînsemnată atât din punct de vedere militar cât și economic. Repetăm însă că măsurile de pază la intrările Canalului și dealungul malurilor sunt extrem de intense. Neîncetat patrulează unități ale armatei anglo-egiptene, foarte bine înarmate și dispunând, ca mijloc de locomotie, de cămile, dar și de auto-mitraliere blindate.

Canalul de Suez face parte dintr-o linie strategică defensivă, care pornind de la Gibraltar trece prin Malta, Port Said, ajungând la Aden. Un atac dat împotriva acestei linii nu s'ar putea termina decât catastrofal pentru atacatori. În decursul secolelor, Marea Britanie și-a fortificat toate punctele de sprijin, astfel că astăzi o surpriză este aproape exclusă. Pentru acei cari cunosc și intențiile lui Lesseps, soarta Canalului de Suez poate să pară o tragică ironie. Se știe că genialul constructor, în repetatele lui apeluri explică cum că rosturile canalului ar fi să lege Extremul Orient de Occident, să fie pentru istoria omenirii începutul unui ere de pace internațională.

Istoria a voit însă altfel. De când există Canalul, războaiele s'au succedat, aproape neîntrerupt căci ce contează în fața imensității istoriei, câțiva zeci de ani de pace. Și poate astfel "că într'un viitor mai apropiat decât îl credem, rana sângerândă a războiului homicid, va fi o uricioasă amintire, iar Canalul de Suez își va împlini numai rosturile lui inițiale, de a fi linia de legătură între două civilizații gigantice, aceea a Orientului și a Occidentului.

rută. Este dela sine înțeles că cel mai intens trafic este acela al navelor engleze. Urmează apoi Franța și Italia, care mai ales în ultimii ani, în urma ocupării Abisiniei și-a sporit imens traficul prin Canalul de Suez. Pentru Marea Britanie, însemnătatea strategică a Canalului este imensă. După numai câțiva ani dela achiziționarea acțiunilor de către guvernul britanic, în momentul în care între Rusia și Marea Britanie a existat o încordare serioasă, care avea să ducă mai târziu la război, Anglia și-a putut permite luxul să aducă, în cea mai scurtă vreme, și cu cheltuieli infime, 7000 de soldați coloniali din India, la Malta, făcând astfel ca balanța sorților de izbândă să se încline hotărât de partea ei.

Evenimentele din ultimul război aduc nenumărate argumente cu privire la însemnătatea strategică a Canalului de Suez. În actualul conflict, Marea Mediterană, Canalul de Suez și Marea Roșie au fost ferite de svârcolirile războiului. Cu toate acestea, Marea Britanie și Egiptul au luat măsuri militare intense, spre a preveni un atac împotriva acestei căi maritime.

Dealtfel, experții navali britanici au publicat, în ultima vreme, o serie de referate, cât se poate de interesante, în care se arată că datorită evoluției tehnice din ultima vreme, însemnătatea Canalului de Suez a scăzut considerabil. În orice caz, admitând faptul că traficul pe Canalul de Suez ar fi oprit dintr'un caz de forță majoră, aceștia au arătat prin calcul, că întârzierea vaselor care ar trebui să facă ocolul pe la

Instantaneu din timpul
manevrelor anglo-
egiptene.

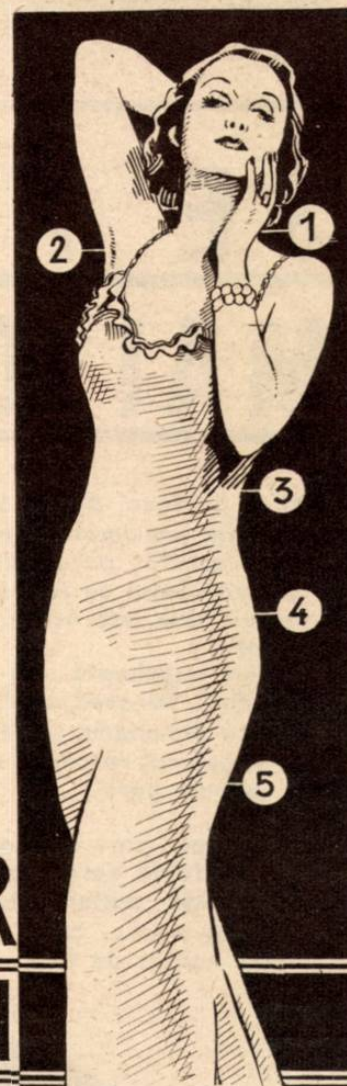
Măsurile SILUETEI IDEALE

	cm.
1 Gâtul	32
2 Brațul	26
3 Talia	76
4 Șoldurile	90
5 Coapsele	48

Nu disperați dacă corpul Dv. nu corespunde acestor măsuri. Silueta ideală o veți avea cu tabletele de slăbire Kissingen.

UN PRODUS NATURAL AL
BĂILOR KISSINGEN

BOXBERGER KISSINGEN

Albuminuria

depinde uneori de o dispoziție specială a rinichiului putând să se întâlnească la mai mulți membri ai aceleiași familii, nervoasă sau artritică. Ea nu reclamă atunci decât câteva precauțiuni: antisepsie și spălături renale prin administrare de Urodonal, adăugat la apa de masă în doză de o lingură la un litru.

* Albuminuria adevărată provine fie din maladii infecțioase, din intoxicații, din turburări ale circulației, sau din afecțiuni ale rinichiului, precum: congestie, nefrită. Medicul consultant, va da toate directivele foloșitoare, însă cura de Urodonal va fi planșa de scăpare a albuminuricilor, asigurând descongestia rinichiului și ușurând eliminarea ureei, a acidului uric și a tuturor deșeurilor toxice.

Urodonal a fost recomandat de Profesorii Légerot, Lanceraux, Hérard, Huchard, E. Faivre, Pouchet, ca fiind distrugătorul și eliminatorul de elecție al tuturor elementelor nesănătoase cari compromit sănătatea. D-na J. L., din Drancy, ne scrie: „Urodonal este singurul produs care a fost în stare să mă scape de albumină”

PENTRU A RĂMÂNE „TÂNĂRĂ”
ȘI SĂNĂTOASĂ LUAȚI...

URODONAL

antiuric perfect

LA FARMACII ȘI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE ÎNCREDERE

SE FACE MAI CALD

1 și 2. Se face din ce în ce mai cald. Deci, rochiile imprimate trec pe primul plan. Și anul acesta, pardesiul sau bord-a-bord-ul alb va ocupa un loc de cinste în garderoba femeii bine îmbrăcate. Iată în fotografiile noastre:

Rochie imprimată alb cu negru. Pardesiu de stofă păroasă, albă, și rochie de foulard, alb cu bleumarin și un pardesiu simplu alb, cu un guleras rotund și două buzunare tăiate, în ambele părți.

3. Sunt femei care depe acum se îngrijesc de ce vor purta la garden-party-urile ce vor avea loc, peste puțină vreme. Pentru acestea, una din marile case de modă parisiene a expus rochia de tulle, din ilustrația noastră.

1.

2.

5.

3.

4.

O creangă de flori roșii de catifea pan, completează ansamblul.

4. La una din recente recepții date la o ambasadă străină din Paris, eleganta din fotografia noastră a purtat o rochie de crepe satin alb, cu centură foarte lată din materialul negru al pelerinei. Toate bijuteriile ei, sunt — după cum vă veți putea convinge și dv. — orientale.

5. Forma poșetelor de vară e foarte diferită. Iată de exemplu, un model original, purtat de drăgălașa Gale Page. Poșeta e pe de-a întregul brodată cu perle și e montată pe un fermoar alb de os.

(Foto Telefrance și Warner Bros).

ADUNAREA GENERALĂ A SOC. „MICA“

În sala de solemnități din Palatul Soc. „Mica“ — a avut loc Sâmbătă adunarea generală a societății.

În fotografiile noastre:

Dreapta: Biroul, prezidat de d. N. N. Murgășeanu, președintele Soc. „Mica“.
Jos: O parte din asistență. În primul plan: d. Ing. I. P. Gîrțu Ministrul Comunicațiilor și al Lucrărilor Publice, întemeietorul și animatorul Societății „Mica“ — și d. A. Caramfil, directorul general al U. C. B.

FESTIVITATEA DELA FACULTATEA DE DREPT

În sala festivă a Facultății de Drept a avut loc solemnitatea desvelirii mozaicului lui Iustinian, donat „Institutului de Științe Morale și Politice“ de dl. Anibal Teodorescu, decanul Facultății.

Dreapta: Mozaicul lui Iustinian.

Jos: D. Prof. Gh. Fotino, ținând cuvântarea.

Casa Asigurarilor Sociale inaugurată acum câteva zile la București.

**Eu vă aduc
tinerețe
și frumusețe!**

O înfățișare tinerească nu depinde atât de vârsta Dv., cât de îngrijirea pielii Dv. Incercați deci odată NIVEA, căci numai NIVEA conține „Eucerită“, care să păstreze pielea sănătoasă. Numai o piele sănătoasă vă dă un exterior fermecător și tineresc.

SANTIERUL iluziei

REPORTAJ IN ATELIERUL UCENICIEI ACTORILOR DE MÂINE

NU hotărit lucrul! Nu e de loc, vorba de o americană „punere în scenă” cu un Hamlet în sacou și pantaloni de tenis — și o Ofelia în rochiță cu imprimeuri multicolore! Atunci, o repetiție într'un foyer de teatru? Nu, nici așa ceva! Nici o repetiție pe scenă, cel puțin căci decorul culiselor nici nu e — măcar — bănuț, în preajma acestei perechi — care își trece (cuprinsă de un farmec, parcă) — replicile marelui Will! Nu. — Suntem pe „șantierul iluziei”!

*Decorul e atât de simplu!
Pereții unei camere*

Aci, toți și-au uitat numele... Se numesc Ofelia, Margareta, Harpagon, Hamlet, Desdemona...

Se urmăresc unii pe alții — și laolaltă nu-și mai iau ochii de la maestru.

Sunt interpreții de mâine ai lui Molière, ai lui Shakespeare și Goethe...

ceva mai încăpătoare ca un salon. Tapet necompletat. Recuzita: bănci și scaune împrejurul unui covor — S'ar spune că e un covor fermecat! Înspre el pășesc cei care animă acest reportaj! În cuprinsul lui, se în-suflețesc, și parcă-s puși în contact cu firele în lungul cărora aleargă un curent electric! Sunt transfigurați!

Dincolo de hotarul covorului, și-au uitat identitatea, relațiile, gândurile, iubirile! Nu mai au un trecut, s'au rupt de prezent, nu gândesc spre un viitor! Se petrece minunea unei metempsihoze — fără manifestări prea evidente. Este ceva care ține de de scamatorie, dar totul nu e decât farmec, până la urmă!

* * *

Chipurile sunt — laolaltă — atât de diferite unul de altul! Dar numai fețe tinere! Fețe care răstrâng — clipă de clipă, împrejurare după împrejurare, febra care le dă o strălucire care — pare că vine dinlăuntrul Flacăra talentului (cum se spune)? Poate!

Chipurile acestea ale căror priviri vin parcă din străfunduri nebănuite! Chipurile acestea cu o paliditate ciudată, datorită ascunsei arderi lăuntrice! Chipurile acestea pregătite să exprime atâtea simțăminte, după o gamă și tonalitate reglate de marii maeștri!

* * *

Shakespeare patronează, firește, adunarea tinerilor ucenici actoril! Nu e prezent, nici turnat — cel puțin — într'un ghips efțin! Dar duhul lui — și-al burlescului Paquelin — și al lui Racine ori Molière, iau loc pe bănci — neapărat, între siluetele învățăceilor de optsprezece primăverii!

Pe ei vin să-i asculte! Nu se mai strecoară în sălile de teatru, unde mimica și glasul actorilor ramoliți, nu mai dau strălucire versurilor și rostirea potrivită replicilor! Ucenicii, actorii de mâine, ei sunt cei care găsesc în textul marilor clasici (aci de față!) ceea ce e minunat de spus (și spun minunat!), ceea ce e teatru cu adevărat, pus sub semnul stelelor nepieritoare!

Dreptunghiul covorului figurează tărîmul minunat al scenei! Nu se ridică împrejur decoruri, decoruri, nu ard focurile rampei nicăeri, nu răsar lumini de proiectoare — iar în preajmă, nu se zărește

ghebul cuștii sufleurului! — Și totuși...

Totuși, transfigurarea se operează, treptat, cu o putere crescândă, învăluitoare! Chipul, privirile, glasul, mimica întregii făpturi — sunt altele... Amintește totul de basmul cu vârguța fermecată! Băeții și fetele din sală sunt — pe rând — Ophelia sau Desdemona, Hermiona ori Hamlet, Othello ori Orest! Uită de îmbrăcăminte de pe ei! Gestul armonios al mâinii pare a influența faldul alung al unei Togel! Înălțarea frunții nu pune în valoare o nevăzută coafură greacă — prinsă în bandele de argint — ori o cunună?

* * *

Tineretul acesta — însuflețit de flacăra talentului — se adună, în fiecare zi — din toate colțurile îndepărtate ale marelui oraș! În atelierul învățăturii, se urmăresc unii pe alții și — laolaltă — nu-și pierd din ochi maestrul! Sunt in-

terpreții de mâine — ai lui Molière, ai lui Shakespeare și Goethe! Câteva ore mai mult în preajma maestrului — le-au adâncit cursul talentului. Cu versurile lui Corneille sau Victor Hugo pe buze — se 'ndreaptă spre casă, înspre colțurile îndepărtate ale marelui oraș!